

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Cavling, Viggo.

Den skønne Evelyn : Roman.

Aarhus : Albert Bayers Forlag, 1909

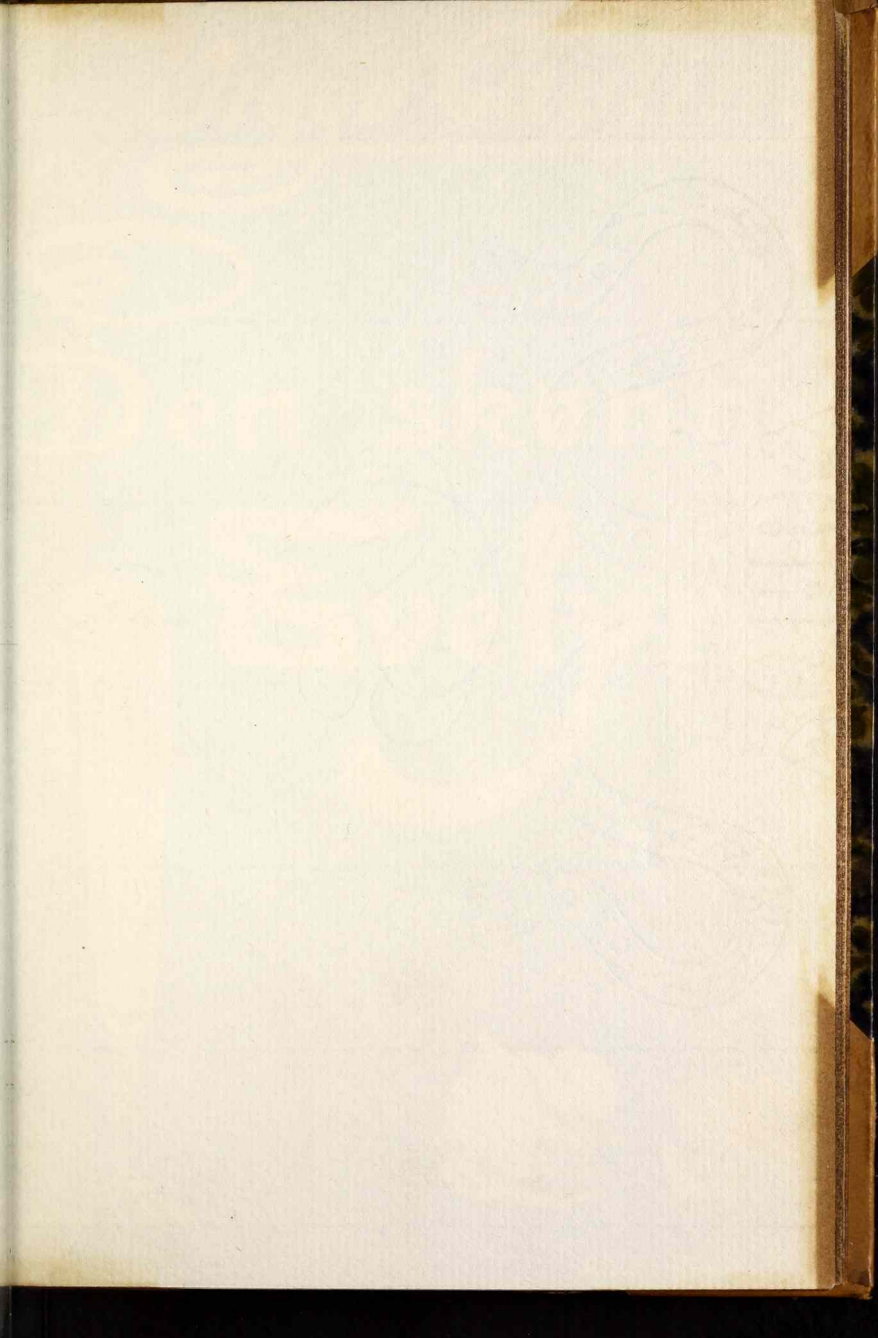
156 s.

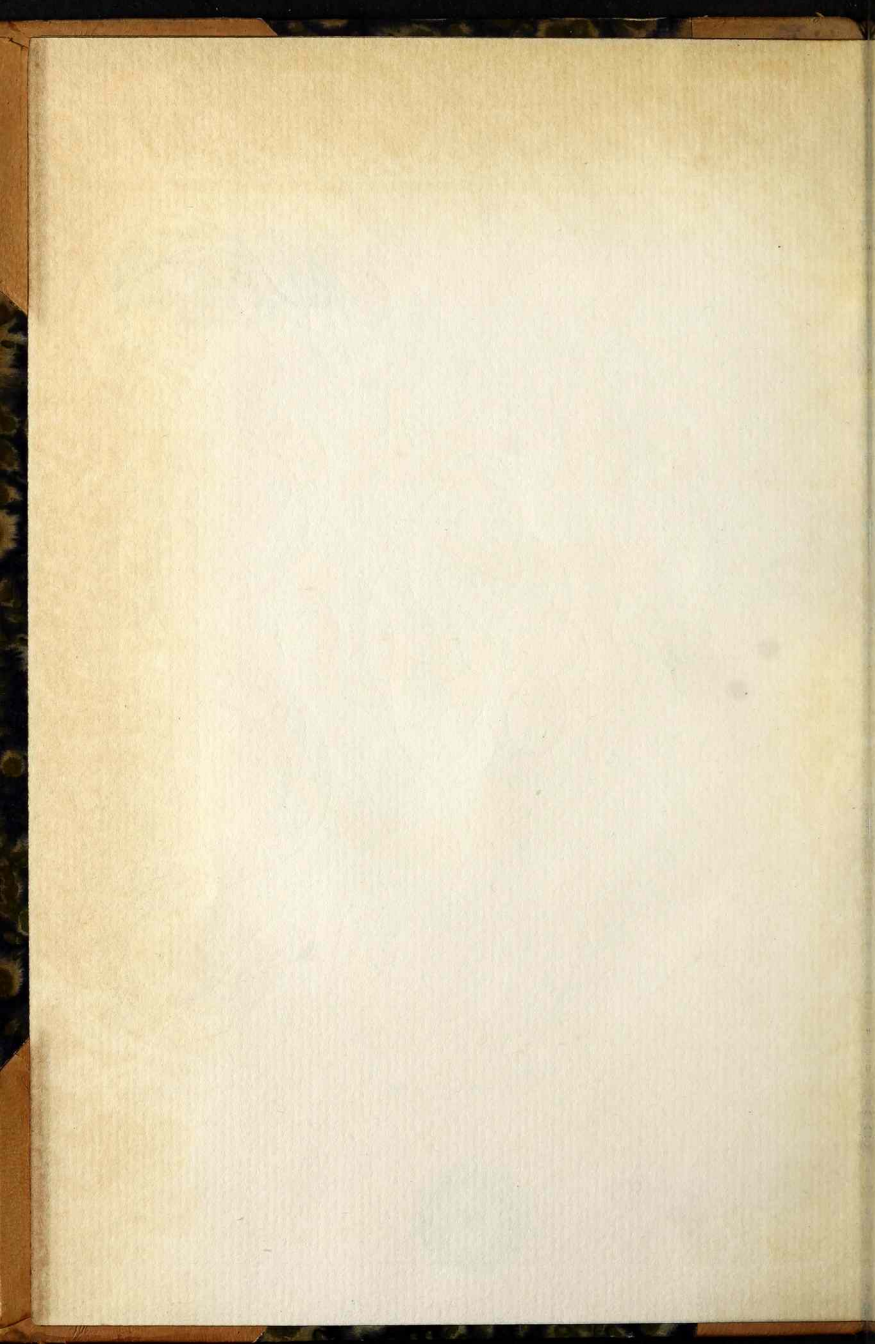
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

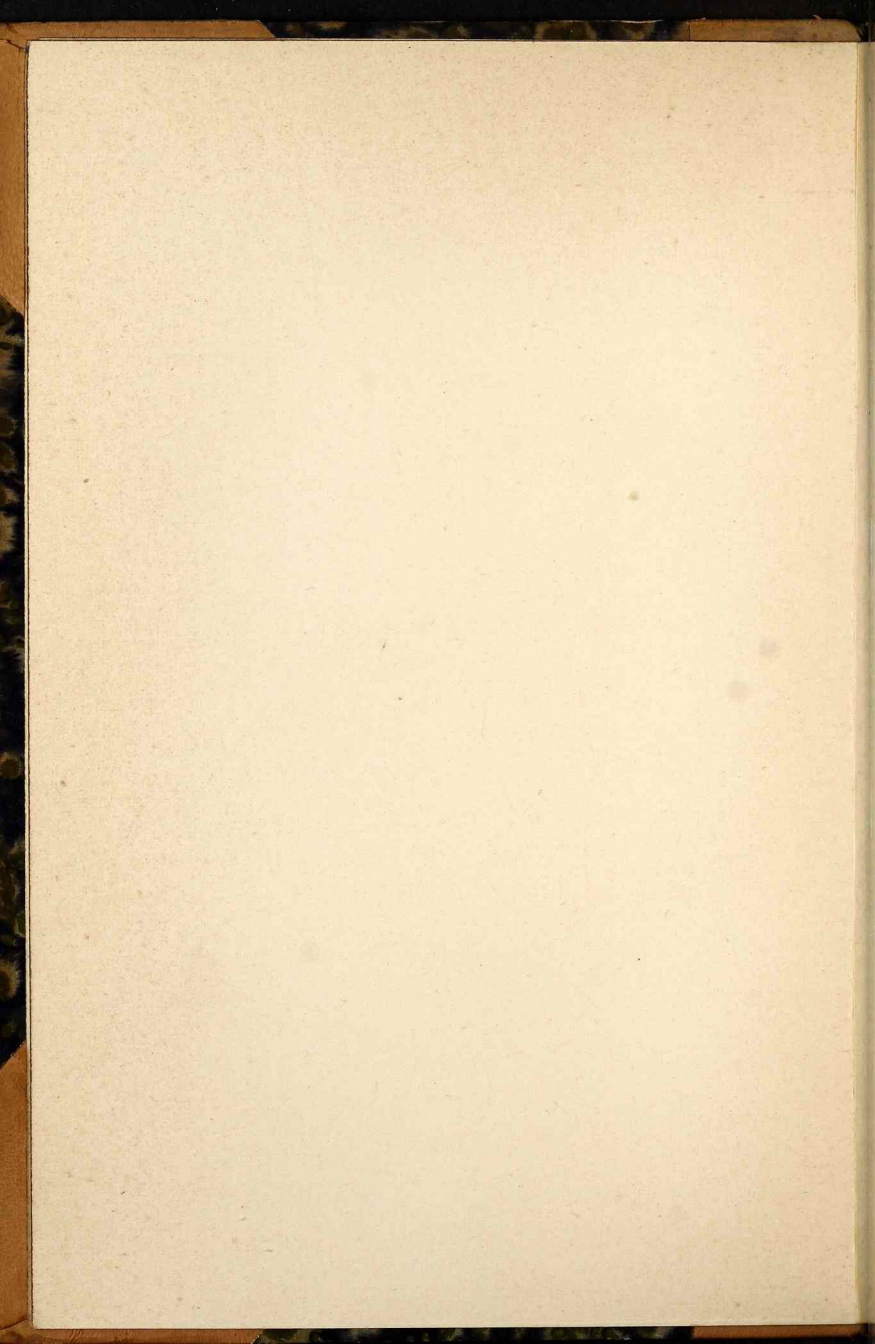

Viggo Cavling

Den skønne
Evelyn

Albert Bayers Forlag

DEN SKØNNE EVELYN

VIGGO CAVLING

DEN SKØNNE EVELYN

ROMAN

AARHUS

ALBERT BAYERS FORLAG

— JYDSK FORLAGS-FORRETNING —

1909

12
AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI.

I.

Aqueduct, sidste Tips for *Aqueduct*! Saaledes lød Avisdrengenes Raab en Juniformiddag i New York.

Lyden naaede op til Evelyn Thaw, der laa i sit Sovekammer i Hotel St. Regis.

Evelyn var kun 22 Aar; men havde allerede en bevæget Historie. Som purung Pige indlod hun sig i et Kærlighedsforhold med den kendte Arkitekt Stanford White; siden gik hun fra Haand til Haand, indtil hun giftede sig med den unge Millionærsøn Harry Thaw. For tre Uger siden kom de hjem fra Bryllupsrejsen i Evropa, og Aftenen efter skete det Drama, der bragte hendes Navn paa alles Læber, Harry Thaw dræbte under en Forestilling i Madison Square hendes tidligere Elsker og Forfører Stanford White.

Den, der betragtede Evelyn, forstod, at hun formaaede at bringe Lidenskaber i Bevægelse.

Hendes Ansigt og Legeme var af ualmindelig Skønhed, Panden rejste sig høj og ren, de dybe, blaalige Øjne laa hegnede af brede Bryn, Munden var frisk som en Kilde, Haaret faldt i tunge Bukler nedover Nakken, Hals og Arme var gullige i Undergrunden, dunede og bløde som Frugt. Og selve Skikkelsen var let og svej. Hun bar Hosterne højt og frit som en Kreolerinde, hendes Ankler var spinkle og fine, og den Varme, der udgik fra hendes Legeme, syntes at svøbe hende i vulkanagtig Luft.

Fra Gangen hørtes Klirren af Elevatoren og derefter Banken paa Døren. En Tjener traadte ind.

— Fru Lydia Thaw ønsker at tale med Fruen, sagde han.

Evelyn løftede sig halvt op i Sengen. Hun kunde knap tro sine Øren. Hvad vilde Svigermoderen hos hende?

Men nu skubbede Fru Lydia Tjeneren til Side og traadte selv ind i Værelset.

— God Morgen! hilste hun.

Den ældre Fru Thaw var en Dame af imponerende Udseende, høj og sværlemmet med en Krop, der bugnede af Kraft, og med et Par Øjne, der lyste som kun de fødte Bostonerinders. Den, der stod overfor hende, sank uvilkaarlig i Knæ, Højtidelighed stod ud af hendes Kjoles Folder, Blikket, Stemmen, Bevægelserne, alt, lige til det

dyre, mørke Stof, af hvilket Klædedragten var
skaaret, stemte til Ærbødighed.

— Undskyld, Frue, sagde Evelyn, at jeg ikke
er opstaaet; men jeg har ikke været fuldkommen
rask siden . . .

Fru Lydia bøjede Hovedet, som for at sige,
at hun forstod, saa trak hun en Stol hen til
Sengen og satte sig efter at have anbragt Paraply
og Taske paa Bordet. Hun sendte Evelyn et
gennemtrængende Blik og begyndte med en
Stemme, der var dyb og klangfuld:

— Det er første Gang, jeg ser Dem, Frue,
og i Sandhed, De er smuk. Jeg begynder, hvad
jeg aldrig før har kunnet, at forstaa min Søns
Forelskelse.

Evelyn smilede og vilde afbryde; men Fru
Lydia løftede Haanden og fortsatte:

— Ja, ja, jeg skal ikke sige Behageligheder.
Derfor er jeg ikke kommen. Jeg skal heller ikke
overstige den Kløft, der er mellem Dem og mig.
Alligevel kan vi slutte Forbund — hvis Om-
stændighederne fører os sammen. De skal høre!

Fru Lydia lænede sig frem og fortsatte med
blødere Stemme:

— De véd, at jeg elsker Harry. Han er mit
eneste Barn, og jeg har givet ham mit Hjertes
Ømhed. Lige fra han var lille, har jeg ventet
en Fremtid for ham. Hvad nyttede det, at mine
Venner forsikrede, at han viljeløst lod sig drive

hid og did? Hvad nyttede det, at de sagde, at den Opdragelse, jeg gav ham, maatte knække ham? Jeg saa i ham altid den unge Amerikaner Harvard-Drengen, under hvis Haand, det maatte blomstre. Og hans Ungdomsubesindigheder, hans Liv paa Broadways Natcaféer, hans Tumlen omkring med Damer af tvivlsomt Rygte, alt tilgav jeg, for jeg tænkte, den Dag kommer, da han ryster det ungdommelige Letsind af sig og bliver en Mand. Men Dagen lod vente, Aarene gik, han fortsatte efter gammel Sædvane, og saa kom — ja tilgiv mig! — saa kom det haardeste Stød, han har bragt os: Giftermaalet med Dem. Og prøver De at se med vore Øjne, da vil De forstaa, hvor sørgelig denne Begivenhed maatte forekomme os. Vi havde haabet at faa ham gift med en Dame med Indflydelse og Magt, som kunde føre ham mod de høje Maal. Og en Dag, pludselig, faar vi at vide, at han har ladet sig vie til en Skuespillerinde, en Dame, der kaldtes smuk, men hvis Rygte Folk traadte i Støvet. Kunde vi, Frue, om hende tro andet, end at hun vilde holde ham i det Plan, til hvilket han allerede var sunket? . . .

Evelyn gjorde en Bevægelse; men Fru Lydia fortsatte:

— Min Hensigt er ikke at saare Dem, jeg ønsker blot at fremstille Sagen i det Lys, i hvilket den tegnede sig for os. Jeg havde hidentil

holdt min Haand over ham. Jeg havde af mine private Penge givet ham Midler, naar han trængte, og været Mellemmand mellem ham og hans Far. Men nu bristede alt. Thi jeg kunde kun give min Mand Ret, da han efter dette afbrød Forbindelsen med ham og betragtede ham som et uvedkommende Lem af Familien, hvem Adgang til Hjemmet var forment. De véd, at Forholdet praktisk blev ordnet saaledes, at Harry gennem en Bankier halvaarlig hævede en vis Sum. Hos os viste han sig ikke. »Du skal glemme den Dreng,« sagde min Mand, »han ender i Ulykke.« Men skønt jeg frygtede alt, forlod hans Billede aldrig mit Øje. Jeg haabede, at Fremtiden endnu skulde vise, at der i ham fandtes det rette Stof.

Fru Lydias Stemme rystede. Men saa fortsatte hun:

— De kan da forstaa, hvorledes Katastrofen virkede paa mig. Da jeg læste derom i Avisen, da jeg saa min Søn aftegnet i Bladet som »Morderen Harry Thaw«, ja, da troede jeg, at jeg skulde blive sindssyg. Dybt var min Søn gaaet. Sorg efter Sorg havde han beredt mig; men Morder — dette lød som Vanvid! Det værste var at se min Mand. Han gik i de Dage omkring med et isnende Smil og med et Udtryk i Øjet, som vilde han sige: var det ikke det, jeg spaaede? Disse Timer var frygtelige! Men heller

ikke nu opgav jeg Haabet. Jeg lod Forbrydelsen undersøge, søgte juridisk Hjælp og kom til det Resultat, at min Søn endnu stod til at redde, blot der blev handlet, handlet straks og paa rette Maade.

Fru Lydia gjorde en Pavse, rømmede sig og fortsatte:

— Her er det, vi kommer til Kærnen. Byens bedste Sagførere mener, at Harrys Sag juridisk set ikke staar saa daarligt, som man ved første Syn skulde formode, ja enkelte Advokater, med hvem jeg har talt, hævder, at en Jury maaské vilde frikende ham, blot Sagen stilles retteligt op. Ganske vist er der ingen Tvivl om, at han er Gerningsmanden — over tusind Mennesker var jo til Stede paa Taghaven hin Aften — men til selve Handlingen knytter sig Omstændigheder, der antagelig vil kunne skaffe ham en Frifindelsesdom. Da jeg erfarede dette, var min Glæde stor. Men jeg blev atter bedrøvet, da jeg fik at vide, hvad det vilde koste at fremskaffe et saadant Resultat. Mine Konsulenter mener, at til at gennemføre Sagen i alle Instanser vil medgaa mindst 100,000 Dollars — Salærer til Sagfører og Advokater, til Vidner, Læger og andre. Og hvorfra skulde jeg tage alle de mange Penge? Jeg gik til min Mand; men han modtog mig med et Smil og sagde: »Forbrydere skal straffes af Staten. Jeg giver ikke en Cent til at faa ham

fri. Kommer Harry ud, da anretter han blot nye og værre Ulykker.« Og han tilføjede det frygteligste en Fader kan sige: »Han er ikke mere min Søn!«

Et Øjeblik tav Fru Lydia. Saa fortsatte hun med lav Stemme:

— De ser nu, hvad jeg staar overfor. Det er Harrys Liv, det gælder. Og tænk hvor frygteligt! Jeg lever til daglig i et af femte Avenues Paladser, jeg er omgivet af Rigdom og Overflod, og dog er jeg fattigere end den usleste Kvinde: jeg har ikke Magt til at værne mit Barn. Og nu, Frue, er det jeg beder om Deres Hjælp, skønt ikke fordi jeg mener, De elsker Harry som jeg. Jeg kommer for at spørge Dem, om De har Midler til at frelse ham, og for at bede Dem, hvis dette er Tilfældet, da intet at spare. Det er jo i Deres egen Interesse, at han genvinder Friheden. Man har fortalt, at De er en hjerteløs Kvinde, der har giftet Dem med ham for hans Rigdoms Skyld, man har sagt, at De fra det Øjeblik, De blev hans Hustru, kun har pønset paa Udveje til at bedrage ham, at De til Stadighed søgte at holde ham over Skinsygens Ild, at De fandt Fornøjelse i at pine hans Hjerter, man har hævdet, at Deres Tanker kun drejede sig om Stanford White, at det var ham, der kaldte Dem til Amerika, for at De skulde blive hans, og at det var en Forudelse heraf, der

lagde Revolveren i Harrys Haand afbryd mig ikke, Frue, jeg meddeler blot, hvad der *siges*. Jeg kan tilføje, at siden jeg har set Deres gode Ansigt, Deres milde og friske Øjne, saa tror jeg det ikke. Men selv om alt var sandt, selv om ikke de mørkeste Farver kunde sværte Dem nok, selv da vilde jeg komme til Dem og sige: hjælp mig!

Fru Lydia tav, som ventede hun paa, at Evelyn skulde svare; men da denne intet sagde, fortsatte hun:

— Hele Sagen drejer sig da om dette: kan De skaffe 100,000 Dollars til Veje snart? Jeg véd ikke, hvor meget De har lagt til Side under Deres Giftermaal. Harrys Indkomst var jo ikke stor i Forhold til det Liv, han førte. Men maaské har De andre Rigdomskilder. Hvorom alting er, nægtes kan det ikke, at det var Harrys Kærlighed til Dem, der bragte ham i Ulykke. Jeg bebrejder Dem intet, Frue, absolut intet, blot henstiller jeg, at De reder ham ud af det Væv, i hvilket han er faldet. Jeg føler mig overbevist om, at har De Viljen, da kan De udrette dét, som jeg, hans Moder, ikke formaar.

Fru Lydia havde talt. Hun viskede en Taare bort fra Øjet og satte sig tilbage i Stolen.

Evelyn var tavs et Øjeblik. Saa strøg hun Haaret til Side, stirrede frem for sig og sagde stille:

— Jeg maa først takke Dem, Frue, fordi De er kommet. Folks Opfattelse af min Rolle i Deres Søns Liv er maaské ikke helt urigtig. Men tro dog ikke, at jeg giftede mig med ham for Penges Skyld. Penge forstaar jeg mig ikke paa, jeg har aldrig bekymret mig om Dagen i Morgen. Harry friede til mig paa et Tidspunkt, hvor jeg vilde giftes. Derfor tog jeg ham. Mit Forhold til Stanford White kan jeg ikke forklare. Men én Ting er sikkert: jeg vil gøre, hvad jeg kan for at skaffe Harry Friheden. Mine Grunde behøver jeg ikke at forklare. Dog, naar De tror, at jeg har Rigdomskilder, tager De Fejl. Men jeg vredes ikke paa Dem derfor. De gengiver kun, hvad man siger. I Øjeblikket ejer jeg intet udover de Smykker, Deres Søn har givet mig. Men jeg er ikke bekymret. Jeg haaber, at jeg skal skaffe Udvej og i Løbet af kort Tid bringe den Sum til Veje, der er fornøden.

Fru Lydia skiftede Farve. Hun saa forbavset ud og glad.

Saa rejste hun sig, gik langsomt et Skridt, bøjede sig fremover og trykkede et Kys paa Evelyns Pande.

Og uden at sige et Ord samlede hun sine Sager om sig, greb Tasken og Paraplyen og gik. Døren faldt i bag hende, og ude paa Gangen lød Elevatorens Klirren. Evelyn gemte sit Hoved i Puderne og græd.

Men pludselig sprang hun op, tørrede Taa-
rerne bort, greb Telefonen paa Bordet og for-
langte et Numer:

— Er det de Cordova? spurgte hun. Godt!
Gør mig den Tjeneste at komme — straks.

II.

En halv Time senere sad Evelyn foran sit Spejl.

Hun var fuldt paaklædt; men om Dragten bar hun en Kimono, hvis gule Silke flød ud over Gulvet.

Skønt det kun var Middag føltes Varmen tungt.

Evelyn tænkte paa Fru Lydias Ord, og paa sin og Harrys Fremtid. Luften lagde sig som en Damp over hendes Pande, hun sukkede og stirrede ind i Spejlet. Og som hun stirrede, svandt hendes eget Billede og gav Plads for en blaalig Taage. Hun saa sit første Møde med Stanford White.

Ah! Det var paa Broadwayteatret ved hendes Debut. Gange og Hvælvinger gav Genlyd af elektrisk Ringen, gennem hundrede Traade forplantede Apparaternes hede Dirren sig ud i Husets Kroge, Signalet til, at om faa Sekunder hævedes Tæppet —

et hastigt Strøg med Pudderkvasten, et sidste Blik i Spejlet, afsted! Ned over Gange og Trapper hørtes hastige Trin, Døre sprang op og i, der lød Latter og Fnisen, Raslen af Silke og Pailletter, Knirken af spidse Hæle, Trængslen voksede, Klokkernes skærende Kimen satte Benene i Bevægelse, Damerne fløj afsted. Flere og flere kom til, Korridorerne laa i en Sky af Støv, Bræderne knirkede under de hastige Fodtrin, Koristinder, Balletdamer, Belysningsmænd, Statister, Maskinkarle og Brandfolk blandede sig mellem hverandre, alle kæmpede for at komme gennem de snævre Passager, hvor Luften laa mættet af Parfume og Pudder. Klokkerne vedblev at ringe oppe og nede, de klingre Hvirvler gennemrystede Huset fra Tag til Kælder. Man hørte et sidste Kim, en elektrisk Skælven, der sled, Paaklædningsværelser og Foyerer laa tomme, de Spillende var paa Plads, Eliten stod opstillet paa Scenen, Reserven holdt sig parat, de Uvedkommende var forsvundne. Orkesterdirigenten løftede sin Taktstok, hundrede Instrumenter udløstes, det store Øjeblik var kommet, Premièren skulde begynde. I Kulissen stod en lille Danserinde og stirrede paa Scenen. Det var Evelyn, Debutanten, et frygtsoomt, sekstenaars Barn, der opfyldt af bange Anelser vendte Blikket mod Skuepladsen. Uroligt glattede hendes Hænder paa Silkekjolens Fold,

hun ordnede ved Haaret, knyttede Lidserne fastere om Benet. Hun vidste, at om et Øjeblik dansede hun derinde, kæmpede ene med Publikum. Og hun spurgte: vil det blive Sejr eller Fald, Glæde eller Smerte? Tys, Tæppet gik, Tavshed sænkede sig over Salen, Publikum aandede tungt, og tusinde Øjenpar vendte sig mod Rampens Flammer. Scenen laa som en gylden Aabenbaring. I Baggrunden skimtedes sneklædte Bjerger, yppige Palmer og Buske løb til Vejrs, og fra Himlen straaledes en Sol, blændende hvid som under Ækvator. Publikum stirrede. Og atter lød et Gisp af Beundring. Thi midt i den glødende Lysring saas Evelyn, den ny Danserinde. Hendes Arme stod om Hovedet i bløde Buer, hun hævede sig Tommer til Vejrs, dansede ud, beskrev Cirkler, nejede sig til Jorden, sprang mod Himmelen — ak for en Haan mod Tyngdens Love! Smilet, der stod om hendes Læber, flød ud over Salen, hun dansede sig ind i Hjerterne som et leende Foraar. Publikum raabte og klappede, længe leve Debutanten, Evelyn, Evelyn! Og hun dansede videre. Men blandt de, der fra Kulissen overværede Forestillingen, var Stanford White. En uskøn, grov og haaret Karl med et Hoved som en Brosten ovenpaa en svær Krop, dertil lange og knoglede Arme. Alligevel sagdes der, at han havde Tække for Kvinder. Det maatte ligge i Blikket,

Den skønne Evelyn.

som lynede under de tykke Bryn. Om ham fortaltes mange Historier. Midt i New York havde han bygget et Forlystelsesslot af Marmor og Granit, Madison Square Gardens, et Vidunder af luftig Arkitektur i maurisk Stil med et Taarn, hvis Tinde tabte sig tre hundrede Fod over Staden. En Elevator førte op i Skylinien til hans Atelier, saa højt over Jorden sagdes der, at Lovens Arm ikke kunde naa. Og skulde man fæste Lid til, hvad Folk fortalte, saa var det mærkelige Ting, der foregik i disse Taarnkamre. Her blomstrede Fordærvelsen, og Uskylden blev traadt under Fødder. Om Aftenen, naar Taarnets Lygter var tændte, kunde man fra Gaden opfange Guitar-klang, Sang og Skrig. Man sagde, at Arkitektens Ordsprog var: til Himmerig gennem Ild. Dette vidste hun fra Kammeraterne, thi Stanford saa ofte ind paa Teatret, han var Ven med Direktøren, selv Aktionær i Foretagendet, og forgudet af Personalet. Hele Aftenen stod han lænet mod Kulissen og raslede med løse Guldstykker, medens han gennem Monoklen betragtede Optrinene, der gled forbi. Og da Dansen var færdig, og Bifaldet havde rullet, og hun blussende henrykt kom hoppende ud, saa sprang Manden frem, løftede hende op med stærke Hænder og trykkede et solhelt Kys paa hendes Læber. Men herover blev hun vred, hun holdt ikke af Mænd, følte sig endnu som Barn, græd og sparkede, bøjede

sig sammen og søgte med Fortænderne hans Fingre. Hvilken Skandale! Han var overrasket; men frigjorde med et Ryk sin Haand, tog hende ved Øret, bøjede hendes Hovede til Siden og slog, haardt, saa det gav Genlyd, medens hun tudede, stangede og steppede og udløste sin Harme i skærende Hulk. Fra alle Sider kom Kammeraterne til for at være med, de dannede Ring, hujede og piftede, Debutantens Sukces sad dem som en Svie i Blodet. Men Arkitekten havde ondt ved at værge sig. Som et saaret Dyr sprang hun mod ham, kradsede og bed, rev ham i Skægget og sparkede. Kampen blev vildere, indtil Direktøren kom. Han vilde lægge sig imellem og slutte Fred; men nu var Stanford vred; med en gnistrende Ed greb han om hende, puffede Mængden til Side, løftede hende og bar hende ned gennem Teatret, ud paa Trapperne og videre, efterfulgt af den hujende Sværm. Trækken i Gangen svaalede hendes Kind, hun klemte Øjnene sammen og holdt sig stille, Modstand nyttede ikke. Saa mærkede hun, at hun blev baaret ud af Teatret, hun hørte Lyden af en Bil, og i det Fjerne lød et sagte Hurra — Kammeraternes sidste Hilsen. Fra dette Øjeblik gled alt i Taage. En fremmed og stærk Magt havde grebet ind i hendes Skæbne, uden at røre sig laa hun hulkende i Arkitektens Arm, medens Bilen lydløst skar sig gennem den mørke Nat. Og hvornaar

vaagnede hun? Først da han anbragte hende i Taarnelevatoren og kørte til Vejrs, saa det sugede i Hjertet. Men da var Angsten forsvundet. Endnu glimtede hendes Taarer, endnu sved det paa Kinden, hvor hans Haand havde sat Mærker; men i Bilens hastige Tempo havde hun hulket færdig, hun havde fundet sig til Rette, og nu da Gondolen gik til Vejrs, maatte hun smile gennem Graaden: hun var jo bortført! Ogsaa Stanford skiftede Væsen. Det brøsiges var som blæst af Vejen, han sagde venlige Ting, lod sine Fingre glide gennem hendes Haar, tog hende blidt ved Haanden. Og da de var naaet saa højt, de kunde komme, puffede han hende gennem Jerndøren og ind i et Boudoir. Henrivende! Fra Loft til Gulv strakte sig smalle Spejle, i hvilke det elektriske Lys gav Genskin, midt i Rummet stod et Toiletbord med Børster og Kamme, og langs Væggene løb brede Divaner. Men Stanford slukkede Lyset og drog hende ud paa Altanen. Aah! Dybt under dem laa New York inddelt i lysende Felter. Paa tværs skar sig en Streg af Ild, Broadway, den store hvide Vej. Og gennem Byen gik et dæmpet Dur af Kabelvogne og L'tog, i det Fjerne høstes Toner fra Færgerne mellem Hoboken og Staten Island, og fra Ballokalerne ved 14de Gade lød dæmpet Musik. Hvor sælsomt! Skønt dækket af Natten aandede og levede Byen. Men Stanford drejede paa Lys-

kontakten og bad hende gøre sig i Stand — Aftensmaden ventede. Han havde allerede taget Plads ved Bordet, da hun lidt efter traadte ind. Hun saa, at det gav et Stød i ham ved Synet, og siden fortalte han, at saa smuk havde han aldrig set en Kvinde. Hun var endnu iført den grøngule spanske Dragt fra Forestillingen, Silken sad stramt over hendes Legeme, og omkring Midjen bar hun et Kniplingsskærf. Dybt nedringet var hun, og Hovedet holdt hun højt og fornemt. Hendes Øjne var drejede mod ham. Usikker, søgende, med Spørgsmaalstegn i alle Bevægelser, endnu med den Sekstenaariges Frygt for det usædvanlige, traadte hun ind. Stanford hævede sit Glas, drak hende til — og det blev Nat.

Evelyns Tanker flakkede hid og did. Det var rigtigt, hvad hun havde sagt til Fru Lydia, hun giftede sig med Harry ikke af Kærlighed men for at komme ind i nye Forhold. Skønt Forbindelsen med Stanford var løsnet, holdt hun endnu af ham. Men dette kunde hendes Mand ikke tilgive. Han vidste Besked med hendes tidligere Forhold, han anede, at hun endnu elskede sin fordums Forfører, og da han en Dag mente at faa Vished herfor ved at overraske hende grædende med et Portræt af Stanford i Haanden, jog en Smerte gennem ham, og hans Øjne skinnede vildt. Han saa for sig den Dag, da Arkitekten vilde

rive ham hende af Armene. Og Tanken herom rejste sig som en dyster Skygge, spærrede Sol og Lys fra hans Bevidsthed, fyldte hans Sind med Uro og Tvivl — alt imens hans Kærlighed blev gradvis hedere. Skønt de nu havde været paa Bryllupsrejse i over et Aar, trykkede han hende til sig i umættelig Elskov, pressede Nydelse af Samværets korte Minutter, som skulde det være forbi, indtil hun træt fordrede at komme bort — hjem! Da indskibede de sig en Majmorgen i Cherbourg og ankom seks Dage senere til New York. Her besluttede Vennerne at fejre Genkomsten med en Fest. I Café »Martin« paa Hjørnet af Brodway og Madison Square kom Gildet til at staa. Middagen begyndte Klokken syv. Fine Vine skænkedes, dyre Retter blev baaret frem, og som Timerne gik, steg Humøret. Det var muntre Kavalerer, og smukke Damer, der var med. Ved Ellevetiden brød Selskabet op og begav sig over Pladsen til Madison Square Varietéen. Men midtvejs paa Torvet hændte noget, som ingen lagde Mærke til: Harry trak Evelyn til Side, ind under et Træ, greb med begge Hænder om hendes ophedede Ansigt, bøjede det bagover og kyssede lidenskabeligt den fugtige, halvaabne Mund. Og han fæstede et Blik paa hende saa uudsigeligt kærligt, saa fyldt af Kval, at det gøs i hende, og hun slog Øjnene ned. Et Øjeblik efter traadte

Selskabet ind paa Taget leende og snakkende. Madison Square Varietéen, der om Vinteren laa gemt bag Kæmpebygningens Hvælvinger, strakte sig nu i den lune Majnat som en hængende Have under Stanford Whites Taarn. Der var Pavse. I Baggrunden rejste Scenen sig, og i en Halvcirkel om denne, siddende ved Smaaborde, saas det fornemme og letlevende New York. Her sad Mænd i stramtsiddende Flonelstøj med Hatte af gult Straa, og Damer iførte luftige Sommerkostymer. Hvor klart huskede hun ikke det Hele? I en Krans om Tilskuerpladsen var plantet Lavrbærtræer og høje Palmer, fra Gesims til Gesims snoede sig Vinranker med kulørte Lamper halvs skjulte af Løvet, og oven over oppe i Mørket ludede Arkitektens Taarn, Symbolet paa den Højde og Magt, Letsindighed kan naa, naar den underbygges med Talent og Guld. Der var en Pludren, en Snakken op, en Hvisken, en Flirt. Her diskuteredes Dagens nyeste Skandaler, Avisdrenge kom galopperende med »Journal«, endnu drivvaad fra Pressen, hvis Blade i sort og rødt bragte Nyheder ude fra den store By, Bud om Mord og Brand, om Skilsmisse, Ægteskabsbrud, Bedrageri og Svindel. Hvidklædte Opvartere balancerede lakerede Bakker, paa hvilke Gelledder af spidse Krystalglas med Isdrikke var opstillede. Det glimtede i grønt, i guldgult og i violet. Over Scene og Gulv hvilte en Sky af

hvidblaa Tobaksrøg. Dækket af Febrilskheden, af Støjen sendte Husvennen bag Mandens Ryg sin Elskerinde et længselsfuldt Blik. Under Bordenes hvidstrøgne Duge mødtes Hænder i skælvende Haandtryk. Her sad Sladderens New York, femte Avenues lettere Elementer, halvgale Millionærssønner med Guldmønt trillende ud af Knaphullerne, Skuespillerinder fra Manhattans Teatre, Bylter af Silke og Fjer, og Rigmænd fra Børsen med malede og pudrede Kvinder. Drenge i Uniformer bevægede sig gennem Mængden med Postkort. Blomsterpiger snoede sig ud og ind. Zig! Zag! Zig! Zag! En standsede ved en Prygl af en Dollarsøn, bøjede sig over ham, fæstede en Buket i hans Knaphul og hviskede et betagende Tilbud i hans Øre Aah, sig vil du, Johnny? Samtalen gik i Bølger over Mængdens Hovede, det kriblede og krablede i denne Tue, Folk maatte have deres Øjne alle Vegne, intet maatte gaa tabt, hvem talte han med, hvem smilte hun til, hvem bedrog sin Mand i Hemmelighed, hvem gjorde det aabenlyst? Man maatte være lysvaagen, maatte stadig spørge om Nyt, vide Besked med alt, gætte sig til Skandalen, før den endnu var undfanget, det gjaldt om at jage Sensationen op i denne Ildtidsalder, i »*looping the loop's*« Aarhundrede. Dette følte hun, da hun i Spidsen for det lille Selskab banede sig Vej mellem Stolerækkerne. Mængden tav og vendte

Hovedet, og Herrerne smilte hende i Møde. Og først da de havde faaet Plads i Amfiteatrets Baggrund, saa hun Stanford White, der sad lige ved Orkestret. Det var flere Aar siden deres sidste Møde. Nu var han lidt ældet og graa, men stadig rank som en Statue, stor og bred. Han sad ensomt, kiggede flygtigt i Avisen, røg et Drag af sin Cigar og nippede til Cock-tail'en. Han gabede af og til, kedede sig maaské; men søgte at bære Trætheden. Med Vilje havde han taget Plads paa første Række, han gad ikke se paa sine Bysbørn, han var kommet for at høre Musiken og betragte Komedien og lagde ikke Mærke til hende og hendes Selskab. Men nu begyndte Orkestret at blæse, og Tæppet rullede op. Scenen, der forestillede en Prærieby, var opfyldt af Cowboy-Piger, uden mange Klæder. Akten indledes med en taktfast Korsang, Stemmerne lød friskt fra de unge Struber; der var Prærie i disse Toner. Sangen fortalte alvorligt og kønt om Farerne ved at leve paa den øde Græsmark, den skildrede Kampen med Bison, med Bjørn og med Rødhud . . . her faldt et Par Mandoliner ind . . . og fra Scenen lød den letsindige Vise om Høvdingen »Paafugleøje«, der var en Frygt for hvide Piger. Publikum lo. Men pludselig stod en ny Person paa Bræderne. En Neger, klædt som Gentleman. Hvorledes kom han der? Hvad vilde han? Ingen kunde svare; men Publikum

tilgav, thi han vred Benene i et Kors, lagde Hovedet paa den ene Skulder, aabnede en Slugt af en Mund og sang aah, salige Melodi! Dirigenten bøjede sig over Nodepulten, det gjaldt om at fremlokke Instrumenternes fineste Akkorder. Til en Begyndelse var Sangen blød som Stjerneskin, før Takten gled ind i Verset dirrede Mandolinerne saa langsomt, saa sagte. Men Omslaget var ved at ske, Negeren rejste sig, et Par lettere Trommehvirvler blev anslaaet, Omkvædet og Reel'en forberedtes. Og nu tav Instrumenterne. Kun Violinen, Kastagnetterne og fire tynde Pinde, der svippedes mod en Træplade, fik Lov til at virke med. Den Sorte lo rødt og hvidt, gottede sig over Publikums Spænding. Han havde rigelig Tid, han nød den tørre Lyd, der steg om ham, han slikkede sig om Munden med en fugtig Tunge. Bag sin Ryg følte han Staffagen, de halvtreds halvnøgne Piger, der allerede var grebne af Tonen. De nejede og drejede sig i Takt med Lyden. Men fik den Sorte da ikke begyndt? Det var Publikum, der spurgte. Ak, nej! Han stod endnu stille, bevægede kun Hofferne op og ned. Saa tog han fat, løftede forsigtigt det ene Ben, dernæst det andet. Man hørte et Lettelsens Suk. Nu bøjede han sig fremover, slog Hatten i Nakken, løftede Albuerne og begyndte at steppe langsomt og kejtet, skratch, skratch! Han lod Saalerne glide frem

og tilbage gennem Sandpapiret, traadte sig selv over Tærne og steppede i smaa vrikkende Sæt, medens Orkestret hjalp ham ved Hjælp af Tamburin og Klokkespil og Publikum holdt Aanden og følte en Rislen af Kølighed ned langs Ryggen. Ved Omkvædet udstødte Koret langtrukne Skrig, nu var det Alvor, Jimmy snurrede, Benene gik som Stempler, Sangen blev stadig mere taktfast, Statister, Orkester, Publikum svingede med, et Hjul var kommet i Bevægelse, det snurrede og snurrede, medens de halvnøgne Piger sendte Hvin til Vejrs, og Orkestret stormede, og grønne, blaa og violette Lys fra Reflektorerne kastedes ind over Scenen. Alt var Hvirvel af Toner, Farver og Step, hverken Staffagen eller Publikum formaaede at staa imod, man kunde ikke forholde sig stille, Folk stampede med Stokke og Støvler i Gulvets Bræder, medens Forestillingen suste videre, indtil — endelig! — Dirigenten lod Trompeterne gjaldre og Trommerne rasle, en sidste pinefuld Optakt og saa — ah! Jimmy deroppe stod stille, hans Øjne var stive og døde, hans brune Ansigt udtryksløst. De halvtreds Præriepiger var ligeledes slaaede med Kulde. De stod Lig i Geled. Og Orkestret? Ikke en Lyd kom fra Kassen, i hvilken Musiken havde Plads. Der herskede en Stilhed, en Fred, under hvilken Heden mærkedes som tyngende Svie. Et Øjeblik gik, før Publikum fattede, at Dansen *var* forbi.

Men saa brød en Salve løs, Kvittering for Fornøjelsen, et Bifald saa voldsomt og støjende, som det afgives i New York! Men én Mand havde under dette været udenfor Takten. Det var Harry. Han betragtede hende, og det var let i hans Blik at læse, at han fandt hende skøn, jovist, han elskede hedere end nogensinde. Og særlig smuk var hun vist, som hun sad foroverbøjet og indaandede Musiken. Hun var et Bytte for Rytmen — lige fra den vajende Fjer i Hatten til Skoens vippende Spids. Og nu hændte det skæbnesvangre: Stanford White vendte sig i Stolen, og hans Blik mødte hendes. Hah! Al Gensynets Glæde gav Skin i deres Øjne i dette Sekund. Det var et Strejfskud, i hvilket Mindet om elskovsfyldte Timer blandede sig med Drømme om Fremtidens Lyksaligheder. Da skete det. Harry anede den store, kvalfulde Kamp, der vilde bryde løs mellem Ægtemand og Elsker, hvis han ikke handlede nu, Blodet steg ham i Øjnene, og idet Tæppet rullede op, rejste han sig, rystede hende af Ærmet og gik hurtigt op langs Bænkeraderne, til han stod bag Arkitektens Stol. Og idet Musiken satte i med en snurrende Fandango, sendte han Stanford en dræbende Kugle gennem Ryggen. Alt blev sort for hende; men fra det Øjeblik Skuddet lød, forandrede hendes Opfattelse af Harry. Hun havde hidindtil betragtet ham som en sløv Millionærdreng. Nu fik hun

Beviset for hans Kærlighed: uden at blinke skød han den ned, der kom mellem ham og hende!

Her afbrødes Evelyn. Det bankede paa Døren, Taagerne i Spejlet gav Plads for hendes eget Billede, hun raabte »Kom ind!« og Advokat de Cordova stod i Stuen.

III.

de Cordova var en smartudseende Mand paa henimod otteogtyve Aar. Han havde et Par store vandblaa, lidt flakkende Øjne, glat Hage, graasort, krøllet Haar og høje, tynde Ben. Han var paaklædt efter elegant New-Yorkerfaçon: ny-preset, grønttærnet Jakke, Silkeslips, Bukser, der skar Luften, farvede Strømper, brede Sko med Baandsløjfer, ingen Stok og ingen Vest (Uret laa i Bukselommen), og i venstre Haand holdt han en let Straahat, hvis spraglede Baand viste hans Universitetsmærke.

de Cordova havde fra ringe Begyndelse tilkæmpet sig Stillingen som en af de dygtigste Talere ved New Yorks Kriminalret, han var den Mand, der søgtes, naar en Forbryder, hvis Skyld, var bevislig, skulde fries. Paa Grund af sit nette Væsen havde han Indpas overalt i Femte Avenues Saloner, særlig hvor der var unge Damer, skønt han blandt Folk, som vidste Besked, ikke nød det bedste Ry.

— Kære Evelyn, sagde han, idet han gik frem gennem Værelset, De har kaldt paa mig, og her er jeg!

Evelyn smilede Velkommen.

— Undskyld, de Cordova, sagde hun, at jeg ikke er helt færdig; men det skal ikke vare længe! De kan i Mellemtiden faa Lov til at se paa mig, sæt Dem i Stolen, der staar Cigaretter paa Bordet, og fortæl saa, hvad Byen siger.

de Cordova tog Plads, tændte og pustede ud.

— Der fortælles slemme Ting, sagde han. Tillad mig at bruge en Sammenligning. I de forhistoriske Tider vakte det Kæmpeopsigt, naar en Øgle forvildede sig bort fra sine Enemærker, ind paa beboede Egne. Men jeg tror, at Mordet paa Madison Square har jaget større Skræk i de Forenede Staters Befolkning, end selve Kongen blandt Bestierne kunde have gjort for en Snes tusind Aar siden. Aviserne har behandlet denne Begivenhed i endeløse Rækker af Oplag, Præsterne har besørget Resten fra Prækestolene — man har haft en Følelse af, at Amerika var ved at styrte sammen . . .

— Og Meningen om mig?

— Er ikke gunstig. Pardon! Folk lader det altid gaa ud over de svage. Og i dette Tilfælde siger man, at det er Dem, der bærer Skylden, De har puffet Harry til den elektriske Stol! . . .

Evelyn grundede. Saa vendte hun sig mod ham.

— Og nu Deres Følelser, de Cordova, har ogsaa de undergaaet en Forandring?

— Kæreste Evelyn, svarede han, hvor kan De tro! Jeg har i Aarevis tilsvoret Dem min Kærlighed; men De har aldrig villet høre. Kan De huske, da jeg for fem Aar siden henvendte mig til Dem og foregav, at jeg var Interviewer, blot for at komme til at tale med Dem paa Tomandshaand? Siden da, har jeg vel været Deres trofaste Ven. Ikke sandt? Bad De mig om Tjenester, var jeg villig, hvor grusomt De end til Tider har opført Dem mod mig. Og nu. Efter denne sørgelige Hændelse, er jeg mere end nogensinde villig til at række Dem Haanden!

Evelyn nikkede venligt.

— Erindrer De, fortsatte han, den Gang De blev skinsyg paa Tvillingerne? De sagde, at jeg aldrig vilde opnaa Deres Gunst, medmindre mit Forhold til Søstrene ophørte. Jeg svarede, at naar De havde Harry, maatte jeg have Lov til at beholde mine to Irlænderinder. Dette sagde jeg, fordi jeg den Gang ikke havde Kraft til at opløse Forbindelsen. Har jeg fortalt Dem Tvillingernes Historie?

— Nej!

— Saa hør! Jeg fandt dem for tre Aar siden i en Strygekælder ved Bowry. De var smukke

og den Gang knap sytten Aar. Jeg besluttede da, at løfte dem ud af Skyggen, lod dem understyre af et Magasin, bragte dem til Byens bedste Institut, og indstallerede dem, efter at man havde indblæst dem *air*, i en elegant Lejlighed paa 13de Gade. Siden blev de uundværlige, de fulgte mig som Slavinder, gættede mine Ønsker, var mig i Moders, Hustrus og Elskerindes Sted. Men idag, da jeg hørte Deres Stemme i Telefonen, da var det som om min Kærlighed til de andre brast, jeg kaldte dem ind til mig og sagde rent ud, at jeg var ked af dem, de skulde kasseres. Og da de spurgte om Grunden, svarede jeg, at jeg længtes efter skønnere Kvinder. Evelyn, jeg tænkte paa Dem!

Evelyn sad tavs et Øjeblik.

— De maa afgøre med Dem selv, de Cordova, sagde hun, hvorvidt De har gjort Ret i at skille Dem af med Tvillingerne. Men én Ting er vist: denne Handling har ikke vundet mig. Dog, jeg vil ikke berøve Dem alt Haab, maaské kan De have bedre Held en anden Gang.

— Tak, tak, Evelyn!

— Men for at tale om noget andet: jeg har hørt sige, at De er passioneret Spiller, og at De har Heste paa Væddeløbsbanen. Hvorledes forholder det sig?

En Sky gled over Advokatens Ansigt.

Den skønne Evelyn.

— Det er destoværre sandt! mumlede han.

— Hvorfor destoværre?

de Cordova blev alvorlig.

— Det er noget, jeg aldrig har meddelt et Menneske; men til Dem, Evelyn, kan jeg vel betro mig? Naar De tænker paa mig, ser De et Billede af Ungdom og Lykke — ak, anede De blot, hvor falskt det er!

— Hvad mener De?

— Jo hør! Jeg er ruineret til Bunden, og dét af Spillelidenskaben, den skrækkeligste af alle Lyster. De kender Livet og ved, at har *den* faaet Tag i en Mand, saa er han fortabt, ligegyldig, hvor rig og begavet han er. Han har ingen Fred, saa længe blot én Kobberskilling ligger i hans Lomme. I Fantasien ser han den lille Mønt blive til to, formere sig, medens Lykkehjulet gaar, og viljeløst smider han sin sidste Skilling paa det grønne Tæppe. I mig har Dollarfeberen altid haft Tag. Jeg er født med Spillets Flamme i Kroppen. Fra Barndommen har jeg været plaget af den brændende Lyst. Allerede i Skolen kastede jeg mine første Terninger. Senere vovede jeg mig ind i Spillehusene og derfra videre til Væddeløbsbanen. Jeg tumlede beruset over det glatte Skraaplan, Dollar gled efter Dollar; men Feberen hamrede bag mine Tindinger. Den sunde Fornuft raabte

»Holdt!« Jeg hørte intet, fanget som jeg var mellem Spillets Tandhjul. Jeg standsede ikke, før min sidste Cent var ofret paa Lidenskabens Baal! . . .

Der indtraadte en Pavse.

— Efter denne Ungdomsrasen, fortsatte han, fulgte tunge Aar. For at glemme kastede jeg mig ind i Arbejdet. Jeg kæmpede og troede om-sider at staa ved Maalet. Men Trangen til Spil meldte sig atter! Om Dagen pintes jeg af sviende Uro. Om Natten saa jeg Strømme af Guld. Jeg dreves igen til Væddeløbsbanerne, og dér, dér har jeg de sidste Aar kæmpet og kæmpet. Den ene Dag med Gevinst, den næste med Tab. Til sidst indsaa jeg, at man kunde vinde, hvis man var Hesteejer. Kun disse var i Stand til at kontrollere Løbene . . .

— Og nu ejer De Heste?

— Ja, sammen med James Hazen Hyde ejer jeg én Hest; men det er den bedste af dem alle, Bellars hedder den, De kender dens Navn fra Aviserne, den har kostet mig en Formue; men den skal give mig en tidobbelt igen.

— Fortæl!

— Jo, Evelyn, der er noget paa Banerne, som hedder Tricks og som praktiseres af alle og lønner sig. Deri har jeg Øvelse. Bellars ejes af Hyde og mig; men vi købte den først i Gaar af den kendte Træner James R. Keene.

I hans Navn staar den endnu paa Programmet, og hverken Publikum eller Aviserne har Nys om Handelen — Gudskelov! Denne Hemmeligholdelse er nødvendig, for her er det, Tricket kommer. Hvis Hestens Salg blev bekendt, vilde det skade dens Chancer som Favorit. Folk er ikke uvidende om, at medens Keene lader sine Heste løbe for Sportens Skyld, er Hyde og jeg i Marken efter Guld, og, hvis det passede os, vilde vi ikke tage i Betænkning at »forsinke« Favoritten. Er De med? Publikum véd, at alt beror paa, at Nr. 2 bliver Nr. 1 og Nr. 1 bliver Nr. 2.

— Og i Dag skal Slaget staa?

— Nej, Hyde og jeg har aftalt, at vi i Dag kun skal holde tusind Dollars hver paa Bellars. Men da Hesten er afgjort Favorit, bliver Odds ikke høje. Først en Gang om en Ugestid, naar New Yorkerne rigtig har gjort sig fortrolig med Hesten, saa »forsinker« vi den og tager Profiten hjem . . . men dette, Evelyn, i dybeste Fortrolighed, hele min Eksistens hænger ved denne Hest . . .

— Naturligvis! Men fortæl, hvis nu Bellars blev »forsinket« i Dag, hvilken Hest vilde da vinde Løbet?

— Timbal! Den er næstbedste Hest, ejes desuden af et Konsortium, der lader den løbe

for Præmierne. Den er solidere, om end ikke saa hurtig som vor. Men hvorfor dette Spørgsmaal?

Evelyn stirrede frem. Saa tog hun en Beslutning; hun vendte sig mod ham og sagde:

— de Cordova! Jeg vil bede Dem gøre mig en Tjeneste — en stor Tjeneste! Sørg for, at Bellars bliver »forsinket« i Dag!

Advokaten betragtede hende overrasket.

— Hvad mener De, Evelyn, spiller De ogsaa?

— Jeg skal forklare Dem, svarede hun. Jeg har aldrig spillet og forstaar mig ikke paa Væddeløb. Men jeg er i Dag saadan stillet, at jeg maa skaffe en stor Sum Penge, hører De, jeg *skal* skaffe Penge, og jeg ejer intet andet end mine Smykker. Paa dem tænker jeg at kunne laane en halv Snes Tusind Dollars. Men hvad jeg behøver er Hundrede Tusind. Jeg ser da ingen anden Udvej til at fremskaffe disse Penge.

de Cordova rømmede sig.

— Jeg vil naturligvis gøre, hvad jeg kan for at hjælpe, sagde han; men De maa give mig et Øjeblik til at tænke. Hvis vi sætter Deres 10,000 Dollars paa Timbal og »forsinker« Bellars, hvor meget vil vi da tjene? Ja! Odds vil blive omkring 12—14, og vi vil med andre Ord stryge 120—140,000 Dollars. Men for at opnaa dette, maa vi føre Hyde bag Lyset!

— Kunde man ikke fortælle ham? . . .

— Nej! Og De maa hjælpe til. Som jeg har bemærket, gaar hans og min Plan ud paa at lade Hesten vinde Løbet i Dag. Jockeyen har imidlertid endnu ingen Besked modtaget — Vinket gives i sidste Øjeblik. Det gælder derfor om, naar Hesten føres fra Vægten, paa en eller anden Maade at optage Hyde, saaledes at jeg alene kommer i Forbindelse med Jockeyen. Jeg vil da sige denne, at vi ønsker Bellars »for-sinket«. Og forstaar De, her er det, at Deres Rolle ligger. De maa tage med til Aqueduct. De er smuk, og Hyde har aldrig været ufølsom overfor Kvinder. Det vil være Dem en let Sag at drage hans Opmærksomhed bort fra mine Manøvrer. Imedens sætter jeg Pengene paa Timbal.

Advokatens Øjne lyste. Han kastede sig tilbage i Stolen for at iagttage Virkningen.

Evelyn sad med bøjet Hoved. Saa spurgte hun sagte:

— Men nu Deres Kammerat Hyde?

— Overfor ham behøver De ikke at gøre Dem Skrupler. Han er eneste Søn af et Kulleje paa halvtreds Millioner. Han trænger ikke til Penge. Desuden er Faderen stolt over at kunne betale for Sønnens Narrestreger. Altsaa, Evelyn, uden Samvittighedskvaler, slaa til! Siger De ja, ligger

Sagen klar, hvis ikke, da ser jeg ingen Redning!

Evelyn faldt i Tanker. Saa sagde hun:

— Jeg holder ikke af Krogveje. Men paa den anden Side: det er vanskeligt at tjene en Formue paa en Dag. Den Vej, De udpeger, synes let. Men kun paa én Betingelse modtager jeg Tilbudet: at De faar alt, hvad der tjenes mere end 100,000. Jeg har Brug for denne Sum. Jeg spiller, fordi jeg *skal*, jeg bryder mig ikke om Profit.

— Lad gaa, sagde Advokaten; men ogsaa jeg stiller én Betingelse, den, at De lukker Øjnene og ikke aabner dem, før De har talt til ti.

— Godt! svarede Evelyn, én, to, tre, fire, fem . . .

Men Advokaten var hurtig. Han sprang op og trykkede et Kys paa hendes Mund.

— Ti! raabte hun, idet hun gjorde sig fri.

Nu bankede det. Tjeneren bragte Sandwichs og Kaffe. Og medens de Cordova satte sig til at spise, gjorde Evelyn sit Toilette færdigt. Derpaa hentede hun fra et Skab et aflangt Metalskrin, aabnede det og hældte Indholdet ud over Bordet, en rig Blanding af Guld og Ædelstene, Ringe og kostbare Broscher, Perler, Diademer og Colliers. De dyngede sig sammen, funkledede og skinnede som Trolldøj.

— Det er, hvad man har givet mig, sagde Evelyn og begravede Haanden i Klenodierne.

— Dem faar vi 10,000 for, sagde han, vi kan paa Vejen gaa ind til Ephraim, de Smykker er magelig 30,000 værd.

Evelyn smilede glad.

— Men nu maa De gøre Dem færdig, fortsatte han, Klokken er 1 og om 2 Timer maa vi være derude.

Evelyn smøg Kimonoen af sig, stak Fødderne i et Par forgyldte Sko, spændte Bæltet fastere, lod en Pudderkvast danse over Ansigtet, anbragte et Par Naale i Hatten, og glattede med hastig Haand Kjolens Silkefolder bort — alt paa 5 Minutter. Fra et Skab hentede hun en karmosinrød Hat, hun svingede den gennem Luften, holdt den op til Lyset og anbragte den paa Frisuren. Klenodierne smed hun i Æsken, som hun derpaa rakte til Advokaten, og de gik Arm i Arm ind i Elevatoren. Saa sank de gennem 16 Etager, passerede Vestibulens bukkende Tjenere og stod ude i den fri Luft.

Det føltes, at Heden var kommet til New York. Sitrende Varmebølger strømmede ned fra oven, Avenuens ene Halvdel brændte under et Tæppe af Sol, og Himmelens Blaanen var ved at gaa over i gnistrende Hvidhed.

Evelyn slap de Cordovas Arm, traadte et Skridt til Siden, lænede sig bagover og rakte

Armene mod Himmelen som for at favne Lyset.
Men i det samme lo hun højt, snurrede med
Parasollen og raabte til Negerpiccoloen:

— Holla, derinde! Hvis nogen spørger efter
mig, da sig, at Evelyn Thaw er taget til Aque-
duct for at tjene en Formue!

IV.

Overalt i New York genlød i disse Eftermiddagstimer Avisdrengenes skærende Skrig — Blodet løb En i Kinderne, Haanden greb efter Hatten, nu tænkte Folk kun paa at komme af Sted og være med i den gyldne Leg derude paa Aqueducts Plæner!

Størst var Uroen i Syd-Byens Skyskraberkontorer, her glemte man Bogholderiet og Kurserne og Børsens Svingninger og kastede sig i Feber over Agendaprogrammets Navne.

Fra Trinitatis Kirke i Wall Street slog Klokken halv 3.

De store Bygninger var nu for Alvor ved at tømme deres Indhold ud over Gader og Torve, Elevatorgondolerne skar sig op og ned med knitrende Hast, Kontorister kom stormende ud gennem Portalernes Svingdøre, i Hop og Galop gik det ned over Broadway, der var ikke et Minut at spille, ved City Hall fløjtede Vædde-

løbstrænet til Afgang, et Sekund til at tænde en Cigaret, til at købe en Avis, og saa af Sted!

Hvor man end vendte Blikket, saa man Mennesker i Fart, Folk, der hang paa Sporvogne ud- og indvendigt, Folk, der sprang i Jorden for at tage Subwayen, Folk, der klavrede til Vejrs for at komme med Luftbanen.

Og da den myldrende Mængde, baaret af Strømmen, naaede til Stationen ved City Hall, da var det, som vadede disse Tusinder i et Bistade, væltet omkuld; den hvælvede Remise, under hvilken Sporvognene kørte Sløjfe, var fyldt med et støjende Mylder, og ovenpaa, ved Opgangene til Perronen, trængtes Folk for at presse sig gennem Kontrollen — for Pokker, paa en Væddeløbsdag sagde man Farvel til alle Reglementer, her gjaldt den Stærkeres Ret, den der havde livlige Albuer og skarpe Skosnuder, kom først! . . .

Ud over Brooklyner-Broen sejlede Tog paa Tog, det var, som svævede man gennem den tynde Atmosfære, foran En vinkede Long Island, bag ved fjernede New York sig, og nedenunder, i Dybet, rullede Floden . . .

Toget ankom til Brooklyn-Stationen og afgik atter. Og medens det kørte ud gennem lange Avenuer, over Sportspladser, Torve og Kirkegaarde, lod Advokaten sit Blik glide rundt i Vognen. Vinden suste ind gennem de aaben-

staaende Vinduer, men uforstyrrede sad Passagererne bag deres opslaaede Aviser. Det var Folk af alle Lag og Aldre, der fristede af høje Odds, nu var paa Vej til Væddeløbspladsen. Her sad Chef og Kontordreng Side om Side. Den ene med Tegnebogen tyk af Pengesedler. Den anden med et Par Smaamønter i Vestens Foer. Her sad Haandværkeren. Hidset af Raabet Aqueduct havde han kastet Sav og Høvl for at vove sin sparsomme Ugeløn. Her sad Pensionatsværtinden, den solide Husmoder, som ved Frokost og Middag var at træffe for Enden af Pensionsbordet i Anden Avenue. Her sad Kokkepigen fra et af de fine Huse ved Central Parken. Grebet af Spillet havde hun forladt Komfur og Spisekammer og kastet sig ud i Eventyret. Her sad Sømænd, dukkede og skæve, kejtede og forlegne. Hvorfor gik de ikke idag, som de plejede, og varetog deres Pligter ved Skibenes Losning og Stuvning? Her var Avisdrenge med Ansigter furede i Gadens Kamp. Flot henslængte sad de med Cigaret i Mundvigen og multiplicerede den lille Kapital, der laa i Lommetørklædets Snip. Her sad Butikssvenden op ad sin pyntede Kæreste. Hvor havde han monstro de Gulddollars fra, han uophørligt lod glide mellem skælvende Fingre? Her sad Kokotter med Høgeøjne og Næser som Krum-sabler. Ogsaa de bad til Rulletten — et heldigt

Kup kunde bringe dem Livsglæden, Renheden, ja, Uskylden tilbage! Haandværkere, Butiksfolk, Sømænd, Spekulanter og Glædespiger, alle mødtes de i Begær efter Penge, alle løb de Avisens Spalter igennem med graadige Øjne — dybt i Blikket var det som blussede der et gyldent og flakkende Lys, Genskinnet af den Guldstrøm, mod hvilken alle Tanker var spændte. Dollars var det, der havde bragt disse Mennesker sammen, Dollars, der havde revet dem bort fra Hverdagens Travlhed, Dollars, der havde ført dem ind i dette Tog, Dollars, der fik dem til at haste ud mod det store Spil, Dollars, Dollars! . . .

Saaledes tænkte Advokaten, medens Ekspresen banede sig Vej over det blanke Skinnet gennem Brooklyns Forstadshaver og Villakvarterer stedse med større Hastighed.

Et Skrald! Lokomotivet buldrede ind paa Stationen, Toget standsede, Passagererne strømmede ud — man var i Aqueduct!

Et straalende Solbillede aabnede sig for de Cordova og Evelyn, da de stod ved Væddeløbspladsens Indgang.

Tribunens Urviser nærmede sig 3. Fra alle Sider trængte Publikum sammen, om et Øjeblik vilde Signalet lyde, første Løb begynde — Folk halede Dollarsedlerne frem og skyndte sig med at købe det lille numererede Papskilt, der gav Adgang til Banen.

I den store Træ-Vestibule lige overfor havde Bookmakerne deres Plads. Langs med Væggen stod de Side om Side, hver paa en lille Skammel. I Hatten havde de fæstnet en Plade, der angav, at hos dem kunde Folk slutte Væddemaal paa Heste. Hver stod med en Tavle i Haanden, hvorpaa der med Kridt var ridset Navnene paa Deltagerne i første Løb. Paa denne Tavle pegede de, medens de med hæse Stemmer søgte at bevæge Publikum til at nærme sig Bordet bagved, hvor en Herre modtog Indsatsen og noterede Spillerens Billetnummer.

Advokaten og Evelyn gik igennem Vestibulen; men i Stedet for at følge Strømmen op ad Trapperne, drejede de til højre, spaserede langs en Gang og stod et Øjeblik efter i et rummeligt Træskur, der fra øverst til nederst var pyntet med Stjerneflag.

— Det er Restaurationen, sagde Advokaten, herinde finder vi Kølighed, lad os sætte os og tale sammen, medens vi drikker en Martini Cocktail, Hyde maa snart være her, jeg har sat ham Stævne allerede efter første Løb.

I Lokalet var der ingen til at forstyrre, kun Bartenderens to farvede Assistenten, der søvligt bevægede sig mellem Disk og Buffet. Kundene havde endnu ikke indfundet sig; ude paa Tribune og Sadleplads stod Publikum Hoved ved Hoved og ventede spændt paa Start-Skuddet

— man kunde gennem den aabenstaaende Dør opfange dets Tale og Latter, der lød som et sagte Brus, hvori Tonerne fra Hornorkestret nu og da kastede muntre Stænk.

Advokaten hævede sit Glas og tømte det, ordrede et nyt og strøg sig nervøst over Panden. Varmen mærkedes i dette Øjeblik stærkt. Udefra strømmede Soltaager ind og satte Luften i Brand. Fra et Hjørne af Værelset lød den elektriske Viftes Snurren. Paa Buffeten klirrede Skaale og Glas. Iøvrigt ikke en Lyd — Tribunernes Summen var stilnet af, Publikum stod tætpakket Hoved ved Hoved og fulgte Væddeløbets Gang.

Da genlød pludseligt et buldrende Raab, den første Hest havde passeret Maallinien — nu hilste Publikum Sejerherren. Evelyn rakte Advokaten sin hvide Haand. Saa løftede hun Glasset, og idet hun førte det flydende Guld mod Læberne, hviskede hun:

— Lad os drikke hinanden til, de Cordova.
Vi har Brug for al vort Mod.

V.

Blandt de mange, der fra Tribunerne kom ind for at svale Halsen i en Øl, saas ogsaa James Hazen Hyde.

Hans Ydre angav med Tydelighed det Kulturtrin, hvorpaa han stod. Han var iført en perlegraa Redingote, der snævrede sig ind paa Midten og straaledede ud nedefter som en fodfri Kjole, paa Hovedet sad en høj og graa Silkehat, i Slipset hængte et Dryp af Diamanter, Fødderne stak i et Par lange, franske Støvler; han var udstyret som den, der af en rig Fader er taget ved Nakken og skubbet gennem en Modebutik.

Hans Ansigt var smalt og tyndt, sygelig degenereret. Om Munden sad et silkeblødt, rødligt Skæg, og om de høje Tindinger bølgede hans store, brune Haar.

Hyde besad en Egenskab, der straks fik Mennesker til at smile ham i Møde, han var altid i fint Humør, Lediggangen nedslog ham

ikke, han skridtede gennem Livet med alle Fyrene tændte, fra Morgen til Aften lyste hans Ansigt i Latter.

Nu stod han ved Døren, høj og smal, med bortvendt Hoved og raabte til En ude i Sol-skinnet:

— Rachel, Rachel!

Og et Øjeblik efter stod Rachel Zwingelstein, den Dame, han kaldte paa, ved hans Side.

Det var et stort Kvindemenneske, indhyllet helt i Silke. Hendes skarptformede Hoved, krogede Næse og kuglerunde Øjne mindede om en Rovfugls. Ogsaa hendes tunge, trippende Bevægelser førte Tanken hen paa et Dyr af denne Art.

Ligesom Hyde var Frøkenen en Figur, hvem hele Byen kendte. For en Del Aar siden havde hun dannet Midtpunktet i en opsigtsvækkende Proces. Siden havde hun som bedaget Skønhed slaaet sig ned i Kaféerne paa øvre Broadway. Indtil Hyde kom og førte hendes Liv ind i en ny Blomstringstid, en Slags indiansk Sommer.

Folk forstod det ikke; men som Tiden gik, kom der Bekræftelse paa, at Rachels Indflydelse over den unge Mand var stigende. De saas nu altid sammen, i Parken, paa Kaféer, ved Teaterforestillinger. Og man maatte slaa sig til Taals med, at Hydyes Særhed skyldtes en Kærlighedens

Galgenhumor. Naar først Sommerens Varme forsvandt, og Køligheden slog ind, vilde Drengen vel atter komme sig! . . .

Imidlertid havde Hyde og Rachel taget Plads ved de Cordovas og Evelyns Bord, Ølglas blev rekvirerede, og Selskabet klinkede. Hyde, der havde Hang til Nødder, bød Pea-nuts rundt, han gravede Fingrene ned i Diplomatfrakkens Lomme, halede Haandfuld paa Haandfuld op, spredte de brungule Smaatingester ud over Bordet, trillede dem legende sammen, slog ned midt i Bunken og spiddede en Nød paa sin Negl, hvorpaa han kastede Kernerne i Luften, fangede dem med Underlæben og lo højt af Barnagtighed.

Saa gav han sig til at tale og strejfedes snart ind paa sit Yndlingsemne: Rachels Privatliv.

Under stjaalne Sideblikke til sin Ledsagerske fortalte han om, hvorledes Rachel samme Morgen havde lokket ham med paa en Indkøbsturné i et af 14de Gades Stormagasiner. Hvad han havde oplevet derinde, overgik hvad han formaaede at fremstille. Gee! Først havde hun taget ham op paa et rullende Fortov, der snurrede dem ud og ind, til de landede i Fodtøjsafdelingen. Her havde hun ødslet en Formue paa Støvler og Baand. Videre var Turen gaaet til Udsalget af Kniplinger. Men paa Vejen der hen var hun bleven indtaget i nogle Porcellænsurtepotter, som hun paastod var som lavede til

hendes Veranda. Hun købte tre; men da man begribeligvis ikke kunde have tomme Urtepotter i sit Vindue, maatte Vejen lægges ad Blomsterafdelingen for at skaffe nogle Planter, der passede. Medens hun styrede sine Skridt derhen, kom hun til at rive en Rulle Silketøj ned fra en Disk. Dette førte hende halvt modvilligt ind i Udstyrsafdelingen, hvor nogle Smyrnatæpper i den Grad tiltrak sig hendes Opmærksomhed, at hun kom i Tanker om, at hun trængte til en Støvsuger, thi uden en Støvsuger var det umuligt at holde Tæpper rene. Hun rettede derfor Kursen mod det mekaniske Værksted; men Vejen dertil førte gennem Læderafdelingen, hvor en Ridesadel paa spændt en Nordbagge fik hende til at udstøde Skrig af Henrykkelse og til at købe fire Ridepiske og et Par Herregamascher, som hun bad Ekspedienten anbringe paa sin Ledsagers Ben. Men dette saarede Hyde. Han havde allerede ærgret sig over, at hun herinde ikke tog Hensyn til ham, ikke anmodede ham om Vejledning, men blot sejlede af Sted og lod ham følge efter i Kølvandet. Nu forestillede han hende i dæmpede, men indtrængende Ord, at hun kunde foretage sig, hvad hun vilde — han skulde ingen Alarm gøre, selv om hun klædte sig af til Særken og lod sig udstyre paany — men én Ting fordrede han: Respekt for sin Person; han vilde ikke være med i Indkøbene og bad be-

stemt om at blive skaanet for Paahæng af enhver som helst Art, være sig Gamascher, Slipsnaale, Ringe eller hvad ellers en Kvindehjerne kunde finde paa. Derefter var de skiltes under Udveksling af Isblikke, og han havde begivet sig op i Magasinets Restauration efter at have sat hende Stævne, saa snart hun var færdig. Deroppe havde han holdt Maaltid, et Par Koteletter, en Porter, en Strawberry Shortcake, en Kande Kaffe og en Æske Cigaretter havde han forlangt; men skønt han dvælede længe over Maden, skønt han først drak Kaffen, da den blev kold, skønt Morgenaviserne én efter én gled gennem hans Hænder, Rachel viste sig ikke. Han lod da telefonere efter Forretningens Inspektør og forelagde denne Sagen: en Dame havde for saa og saa mange Timer siden osv., hun var maaske gaaet vild, det gjaldt for enhver Pris om at finde hende. Inspektøren søgte at berolige ham med Forsikring om, at det saa ofte skete, at nogen blev borte paa Etablissementet, han skulde ikke ængste sig, man havde for en saadan Eventualitets Skyld anskaffet en St. Bernhards Hund, hvis Sporsans endnu aldrig havde svigtet. Da Hunden var hentet, gav man den Rachels Lommetørklæde, hvorpaa den gik ind i Vrimlen med Snuden mod Jorden. Efter nogen Søgen kom den paa Spor. Den udstødte et Bjæf, krummede sin haarede Krop og viftede med

Halen. Og saa begav den sig i Luntetrav gennem Magasinet, efterfulgt af Hyde, Inspektøren og to Opvartere. Rachel havde benyttet Tiden! Med Hunden i Spidsen kom man gennem Sadelmager-, Skotøjs-, Broderi-, Linoleums-, Linned-, Legetøjs- og Instrumentafdelingerne. Glammende fortsatte man gennem Apoteker-, Kautschuck-, Glasvare-, Husinventar-, Porcellæns-, Lampe- og Hatte-Udsalgene. Og fremdeles gennem Cykle-, Uldtøj-, Handske-, Konfekt- og Delikatesseafdelingerne. Her meddelte Ekspeditricen, at Fruen for kun et Øjeblik siden var gaaet, og ganske rigtig, under henrykt Gøen sprang Hunden over en Stabel Hvidevarer ind til Kniplingsudsalget, ved hvis Disk Rachel sad. Hun saa medtaget ud! Hatten hang skævt paa Hovedet, Lokkerne var i Uorden, Kinden bleg, det var, som havde den megen Spaseren omkring magret hende af, Kjolen var støvet, Kantebaandet slæbte, og Øjnene lyste som Kulperler. Hyde havde straks Klarhed over, hvor galt det var fat. Han takkede Inspektøren, gav Hunden en Haandfuld Pea-nuts og tog Rachel haardt ved Armen. Og idet han truede med at anvende Magt, lykkedes det ham at faa hende ud paa Gaden, hvor Bilen ventede. Han bad Chaufføren om at køre til Central Parken, og først herude, med de grønne Træer og Fuglesangen over Hovedet, kom Rachel atter til sig selv. Naturligvis blev hun forbavset ved at høre,

at hun havde tilbragt seks Timer indenfor Magasinets Vægge. Men Gud, hun syntes, det Hele havde varet et Øjeblik! . . .

Under denne Enetale laa Hydes Blik fanget i Evelyns, han havde henvendt Ordet til hende og hun havde rejst sig lyttende i Stolen og smilet.

Rachel derimod lod ikke til at sætte Pris paa Historien. Hun sad forlegent foroverbøjet og tjattede efter ham med Handsken. Og først længe efter, at de andre havde bemærket hendes Tavshed, slog hun sig med sine store Hænder paa Knæerne og brød ud i et anstrengt Ha, Ha, Ha! Hazen var dog en ubetalelig Djævel! . . .

Udefra hørtes skingre Trompetstød. Det var Signalerne til næste Løb.

VI.

I Sadelpladsens Lysring spaserede Byens Kokotter. Og under Solsejlene langs med de høje Buffet'er var Flirten allerede i Gang.

Humøret lod til at være godt overalt, Solen gnistrede muntert i Smykker og Spænder, Orkestret blæste, saa det gav Ekko i Øret, Tilværelsen var som fyldt med Rødt — en skøn og gylden Eftermiddag gik man med under Armen, Aftenen smilede til En et Stykke borte, og Natten koglede i det Fjerne sødt og hemmelighedsfuldt.

Det laa i Luften, at mellem disse Kvinder var der Krig. Allerede ved Klædedragten søgte de at overbyde hverandre. Fra Hovederne straaledede Fjer- og Sløjfeprydelser, de slanke Kroppe var vikledede ind i brogede Tøjer, Ansigterne laa kolde og porcellænsagtige under Masker af Kalk, paa Fødderne sad kvarterhøje, spidse Sko.

Hvad det gjaldt om for disse Damer, var hurtigst at faa knyttet en Forbindelse. Endnu

var Publikums Interesse bunden til Toiletterne, endnu summede Herrerne sorgløst over Sletten. Først i næste Omgang, naar Kampen om Guld-pokalen kom til at staa, naar Bellars og de andre Raceheste dannede Linie foran Dommerpælen, først da vilde Mændene gaa fra Samling og Sans, glemme Hatte, Silketøj, Kvindesmil, for at kaste sig ind i Spillet Favntag.

Men det var ikke saa lige en Sag at træffe et heldigt Valg. Helst burde man opsøge et sikkert Parti, en af de Mænd, hvis Skæbne ikke blev afgjort paa Bookmakerens Tavle, en Forsigtig-johnny, der havde Lommen fyldt med Penge, hvad enten han vandt, eller Chancen gik ham imod. Farligere var det at give sig en Spiller i Vold, en Dumdristig, der maaské holdt hele Formuen paa en enkelt Hest. Den Slags var aldrig knebne, naar Lykkehjulet standsede ved dem. Men alligevel! Morsomt var det ikke at brænde inde med en Herre, hvem man paa Vejen hjemad maatte laane Penge til en Sporvogn.

Ak, ja! Kokotternes Tanker arbejdede, medens de smilende og hviskende, nejende og nynnende, par- og enkeltvis fordelte sig ud over den sol-fyldte Sti.

Lidt Sensation vakte to unge Mænd, der var paa Vej nedover fra Buffet'erne. Det var John Jacob Astor jr. og W. W. Vanderbilt, Byens to rigeste Partier.

Fra alle Sider strømmede Damerne til for at søge ind paa dem. Uha, uha! Det viste sig dog, at her var intet at gøre, de to Herrer var næppe ædru, i hvert Fald uoplagte, for unge Vanderbilt slog om sig med sin Bambusstok og snøvlede gentagende:

— Af Banen, Ulve, af Banen!

Damerne fløj til Side, Herrer i *den* Tilstand satte man ingen Pris paa, for dem havde man kun et Føj tilovers!

Vanderbilt og Astor fik derfor Lov at passere. Deres Maal var en Bodegashop i Nærheden af Dommertribunen. Her vilde W. W. forsøge, om ikke hans Hikke kunde standses med et Glas Portvin. Det havde han hørt, sagde han til Opvartningspigen.

Men, Halløj, hvad var det? Den leende og pludrende Strøm bøjedes til Side, Selskabet fra Bar'en med Hyde og Evelyn i Spidsen, efterfulgt af de Cordova og Rachel, kom gaaende over Plænen.

Hvor smukt! Solen spillede i Hydeshøje Hat og fik hans Ansigt til at lyse, en Cigaret hang i Mundvigen, begge Hænder havde han stukket i Bukserne, han gjorde Indtryk af at befinde sig vel, det glædede ham at være Midtpunkt for saa megen Opmærksomhed. Men Sadlepladsens Blikke var i ikke mindre Grad rettede mod Evelyn. Det var første Gang, at et større Publikum havde

Lejlighed til at se hende siden Begivenheden paa Madison Square. Og man syntes, at hun var smukkere end nogensinde. Den røde Silkehat, i hvis Pul var indsyet mangefarvede Fuglevinger, klædte hende henrivende. Ligeledes Kniplingsdragten med det bølgende Slæb. Men hvorfor gik hun med Hyde under Armen, hvorfor vendte hun Gang paa Gang sit Smil mod hans, hvorfor var Rachel skudt i Baggrunden? Folk anlagde maabende Miner og stødte hverandre med Albuerne. Man vejrede Pikanteri.

Udelt Munterhed vakte Rachel, der trippede fremad ved de Cordovas Side. Hendes Overkrop duvede som et Skib i Søgang, hun stak Næsen til Vejrs, lændede Gribhovedet bagud og lod sine to Rovfugleøjne holde Udkig med Terrænet. Hun var misfornøjet som altid; man levede i tilbagegaaende Tider, paastod hun, det var skam anderledes i gamle Dage, her var jo ikke et eneste Toilette, for hvilket man vilde hæve sin Stanglorgnet! —

Men paa én Gang tabte Publikum Interessen. Nysgerrighedens Strøm flød i anden Retning, alle Hoveder vendte sig mod Indgangsportalen.

Hvorfor? Jo, her saa man to unge Piger komme spaserende nede fra Vognenes Holdeplads. De drog efter dem et Kølvand af Indignation. Og intet Under! Thi begge var klædte paa en Maade, der maatte kaldes en Haan mod et

ordentligt Publikum. Disse Damer havde ved Hjælp af Paafuglefjer og Silkespræl udpyntet sig som Taterpiger. Og endnu værre, de havde i deres Forfængelighed benyttet en saa usædvanlig Prydelse som Bjelden. Du store Gud! Ikke alene i Ørene, men omkring paa Kroppen, i Kjolens Kanter, overalt hængte der Bjelder, Kling-klang, sagde det, Kling-klang, Kling-klang, det var et Paafund af uhørt Dristighed!

Der blev et Øjeblikks Stilhed, i hvilket Kikkerter vendtes. Folk indaandede Synet!

Saa brød en misbilligende Mumlen frem. Man fandt, at dette overskred Rammerne for, hvad den gode Smag kunde tillade! . . .

Af Hydes Selskab var de Cordova den, der først fik Øje paa Taterpigerne. Og ved dette Syn kunde han ikke undgaa at rødme en Kende. Thi her var jo ingen Tvivl, nej, nej, det var Tvillingerne, man saa dernede, hans to Slavinder, som han i Morges med haarde Ord havde vist Døren. Pyntet efter Halvdamernes mest skrigende Modejournal traadte de nu frem, det var som vilde de tage Gengæld for den lange Ubemærkethed, nu skulde Verden se, hvor megen Skønhed en enkelt Mand i aarevis havde holdt under Laas. Bjelderne klingrede lydeligere for hvert Skridt, de to kom nærmere, nu kunde man skelne Trækkene i deres sminkede Barne-

ansigter, ane Smilet bag de frygtsomt spørgende Øjne! . . .

Men, hvadbehager? Pludselig standsedes de af en uniformeret Betjent. Meningen var da ikke at vise dem ud? Jovist! Nu halede de Billetterne frem og rystede paa Hovedet, medens Betjenten bydende pegede mod Udgangen.

Da saa man pludselig W. W. og hans Ven John Jacob Astor jr. rejse sig. De hastede over Pladsen med en Lethed, der stod i Modsætning til deres tidligere Slingren.

Unge Vanderbilt svingede for sig med Bambuskæppen. Paa et Øjeblik havde han splittet Mængden. Han stod i Centrum. Og henvendt til Betjenten spurgte han, om det var dennes Hensigt at vise Frøkenene bort. I bekræftende Fald blev han nødt til at pille den Herre i Ansigtet med sin Dupsko.

Man saa, at Uniformen følte sig stødt; men da Publikum brød ud i Bifald, trak den sig baglæns bort og overlod Tvillingerne til W. W.s og John Jacobs Forsorg. De 2 Herrer kom snart overens om Delingen, og hver førte nu sin Halvpart over til Vinshop'en. Vanderbilt kvidrede af Henrykkelse, han løftede Bægeret og lo som en Skralde, jovist, han følte, at han havde udført et fint Stykke Arbejde!

Det mærkeligste var næsten, at hans Hikke

nu holdt op. Skønt han brød sit Hoved, kunde han ikke udfinde Grunden.

— Det maa være den rare Portvin, sagde han, henvendt til Opvartningspigen, den skal Gud have Tak for!

VII.

Vi gør et Spring fra Lys til Mørke — lader et Øjeblik Billedet af den solfyldte Sadelplads vige og træder ind i »Gravene«s Fængsel.

Stille! I øverste Stokværk, bag en Gitterdør, sad Harry Thaw paa tredje Uge. Hans Blik var sløvt, Hænderne hang slappe og trætte, han lignede en Figur af Voks. Fjern og uvirkelig havde han været, siden den Nat, da Fængselsvognen kom kørende med ham. Fangevogteren vidste at fortælle herom. I den første Tid afslog han Næring. Bragte man ham Maden, rystede han paa Hovedet og smilte underligt. Men trængte man paa, saa rynkede han Brynene. Heller ikke benyttede han sin Ret til at spasere paa Gangen om Eftermiddagen og blande sig med de andre Arrestanter. Han aflagde end ikke de sædvanlige Høflighedsvisitter og oversaa sine Medlogerende, blandt hvilke dog var flere Seværdigheder, f. Eks. de to italienske Juvel-

røvere fra 18de Gade, og Negeren Sambo Smitson, hvis Sjæl, efter hvad Aviserne paastod, var lige saa sort som hans Hud. Det var klart, Harrys Opmærksomhed laa ikke ved Omgivelserne. Fængselslivet optog ham ikke.

Hvor hvilede da hans Tanker? Laa de i Fortiden — hos Evelyn? Bestandig kom han tilbage til det samme. Kiggede han op i Loftet, saa han Evelyns hvide Træk. Kastede han Blikket mod Ruden, tegnede hendes Skikkelse sig i det Blaa. Stirrede han hen i Krogen, saa han hendes Omrids dér, hvor Lys og Mørke mødtes . . .

Et Gys fo'r gennem ham. Det var, som blev han grebet af en usynlig Haand, slynget Aar tilbage i Tiden . . .

Han gensaa den Aften, da han mødte Evelyn for første Gang. Det var en varm og tung Sommeraften, som han tilbragte sammen med Venerne i Hotel Astors Spisesal. Han ser endnu det hviddækkede Bord, pyntet med Blomster, Sølv og Krystal. Han føler Drivhusvarmen i den store Restauration. Tilbagelænet sad han og stirrede gennem blaa Tobaksskyer op i Loftets gyldne Ornamentering. De mange Lyde naaede ham kun fjernt: Klinken af spinkle Glas, Raslen af Skeer og Gaffer, Klukken af Vinflasker. Han indhylledes tættere og tættere i den hede Summen, blev tilsidst fuldstændig borte. Hans Legeme sad livløst paa Stolen,

medens hans Tanker fløj ud i Rummet. — Men Døsen kunde ikke vare ved, den haarde Virkelighed forbød det. Han vækkedes, da Vennerne trykkede ham en Straahat paa Hovedet. *God damn*, hvad har man vel sine Venner til! Nogen halede ham i Armen og brølte, at han skulde ovenpaa til Taghaven, op at høre Musiken og drikke Likør! Og viljeløst lod han sig glide ud gennem Hotellets Vestibule hen foran Elevatorbrøndens Gitter. Man vilde til Vejrs, men maatte vente, for i Øjeblikket fandtes ingen Elevator — de elektrisk oplyste Gondoler var alle i glidende Bevægelse højt oppe, Pokker i Vold i Skyregionen, den, der gad, kunde læne Hovedet tilbage og se de lysende Jernbure paa deres Vandring op og ned. Dog, et af dem nærmede sig. I lange Sæt gled det nedefters fra Etage til Etage. Pyh! Der hørtes en sagte Surren, tyst som et Aandedræt landede Elevatoren paa Platformen, Dørene blinkede, Folk steg ud, Vennerne gav ham et Puf. Og et Øjeblik efter forsvandt Gulvet, han sugedes opefter gennem det hede Rør. Da var det, det skete. Omtrent midtvejs krydsedes den Elevator, i hvilken han stod, med en anden for nedadgaaende. Og nu, i det korte Sekund, de to Gondoler var om at glide forbi hinanden, vendtes hans Skæbne. Thi derinde i det andet Staaltraadskammer saa han den Kvinde, han ønskede. Der var ingen Tvivl. Saaledes

havde han i Drømme set hende før. Han kendte hendes gyldne Profil, de bløde, smægtende Øjne, det store, muldfarvede Haar. Han kendte Dragten, det flammegule Skørt, Halskransen af ildfunklende Diamanter, Hatten med de røde Strudsfer. Den Kvinde maatte blive hans, det var klart, han og hun hørte sammen. Han lo allerede ved Gensynet, ha! ha! Men pludselig grebes han af en Angst. Han kom til at tænke paa, at Fysiken i Øjeblikket ikke hjalp dem sammen. Han suste jo opad, medens hun blev sænket i Dybet. Skulde det betyde, at det var deres første og sidste Møde? Nej, nej! I sin Ophidselse greb han Elevatorsnoren og tilraabte Janitoren et »Ned«, der fik Gondolen til at standse og derefter synke med et langstrakt Ryk. Et kvart Minut! Og han sprang ud i Vestibulens Vrimmel. Hans Blik søgte de røde Fjer. De var ikke til at finde. Saa fo'r han med en febergal Kolbøtte ud paa Gaden, kastede sig mellem Biler og Lastvogne, sprang i lange Sæt fra Fortov til Fortov, entrede op paa Lygtepæle og Afsatser. Forgæves! Strømmen havde allerede lukket sig efter den Skønne. Kun et eneste Magniums-Sekund havde Skæbnen undt ham at se hende. Men nok! Billedet af den Kvinde, der skulde blive hans, havde brændt sig fast i hans Hjerne. Han havde haft sit første Møde med Evelyn! . . .

Og Harrys Tanker glider videre.

Den skønne Evelyn.

Han mindes den første Aften, da Evelyn blev hans. Det var i Dreamland en høj og klar Septembernat, hvor Ildhaven straaled i stille Prag. De var rejste dertil for at more sig. De havde spist og drukket hos Henderson og havde gennemvandret den brogede Markedsplads, havde været i Skydepavillonerne og i Hekse-Teatret, paa Kurebanen og i *looping the loop*, nu stod de nedenfor Luftgyngen ventende paa at komme op at flyve. Ovenover rejste Gyngen sig som en kæmpemæssig Blomst af Staal. Øverst oppe paa den hundrede Fod høje Metalmast saas en Drejeskive, hvortil lange Staalarme var fastgjorte. Nederst i hver af disse Arme hængte en Baad, i hvilken der var Plads til Folk. Og naar alle Pladser var optagne, satte Maskineriet sig i Bevægelse, Skiven under Masteknappen begyndte at dreje, Armene hævede sig, Baadene gled bort fra Bolværket og svingede rundt i voksende Cirkler, først sagte, siden hurtigere, alt imedens de løftedes højere op gennem Luften, indtil de laa ganske vandret — Kæmpeparaplyen suste om sig selv for fuld Kraft, rundt, rundt! Men atter sagtnedes Farten, nogen havde ved at trykke paa en Knap berøvet Armene Svingkraft, Paraplyen var ved at folde sig sammen, Baadene søgte atter til Broen, Siderne skurede mod Bolværket, Folk gik i Land, og Harry og Evelyn kunde tage Plads. Et Øjeblik og de løftedes ud

gennem Rummet. Da var det, at Evelyn skreg af Henrykkelse, ak, hvor dejligt, og hvilken Udsigt! Ja, ja. Dybt neden under dem laa Forlystelseshaverne Dreamland og Luna Park, straalende som østerlandske Byer. Kiggede man ned, traf Blikket den store Balsals pæreformede Glaskuppel, gennemglødet af tusinde Lys. Udenom denne tegnede sig snorlige Gader, optrukne med Linier af Ild. Og til venstre, lidt til en Side, saas det to hundrede Fod høje Watershoot, der som en Jacobsstige af grønne Flammer rejste sig mod Septemberhimmelen. Højt oppe fra øverste Trin sænkedes netop en Baad. Rutschegæsterne udstødte Skrig, og som en Brand fløj Baaden nedover, indtil den naaede Bassinet og i Kæmpespring fortsatte Farten hen over Vandets seje Sølvflade. Men man saa mere! Bag de to Forlystelseshaver, der brændte i Natten som Kæmpebaal, anedes Omridsene af Long Islands Landskaber, halvgemte bag Mørket strakte de store folketomme Arealer sig vesterud, øde Kæmpeflader, bevoksede med Græs, kun mærket af Civilisationen ved et Skinnenet, over hvilket lysende Ildstumper saas i Bevægelse, det maatte være Kabelvognene fra og til New York. Og endelig mod Øst! Vendte man Blikket den Vej, saa glemte man alt. Thi derude, bag Lyshalløjet, laa det store, fredsommelige Hav, Atlanten, med Maanelys over Vandspejlet. Hviskende og dump

gik Aftendønningen, det var, som kunde man høre Havgudernes Sang, en Spottevisе over Menneskets Lidenhed. Men nu! Nu løftedes Baaden ud i Luften, Paraplyen var kommet i Sving, den ene Ræling hængte nedad, den anden spærrede for oven, nu gjaldt det om at krybe i Bunden og holde sig fast. Da nærmede Evelyn sig. I deres Samvær hidtil havde hun været kold med et Stænk af grusomt Koketteri. Hun havde draget Fordel af hans Elskov, havde bedt ham om Smykker og Ringe og ladet sig opvarte; men kun undet ham Spark i Hjertet til Tak. Og han havde ingen Kraft haft til at sætte sig i Respekt. Viljen, Livsmodet, Energien havde forladt ham, hans Hjerne var taaget, hans Ryg leddeløs, Musklerne laa slappe, han manglede Kraft. Men i dette Øjeblik var Stillingen forandret. Nu maatte hun ty til ham, for hun længtes efter Beskyttelse. Hun var en Kvinde, der gav sig, og søgte ind ved hans Bryst. Og han følte sig endelig som Hersker, Modet flammede i ham, han tog hendes varme, skælvende Krop og trykkede den heftigt. Og da Baaden lagde sig højere i Luften, Vindtrykket blev stærkere og Farten voldsommere, og det var, som sad de indeni en kogende Malstrøm, da løftede han hendes Læber mod sine, og de mødtes i et første Kys. Lykke! Ak, Ordene udviskes. Han havde aldrig siden fattet, hvad det

var, han følte i dette Minut. En saadan Oplevelse tilhørte vel egentlig Fremtidsmanden, naar denne ved sin Elskedes Side styrede Luftskibet ud i Rummet mod de blinkende Stjerner, og Tid og Tyngde og Stof opløstes i Æteren. Nuvel! Da han og Evelyn lidt senere traadte fra Gyngen ind i den lysende By, følte de sig knyttede til hinanden som aldrig før, de havde besluttet at fortsætte Arm i Arm . . .

Og Harrys Tanker vandrer videre.

Han genoplever den Aften, da Evelyn blev ham utro, han hører Bølgerne skvulpe — det var paa Rejsen efter Brylluppet, midtvejs ude i det store Ocean, om Bord paa Atlanterhavs-flyveren. Den Nat glemmer han aldrig. Drevet til Sindssygepunktet af Vandørkenens Kedsomhed havde første Klasse besluttet at foranstalte en Fest, et Sommerkarneval til Ære for Neptun. Dagen lang havde Skibets Mandskab beskæftiget sig med at omdanne Baaden til en svømmende Have, Guirlander af Roser svingede mellem Masterne, Vimpler og Flag var højeste For og Agter, og over selve Dækket rejste et Tag sig af Løv og Palmer. Nu spillede Musiken, Karnevalsgæster strømmede fra alle Luger, en broget Forvirring af unge Mænd og Kvinder, Dampfløjten kaldte, Festen skulde begynde, og med Orkestret i Spidsen begav Optoget sig langs ad Skibet, gennem Korridorer og Gange, over Broer

og Dæk, gennem Kahytter, Lukafer og Pantrier, indtil Selskabet opløstes paa Agterdækket, hvor der spilledes Havstep, og alle Masker hvirvledes i en skummende Ring. Mange skønne Kvinder var der om Bord, Piger fra alle Solstrøg. Der var slanke Børsprinsesser fra New York med Slæb, knitrende af Dollarsedler, letsindige Teksasbørn med hoppende Flammer i Øjet, gyldenhaarede Coloradojomfruer, smaa, spinkle og lette Kalifornierinder med farvede Munde og hvide, pudrede Arme. Men hans Øjne hvilede kun med Længsel paa Evelyn, der klædt i knaldsort Dansedragt roterede midt i Vrimmelen. Han havde forlængst bemærket hendes Kølighed. Det var klart, at hans Overhæng kedede hende, gjorde hende sky og tvær, hun søgte at undgaa ham, kastede kærlige Blikke til højre og venstre; men gjorde ham til Luft. Ja Dagen i Forvejen havde han set hende bortgive et Smil til en lyshaaret Kleppert af en Fyrbøder, der fra en Luge havde betragtet hende raat og begærligt. Dette Smil slog ham blodige Saar i Hjertet. Han forstod, at han maatte falde til Føje, Magten gled ham af Hænderne. Og værst af alt, han kendte intet Middel derimod. Men iaften. Selv om Evelyn ikke vilde danse med ham, kunde han i Ro staa paa Broen og følge hende, opfange hvert et Smilblink, der tændtes om hendes Mund, misunde de Lykkelige, der omsluttede hende i

Dansen. Da var det, at hun forsvandt, blev borte, ingen vidste hvor. Han kastede sig ud i Sværmen, gennemledte de to Saloner og Dækspromenaderne, løb fra Kahyt til Kommandobro, intet Steds var hun at finde! Han stod ene med sin Fortvivelse, da en Opvarterstemme lød i hans Øre »Paa Fyrpladsen!« Ha, ha, ja, der maatte hun være, Pokkers ogsaa, at han ikke havde tænkt paa det! Som i Feber sprang han ind i Maskinhuset, ud paa Tremmeværket hundrede Fod over Kedlerne. Og han gav sig til at stige ned. Forsigtigt bevægede han sig baglæns ad de oliede Hønestiger, der syntes at blive længere, jo dybere man sank. For hvert Trin hans Hænder slap, blev Luften tungere og hedere, han følte Helvedesspektaklet under sig. Nu stod han paa første Afsats. Gennem Staalets Sprinkelværk anede han højt oppe den Lysaabning, gennem hvilken han var kommet. Og dybt nede, gennem en Taage af Olie og Kulstøv, saa han Maskinernes glatte Stænger. Men Stigerne forlængede sig stedse nedefter, Trinene blev talrigere, de tynde Staalpinde bøjede sig under ham, han maatte klamre sig til det koghede Gelænder, der rystede i Takt med Hjulene og med Stempellerne, som svuppede i Olieskaale nede i Dybet. Han følte Luften blive tykkere og Mørket brede sig for hans Blik. Og omsider. Efter at have passeret Kedler, Svinghjul og Dynamoer, mær-

kede han Grund under Fødderne, han befandt sig i Skibets Bund. Men da var hans sidste Kræfter ude. Den oliemættede Atmosfære presede paa, han var ved at kvæles, hans Hoved rystede af Støjen, bedøvet, blind stod han, og dog mærkede han Væsener i sin Nærhed. Men paa én Gang saa han alt. Det var, da der blev aabnet for Fyrene, friske Kul skulde skovles paa, og fra de glødende Gab stod en flammerød Lys-søjle, der kastede Purpurglans gennem det sorte Rum. Ah! Der, i Kulbunken, saa han, hvad der berøvede ham hans sidste Kraft, Evelyn liggende med Armene klamrede tæt omkring den lys-haarede Fyrbøder, nedgravet midt i Soden og Kulstøvet, og nu, nu trykkede hun sine Læber mod den andens Brændevinsmund! Men Fyrene lukkedes, Mørket slugte ham, og han sank sammen ved Foden af Stemplerne, der uden at standse suste op og ned . . .

Paa Gangen rasledes med Nøgler og hørtes Trin. Det var Fru Lydia i Besøg hos sin Søn.

Indgangstilladelsen havde kostet hende adskilligt, da Slægtninge ellers ikke maatte besøge en Fange i Celle. Hun havde i den Anledning gjort Henvendelse til Fængselsinspektøren og andre Avtoriteter. For Fru Lydia *vilde* ind. Hun havde Lyst til at se, hvorledes den Seng var redt, i hvilken hendes Søn skulde ligge, om man holdt ham vel med Renlighed, om der var Skæl

i Kammen, Støv paa Kommoden etc., og hun vilde personligt bringe ham noget, der sikkert skulde glæde ham, en Gave, som Inspektøren for Resten havde mishelliget; men alligevel, her havde hun den under Armen, et Bur med Harrys Yndlingsdyr, en silkeblød lille Kanin.

Nu stod Fru Lydia i Cellen hos sin Søn. Hendes Hjerte udvidede sig og blev tungt ved Synet af hans udtærede Ansigt og sammen-sunkne Legeme, ak, hvor var han svundet, den stakkels Dreng. Hun strakte Haanden frem og kaldte paa ham med en Stemme, grødet af Æmhed, og da han ikke svarede, klappede hun ham og nævnte ham ved de sødeste Navne, tog til sidst den lille Kanin af Buret og holdt den op for hans Øjne i fristende Afstand.

Men alt forgæves! Harrys Tanke laa dybt tilbage i Minderne. Da han saa op, var det med et fremmed Smil, og han mumlede:

— Evelyn, hvor er Evelyn?

VIII.

Nu gælder det, hviskede de Cordova.

De hvidmalede Skilte, der blinkede i Solen højt over Saddlepladsen, angav, at næste Løb var det femte, og at følgende Heste skulde føres frem: Timbal, Bellars, Water Lily, Jumping Bob, Blue Tiger, Harum III — endnu var der et Kvarter tilbage.

— Nu gælder det, svarede Evelyn, men sig, hvor er det, De giver Jockeyen Besked?

— Dér, derovre ved Vægten, hviskede Advokaten, naar Heste og Jockeyer kommer. Og husk saa! De maa for enhver Pris holde Hyde derfra . . . pas paa . . . Rachel betragter os.

Evelyn svarede ikke, lod blot Parasollen gaa som et Hjul. Saa sagde hun højt:

— Aah, kære Hr. Hyde, fortæl mig, har De Lyst til at vise os Stalden?

Hyde lo, saa det hørtes over Pladsen.

— Stalden, sagde han, ak, lille Frue, sikken et Indfald, vi har jo ikke Tid; men *hvis* De virkelig har Lyst til Stalden, saa . . .

— Lad os være fri, faldt Rachel ind, jeg kan ikke taale at se disse uintelligente Dyr. Desuden skal Hyde til Vægten for at passe Jockeyen . . .

Men Hyde hørte intet. Han smilede til Evelyn, slog ud med Haanden og sagde:

— Denne Vej, mine Damer!

Og et Øjeblik efter traadte de ind i den lille Pavillon, der laa i Sadlepladsens Udkant.

— Sørg for, hviskede Advokaten, idet de gik over Tærskelen, naar Hestene om lidt føres til Vægten, at opholde Hyde herinde.

Evelyn smilede; men svarede ikke.

Det varede lidt, inden de kunde se gennem Tusmørket, Solen udefra skar dem endnu i Øjnene. Men lidt efter lidt saa de Omridsene af den lange Sal, ved hvis ene Væg et halvt hundrede Heste var opstaldede. Ovenover hver Baas kunde man læse Navnet paa Dyret, dets Stamtavle og dets Ejer.

Skønt Reglementet kun gav Jockeyer Adgang, var Gangen bag Baasene fyldt af en Skare Mennesker. Der var Væddeløbsspekulanter, som kiggede indenfor i Haab om at opfange et Tip, Bookmakere, der nedskrev Bestillinger i Lommebøger, Reportere, som tog Interviews, Cirkusfolk, Hippologer, Hesteejere, Trænere, Opdrætttere, Staldknægte, Officerer, Negre . . .

Bag ved en af Baasene havde samlet sig et

Opløb. Der stod en Kres af Herrer og sendte vurderende Blikke ind paa den høje Hest, som bevægede sig i urolige Sæt fra den ene Side Baasen til den anden. Og her var »Drengene«, en halv Snes Cow-boys, Præriesønner, kommet til Aqueduct for at betragte Løbene og for i Tilgift maaské at gøre en Handel her, hvor saa mange Racedyr var samlede. Aparte i Klæde- dragten var disse Herrer. Alle iførte blaa Bluser med Snorebehæng fortil under de korte Jakker, med Fødderne begravede i høje Ridestøvler, Benene omsluttede af stramme Bukser, og paa Hovedet brede, skyggefulde Steppehatte. Det hele *outfit* smagte af Cooper.

Et Skændsmaal var netop i Gang, der var Uenighed mellem Alderdom og Ungdom.

— Hvis nogen forstaar sig paa Dyr, sagde den Gamle, da maa det være mig. Jeg taaler ingen Modsigelse af Folk, som er grønne. Og spørger I om Jacks Mening, saa siger jeg: Bel- lars er den fineste Hest i Stalden, han er god som Vinder, I maa hænge mig, hvis jeg ikke faar Ret! . . .

Fra de Omkringstaaende lød bifaldende Mumlen. Men nu brød Ungdommens Røst igen- nem:

— Jack siger, at han forstaar sig paa Dyr. Javel! Paa Køer og Svin. Den Hest herinde, som duer noget, hedder Timbal. Den har mere

Hop i Benene end hele den øvrige Stald. Det siger jeg. Mit Navn er Tommy.

— Altsammen Skraal, svarede den Gamle, Tommy har endnu ikke faaet Bleen af, derfor raaber han. De, som kender mig, siger, at Jack er en Mand, hvis Ord vejer som Kontanter. Og de Folk har Ret. Jeg skriver ikke, men lader mine Dollars tale!

Hermed trak han fra Pjækkertens Inderlomme en luvslidt og fedtet Tegnebog, fra hvis Indre han langsomt og omhyggeligt fremdrog et tykt Bundt Sedler.

— Hej der! raabte han til en Bookmaker, her er min Formue, femhundrede gode Dollars, tjente ved ærligt Slid. For disse Penge vil jeg købe en hurtiggaaende Hest, en Araber, der kan faa Nebraska til at neje sig. Men forinden sætter jeg dem paa Bellars. Jeg véd, at kommer de der, faar jeg dem dobbelt tilbage. Den Hest er sikker som Englands Bank.

Her brød de andre ud i Bifald. Man fandt, at Jack var en Gentleman.

Men Tommy var for Alvor vred. En dyb mørkerød Blodbølge forskød sig til hans Ansigt, Sveden trængte gennem Porene paa hans Pande, hans Hænder rystede af Bevægelse.

— Folkens, raabte han, den Gamle puster sig op med Penge, han dækker sin Uvidenhed

med grønne Sedler, og jeg skal indrømme, at i den Kampmaade er han den stærkeste. Jeg derimod gaar omkring med en ren Samvittighed, derfor er Tegnebogen mager, og jeg er ikke i Stand til som han at smide om mig med Femtaller og Nuller. Jeg kan kun vove lidt; men det er alt, hvad jeg har . . .

Som han talte, afspændte han sine Sporer, rev Ur og Kæde af Bæltet og tog en lang Pistol med Sølvbeslag fra Baglommen.

— Her, Bookmaker, sagde han, laan mig hundrede Dollars paa disse, det er, hvad *jeg* ejer, og der holdes paa Timbal. Den Hest og jeg, vi er Venner.

— Gør det ikke! lød en Stemme fra Baggrunden. Det var Hyde, som traadte frem.

— Kære Ven, fortsatte han og løftede Haanden, skønt jeg ikke kan udstaa Alderdommen, maa jeg i dette Tilfælde give den Ret. Bellars er Hesten, der vinder, sæt dine Penge paa den!

Der opstod Hurlumhej. Tommy gav Ondt og vilde banke. Et Par Kammerater søgte at berolige ham. Men det overvejende Flertal var paa Jacks Parti. Man indtegnede sig for større eller mindre Beløb.

Da midt gennem Lydvirvaret opfangede Evelyn Rachels Røst rettet mod Hydes Øre:

— Fjols, hørte hun hende sige, hvorfor blander du dig i Ting, der ikke vedkommer dig?

Ser du ikke, at hvis de alle holder paa Bellars, kan vi sige Farvel til vor Profit!

Men i det samme blev Evelyns Opmærksomhed draget mod en anden Kant. Det var Advokaten, der rørte ved hendes Ærme og hviskede:

— Nu gaar jeg over til Tribunen for at ordne Indsatserne. Sig, at jeg kommer straks igen. Men pas paa — Rachel har Færten!

Hyde, der lod til at have overhørt Rachels Ord, traadte nu hen ved Baasen, slog ud med Haanden og sagde, saa højt, at det kunde høres over hele Stalden:

— *By Jingo!* Jeg synes kun, man behøver at *se* den Hest for at forstaa, hvor Sejren ligger. Betragt dens slanke Hals, de spinkle, senestærke Ben, den luftige Krop og kraftige Hale . . .

— Saa ti dog, hviskede Rachel.

Men Hydес Tanker formaaede kun at om-spænde Hesten.

Og nu gav »Drengene« og de andre sig til for Alvor at belejre Bookmakerne; der var et *run* paa de smaa svedende Herrer, som ilsomt førte Noterne til Bogs.

Rachel fløjtede en af dem til sig.

— Her, Aaron Rosenblatt, sagde hun, har jeg en Check paa 2000 Dollars udstedt af J. H. Hyde. Notér Pengene paa Bellars!

— Bellars giver 1½ for 1.

— Jeg faar altsaa 5000 tilbage?

— Ja, Frøken, det er 3000 Dollars tjent ved at klø sig i Nakken. Gode Procenter for en ringe Risiko.

— Godt, svarede Rachel, tag dem!

— Her, Rosenblatt, sagde en af »Drengene«, jeg giver Dem 25 Dollars. Det er ikke mine, jeg har faaet dem af Husbond til at købe Sele-tøj. Men da alle siger, at det er en god Forretning med Bellars, saa vær's'god, her er de . . .

— Jeg giver kun $1\frac{1}{4}$ for 1, sagde Bookmakeren.

— Det var lidt; men tag blot Pengene, jeg er til »Gravene«, hvis Hesten taber . . .

Evelyn opfangede disse Ord og følte det, som Blodet løb af hende. Uvilkaarlig gjorde hun en Bevægelse ind mod Brystet, hvorfra hun hentede en lang, sammenkrammet Pengeseddel, som hun behændigt lod glide ned i Mandens Ridestøvle.

Havde nogen set? Nej! Og dog. Rachels Øjne lyste med grønlig Glans.

— De spiller ikke, Hr. Hyde? spurgte Evelyn.

— Kun lidt, svarede han, det Kapitel tager Rachel sig af.

— Han forstaar sig blot paa at ødelægge Chancen for andre, sagde Rachel.

— Hun har Ret, svarede Hyde, Dyr interesserer mig mere end Dollars.

Evelyn drejede Hovedet bort, og nu hørte hun Rachel hviske med Hyde.

— Saa du, at de Cordova listede væk?

— Han gik for at ordne Væddemaalene.

— Hm, jeg tænker mit. Hvor er det, I giver Jockeyen Besked?

— Ved Vægten.

— Kan det ikke afgøres her, straks?

— Nej.

— Hvorfor?

— Det lader sig ikke gøre.

— Men saa sig hvorfor?

— Hvis jeg gav Jockeyen Beskeden her, vilde den være ugyldig.

— Det forstaar jeg ikke, han kender dig jo og véd, at Hesten tilhører dig og de Cordova.

— Ja, min Ven, men i Sportssager gælder det én Gang aftalte.

— Ubegribeligt! Men lov mig da: pas godt paa Advokaten — ved Vægten!

I dette Øjeblik hørtes Trompetstød, Hestene skulde føres frem.

Og fra Paaklædningsværelserne, der var beliggende ovenpaa, kom de radmagre Jockeyer hoppende, paaklædte i skrigende Silkebluser med hvide Benklæder og glimtende Ridestøvler. Staldmesteren havde allerede gjort Hestene løse; Knægtene stod parate med Haanden ved Grimen,

medens Tilskuerne pressede sammen for at faa et Glimt at se af Afgang.

Og Hopla! Nu spaltedes Midtervæggen med et Brag, det var Fløjddørene, der blev kastede til Side, de hvide Straaler udefra trængte ind, og gennem Lysaabningen aabenbarede sig et Billede . . .

Aqueduct! Man saa den kæmpemæssige Grønsværslade, der laa oversaaet med hvide Pavilloner og sribede Telte, fra hvilke Stjerneflag straaled. Og paa Pladsen et broget og pyntet Menneskemylder, der gled frem og tilbage som Flod og Ebbe. Men til den ene Side mødtes Øjet af skærende Reflekser. Det var fra Sadelpladsens Udkant, hvor Kareter og Biler stod opstillede, og hvor Solstraalerne brødes i det skinnende Nikkel og Lak. Og bagerst, hinsides Ridebanen, øjnedes Omridsene af Tribunerne, der rejste sig som vældige Templer med Drage-tage og brede Terrasser.

Træneren stod stille. Saa blev der aabnet for Baasene, og Bellars førtes ud. Da Solen traf dens striglede Flanker, gik en Skælven gennem de Tilstedeværende. Gamle Jacks Ansigt var badet i Taarer. Han rev Hatten af, kastede den gennem Luften og raabte:

— Dreng! Lad os give den Hest et Hurra. Bellars skal længe leve!

Da istemte »Drengene« et Præriecheer, der gik som et Drøn gennem Stalden.

Og se! Det brusende Mylder paa Sadlepladsen stod stille, opfangede Lyden. Saa gik der en Krusning gennem Menneskehavet, Folk svingede med Straahatte og Parasoller, viftede med Lomme-tørklæder, og fra de hundredtusinde Struber lød tilbage i et dumpt, hviskende Ekko:

— Bellars, Bellars!

IX.

En sagte Sitren føltes i den hede Luft, det var som om Naturen gøs. I dette Øjeblik drejede Publikums Opmærksomhed sig kun om ét: paa hvilken Hest skulde man sætte sine Penge, og hvor stor skulde Indsatsen være? I Restaurationerne, paa Tribune- og Sadleplads havde man kastet Erotiken fra sig, Mængden bestod af hundrede Tusinde Intetkønsvæsener, i hvis Øjne Pengebegæret tegnede sig som svovlgule Prikker. Spændingen havde naaet det Punkt, hvor den krævede Udløsning.

Fra Morgenstunden havde Folk modtaget en første Ophidselse gennem Avisernes Artikler. Disse havde indeholdt Beskrivelser af de konkurrerende Heste, Tips om Løbedygtighed, Stald-Afsløringer og andet Væddeløbsgær. Formiddagen var hengaaet med Samtaler om, hvor stærkt man burde hænge sig i saadanne Tryksager. Kontor- og Forretningskammerater var

tagne med paa Raad. Time efter Time havde man forhandlet om, hvilket Dyr Indsatsen burde gælde. Maaské havde man faaet Tid til et Besøg i et af Syd-Byens Poolrooms, hvor Væddemaal allerede blev indgaaede. Derpaa havde man udmattet og mør smidt sig i Toget. Men Nerverne fik ingen Lise i det hastige Tempo paa Strækningen New York—Aqueduct. Fornemmelsen af at have rullende Hjul under Sædet øgede Smerten. Og da man endelig stod paa Væddeløbspladsen, følte man sit Hoved som en blodskudt Knop. At man her faldt ned blandt en Samling Mennesker, hvem Pengeraseriet stod som en Dampstraale af Halsen, formaaede blot at fordoble Uroen. Og hvad nyttede det, at man tyede til kunstige Midler for at bevare Normaltemperaturen? Forgæves havde man forsøgt at dræbe Usikkerheden i iset Øl og Cocktails. Uden Resultat var man tyet til Cigaretterne, havde afbrændt hele Papirbeholdningen. Alt var unyttigt, Tørsten flammede stedse højere.

Hertil kom Heden. Allerede for en Uge siden havde Institutterne i det Sydlige meddelt, at et Ildpust var paa Vej Nordover — man maatte forsyne sig med Is og tage sig vel i Agt! Den foregaaende Dag var den gloende Meksikotaage naaet New York og havde lagt sig over Byen og Omegn som en tung Dyne, i hvilken Atlanterhavsluftningerne ikke formaaede at rive en Rift.

At Folk døde som Fluer i Østsidens Fattig-distrikter, kunde være ligegyldigt. At Græs og Træer i Centralparken blev svedne af, noterede man som et Faktum. Værre var det at se de voldsomme Udslag, som Heden gav sig paa Gader og Torve, naar en Mand eller Kvinde uden Stands Anseelse styrtede om, ramt af et Stik paa Hjernen. Da maatte man uvilkaarlig standse og spørge: gælder det næste Gang dig? Men Medlidenhed havde man ikke, dertil var man for optaget af at værgе sig selv. Og saaledes hjalp den dødbringende Varme En til at afføre sig den sidste Rest af Menneskelighed og bragte En ind i den Egoismetilstand, hvor man i enhver Medskabning ser en Fjende, i ethvert Blik en Trusel eller Haan.

Dette følte Advokaten, da han fra Stalden banede sig Vej over Sadlepladsen i Retning af Bookmakerhallen. Han mærkede, at alle Ansigter omkring ham dirrede i nervøse Trækninger, at alle Øjne og alle Tanker vendte én Vej: mod det Sted, hvor han selv søgte hen, Salen, hvor det store Guldhjul var i Bevægelse, Spillehelvedet, hvor Mængdens Kapitaler samledes i Dynge.

Men han var tillige ikke fri for at føle Glæde ved, at Guldfeberen ogsaa brændte i ham. Han maatte spørge selv: var det ikke denne Tørst efter Guldet, der havde fremtryllet det ameri-

kanske Landkort, havde skudt Baner frem over Prærier, stampet Byer op af Jorden, rejst Skove af Fabriksskorstene, boret miledybe Miner, var det ikke for den samme Aarsags Skyld, at Husene var højere, Togene gik hurtigere, og Kornet groede solidere her end i den gamle Verden?

Jovist! Men da han naaede til Bookmakerhallens Indgang, var Vejret alligevel ved at gaa fra ham. Thi i et saadant Raseri havde han aldrig anet, at Penge kunde hensætte Mennesker. Vel havde han staaet paa Børsgalleriet hin Maj Morgen i 1901, da Standard Oil og Pierpont Morgan opførte det berømmelige Blodbad om Nordpacifiken, en Kamp, der efterfulgtes af flere hundrede Fallitter og Selvmord. Men dette Slag var tilsyneladende for intet at regne mod, hvad der i Øjeblikket opførtes her. Huit!

Salen omdannedes for hans Blik til en kæmpe-mæssig Centrifuge, i hvis kogende, sorte Strøm man anede enkelte Lyspunkter — Straahatte, hvide Hænder, Papirstumper. Og fra denne uformelige Masse stod der Lyd, en dump, gurg-lende Sang som af Dyr i Krampe.

Det var Bookmakerne, at Stormløbet gjaldt. Omkring de smaa Forhøjninger, hvor de havde Opstilling, kæmpende Mænd og Kvinder, Rige og Fattige for at komme til. Alle vilde de af med det Guld, der brændte dem paa Kroppen, alle klyngede sig til Dollarhjulet. Men Book-

makerne var rolige. Paa deres fine, orientalske Ansigter afspejlede sig kun Glæde ved Ophidselsen, her var Atmosfære for gode Forretninger, med smidige Hænder lod de Kridtet løbe over Tavlerne og holdt de hvide Ciffre højt i Vejret.

— Bellars $1\frac{1}{4}$ for 1, raabte de.

— Harum 18 for 1.

— Water Lily 16 for 1.

— Blue Tiger 35 for 1.

— Jumping Bob 17 for 1.

— Timbal 15 for 1.

Osv., osv., igen og igen.

Ho, ho! tænkte Advokaten, her er høje Odds undtagen for Bellars.

Han havde Ret. Det var, som om Folk var besatte med Bellars — Navnet havde en sugende Evne, alle Indsatser stablede sig om denne Hest.

Men der var ingen Tid til at tøve, de Cordova skød Albuerne frem og kastede sig ud i Brændingen, hans Sekretærer ventede derovre i den anden Ende af Hallen.

Paa Vejen strejfede enkelte Replikker hans Øre:

— Alle Pengene paa Bellars, Charlie, hører du, det gælder hver eneste Cent!

— Skal vi ikke prøve Timbal?

— Vrøvl, vi tør intet risikere!

— Den ene Hest kan vel være lige saa god som den anden . . .

— Vrøvl, Bellars er bedst!

— Ja, ja, Bellars er sikker, stik din Dollar paa den!

— Vær ikke overlegen, Aviserne er bestukne, Jockeyerne snyder . . .

— Det er sandt, men Bellars er bedst, den giver kun $1\frac{1}{4}$ for 1 — Bevis for, at Bookierne tror paa Dyret.

— Ja vist! Men tænk for en Gevinst, hvis vi vover en anden!

— Nej, nej, det gaar aldrig an . . .

Pyh! Det var ikke til at taale, Luften fyldtes stedse stærkere; men gennem Salen gik én Grundakkord — Bellars — kun halvsyge og forrykte Individer strejfede ind paa andre Numre.

Stadig strømmede flere til som for at gøre Opholdet i Salen besværligt. Støvet, Varmen og den forbrugte Luft laa i en tung Em under Loftet. Folk følte et Pres paa Issen.

Og Malstrømmen gik ustandseligt. Saa snart det ene Hold havde aflæst Penge, kom nye til, Bordenes Guldstabler og Seddelbunker voksede, Ark paa Ark fyldtes med Spillernes Tal.

— Bellars $1\frac{1}{4}$ for 1.

— Water Lily 17 for 1.

— Harum 20 for 1.

— Blue Tiger 40 for 1.

— Jumping Bob 23 for 1.

— Timbal 15 for 1.

Bookmakerne sang. Men pludselig hørtes en ny Lyd:

— Bellars 1 for 1!

Det gik som en Løbeild fra Bord til Bord. Nu havde Indsatserne paa denne Hest vokset sig saa store, at man kun fik sin Paré dobbelt igen — Pengemændene var paa Tilbagetog.

Alles Blik vendte sig mod de smaa Tavler, over hvilke Kridtstykkerne saas i hoppende Bevægelse. Men det var rigtigt nok! Der hørtes et Suk fra Mængden, det var, som om man krævede lidt Tid til at tænke og virre med Hovedet!

Advokaten hævede sig paa Tærne og rettede Blikket mod Bookmakerrækken. Han kendte Perleraden fra tidligere Lejligheder. Længst til venstre stod Emil Schlagmann fra Bowry Nr. 4, en lille, gusten, glatbarberet Herre med skaldet Forhovede, gnistrende sort Haarpur til begge Sider og et grønligt, flakkende Blik under Guld-lorgnetterne. Overfor Hoben yndede han at optræde som Billedet paa Hæderlighed — han havde en egen tillidvækkende Maade, hvorpaa han bevægede sine smaa, blegrøde, fregnede Hænder. Men de Cordova kendte ham! Under det ydre Anstrøg slumrede Raaddenskab. Gav man ham en Gulddollar til Opbevaring, saa fik man en irret Kobberskilling tilbage! Ved Siden af ham stod Samuel Samuel, en fedladen Jobber

med tung, udspringende Bourbonnæse og lyse, blaa Øjne. Han havde smukke Tænder midt i et vindende Smil, og derfor flokkedes Folk om ham. Dernæst Gerson Benjamin, oprindelig fra Leipzig, indvandret Amerikaner, en Paddehatte-natur, opfostret i daarlig og fugtig Luft. Han var af den Slags, der ikke ventede sig noget af det evige Liv. Pengelidenskaben havde tegnet ham lange, sorte Furer over Panden, havde givet hans Øjne en egen Lysvirkning og i hans Sjæl kastet en Helvedesmaskine, hvis Virkninger sporedes helt ude i hans skælvende Fingre. Dernæst kom Ralf Meyer, der blandt Venner gik under Navnet »Snakke Meyer«, en høj, spegesilds-agtig Skikkelse med tynde, strittende Ben og en Mund, der gik som en Skralde. Hans megen Staahej indbragte ham dog næppe Kontanter, Folk vendte sig hellere mod hans Sidemand, David Nassau, en dreven Profitjæger, altid med en Knaldert paa Tungen og ikke bange for at rulle med Centen — blot han var sikker paa at faa Dollar'en igen. Dernæst kom Isaac Bendix — det lille B. fra Mulberry Street — hvis Liv var hengaaet i stadig Snylten paa Med-menneskerne. En Kvinde havde en Dag stoppet ham ned i en tilfældig Barnevogn paa Gaden, hvorpaa lille B. havde taget Flasken fra Vognens retmæssige Ejer og drukket Mælken. Siden havde han fristet Tilværelsen ved at hænge paa, hvor

der var Greb, havde vokset sig stadig mere skruttet, havde indføjet Snuhed og Smaalighed under sine Karaktermærker — i evig Kamp, som han var med det Had, der udefra blæste ham i Ansigtet. Dernæst kom Moses Sachs, Byens utrættelige Nyhedskræmmer, som paa en Prik vidste, hvad der vilde staa i Aviserne imorgen, der kendte Besked med alt, hvad der rørte sig i og udenfor Femte Avenue, og som til Fuldkommenhed var inde i Storstadens Køkkendørshistorie. Kun én Ting anede han ikke — og derom vidste ellers hvert Barn i New York Besked — at hans egen smukke, nitten-aarige Fru Esther stod i Forbindelse med hans bedste Ven, Ephraim Beütel, der ogsaa var Book-maker, og idag som sædvanlig havde taget Opstilling ved hans Side. Beütel nød ellers daarligt Rygte. Men Folk strømmede til hans Forretning — særlig Damerne . . .

Her blev Advokaten afbrudt; det nye Raab lød atter:

— Bellars 1 for 1.

Det maatte altsaa være sandt! Det Øjeblik var kommet, da Paréen stod lige paa denne Hest.

Samtidig havde Odds arbejdet sig højere over den øvrige Linie. Han hørte:

— Harum 23 for 1.

- Timbal 16 for 1.
- Blue Tiger 45 for 1.
- Water Lily 20 for 1.
- Jumping Bob 30 for 1.

Atter kastede han sig ind i Menneskehavet for at naa sine Sekretærer. Og endelig stod han ved den anden Side af Hallen under Trappeopgangen til Tribunen, hvor de fem unge Mennesker ventede. Advokaten betragtede dem med Tilfredshed. Det var alle smartudseende Ynglinge, hærdede i Sagførerkontorets Træk.

Men der var kun faa Minutter til Startskuddet. Nu maatte der handles.

Saa trak han de fem Fyre om sig og hviskede til dem, saaledes at det lige kunde høres:

— Jeg har kaldt jer herud, fordi jeg ønsker at placere en Spekulation, saaledes at ingen opdager mig. Odds vilde ellers gaa ned for den Hest, jeg vovede paa. Det drejer sig her om store Summer. Vi maa gaa behændigt til Værks. Hver af jer vil nu faa 2000 Dollars. I spreder jer ned langs Bookmakerrækken, og naar I ser den store Viser pege paa Halv — mærk jer præcis paa Halv — saa gaar I alle som én løs paa Jobberne og faar Væddemaalene sluttede, inden Pugerne aner Uraad og kommer i Forbindelse med hverandre. Har I forstaaet?

— Javel! lød Svaret.

— Godt! sagde Advokaten, tag saa her.

Og han rakte et Bundt sammenrullede Sedler til de unge Mænd, der allerede stod paa Spring.

— Et Øjeblik, sagde han, I maa først vide, hvilken Hest, Paréen gælder.

Ingen svarede, men de betragtede ham med forbavsede Øjne. Paa Væddeløbsbrædtet fandtes efter deres Mening kun én Hest.

— I skal sætte paa Timbal, hviskede han, paa Timbal, og skynd jer!

— Timbal, mumlede de, hvad gaar der af Chefen?

Men der var ingen Tid til at tænke, de brødes allerede i Brændingen, kæmpede hver for at naa sit Maal.

de Cordova kom nu til at tænke paa, at han havde lidt Skillemønt i Lommen.

— Her, Gerson Benjamin, sagde han, stik dem til Timbal, jeg haaber paa Uheld.

— Tak, Hr. Advokat, svarede den lille Bookmaker og strakte hastigt Haanden frem, paa Timbal, altsaa. 16 for 1. Ønsker De mere paa samme?

— Nej, svarede Advokaten, det er det hele. Klokken manglede ét Minut i Halv, og Trængslen var paa sit højeste.

Fra Trappeafsatsen havde de Cordova Over-

sigt over Indret af det store Træhus, hvor Mænd og Kvinder nu kæmpede en sidste Kamp for at komme af med deres Penge — fra Massen steg en tæt Støvtaage i Vejret, Atmosfæren blev stedse tungere, Raabene højere og mere angstfyldte, og Heden føltes som en sviende Brand.

Nu pegede Viseren halv, og han saa sine Udsendinge gaa frem mod Bookmakerne. Det var umuligt gennem Støjen at opfange, hvad der blev sagt. Men det var klart, at Jobberne studsede. En enkelt — Emil Schlagmann — havde vist anet Uraad, og slog om sig med sine smaa bleg-røde Hænder. Han, lige saa lidt som de andre, kunde forstaa, at nogen vilde sætte saa store Summer paa en *outsider*. De smaa Mænd kiggede omkring; men da de saa, at Timbal-Prisen overalt var uforandret, slog de til — de 10,000 Dollars gik igennem!

Advokaten overbeviste sig hurtigt herom og sprang derpaa op over Trappen ud paa Tribunens Balustrade for at naa ned mod Vægten. Tænk om han kom for sent! Men da han traadte ud paa Træterrassen, saa han, at der endnu var Tid. Hestene havde ikke forladt Stalden, den lille Træpavillon laa tillukket.

Da var det, at Dørene gik op, og Bellars førtes frem. Og fra Publikum hørtes et brusen- de Bifald, der, som det steg, bragte Smitten

videre: alle maatte give Luft for Begejstring, hverken Kokotten, Børsmanden, Jockeyen eller Butiksdamen kunde modstaa Synet, den prægtige Hest dansede for Blikket, det varme Sus lød i Øret, selv Advokaten maatte løfte paa Hatten og deltage i def vilde Skrig.

Da hørtes dybt nede fra Bookmakerhallen et sagte:

— Bellars $\frac{1}{2}$ for 1.

Det var Jobbernes Svar. Nu var det umulige sket, Odds var atter sunket, nu fik man kun $\frac{1}{2}$ igen for 1.

Men samtidig lød et andet Raab, hvis Betydning ingen forstod, og hvorpaa ingen gav Agt.

— Timbal 3 for 1.

Odds paa Timbal var sunket fra 16 til 3.

Publikums Begejstring øgedes stadig. De enkelte, der endnu ikke havde Penge ude, satte i Rend over Trapperne for at komme med, og Hurraerne lød højere.

Opmærksomheden hvilede nu paa Hesten, der gled over Grønsværet, efterfulgt af en Hale Jockeyer og Cowboys. Men store Gud! I denne Klynge fik Advokaten pludselig Øje paa Hyde, Rachel og Evelyn, der for fuld Fart kom nedover. Havde Evelyn ikke haft Held til at opholde dem? Nu nærmede de sig, det syntes, som om hun havde

glemt Aftalerne, man kunde se Solen lyse i hendes Smil, de styrede Skridtene mod Vægten, nu var de uden for Restauranten . . .

Advokaten stod stille. Hans Ansigt var hvidt af Angst.

X.

Hvorledes skulde Evelyn faa Hyde stoppet? Han havde forladt Væddeløbsstalden for i en ret Linie at begive sig til Vægten, hvor han skulde sige en Besked, der gjaldt Tusinder, Rachel hængte ved hans ene Arm og hviskede ham Ørene fulde af Mistro, og værst af alt, Tempoet gik i Retning af det skæbnesvangre Sted, med Bellars i Spidsen skyllede Opmærksomheden den Vej, hele Selskabet var faldet ind i Cowboy'ernes Trit, alt var i glidende Bevægelse, hvorledes nu dreje en Hovedfaktor ud, hvorledes dæmme op? Ja hvorledes?

Da greb Evelyn pludselig Hyde haardt i Armen, løftede sit varme Blik mod hans, traadte et Skridt tilbage, som skulde hun falde, og mumlede med sløret Stemme et eneste Ord:

— Ringen!

Blodet steg Hyde til Hovedet. Han taalte ikke at se et Menneske lide, særlig ikke en

ung og henrivende Kvinde. Han havde ikke Tid til at gøre sig klart, hvad hendes Blik betød; men han forstod, at der var noget alvorligt i Vejen, han rystede Rachel af sig, standsede, drejede Ansigtet mod hende og spurgte bekymret:

— Hvad er der?

— Det var Ringen, sagde Evelyn bleg af Bevægelse, Ringen, som jeg havde paa min Finger . . .

— Hvad den? spurgte Hyde.

— Den har jeg faaet af en Ven, fortsatte hun, af en Ven, der, da han gav den, elskede mig højt, og nu, nu er Ringen borte . . .

— Hvorledes — hvornaar? Hydес Stemme skælvede.

— Det var en Ring med en grøn Sten, blev Evelyn ved, en Sten, der havde siddet i en Rajahs Krone. Den, der gav mig Ringen, havde ikke købt den, en saadan Ring kan ikke købes, nej, Dage og Uger havde han kæmpet for at faa den, ja han havde sat Livet i Vove for at skaffe mig Stenen . . .

— Og den er tabt?

— Men jeg maa finde den straks, hører De, Hyde, min Lykke afhænger af Stenen, hvis den gaar til Grunde, saa . . . saa . . .

— Hvor har De tabt den?

— Jeg véd ikke . . . jo, jeg tror . . . jeg

legede med den, da vi talte sammen . . . i Restauranten . . . jovist, nu husker jeg, jeg lod den trille paa Bordpladen, kanské den er der endnu, aah, Hr. Hyde, De maa skaffe mig den!

Evelyns Bevægelse var i dette Øjeblik stor. Hun holdt sin hvide Venstrehaand op mod Lyset for at vise, at Ringens Plads var tom.

— Ringen skal blive funden, sagde Hyde, vi har Tid!

Og til Rachel mumlede han:

— Gaa i Forvejen, min Pige, jeg skal straks være hos dig ved Vægten, jeg gaar kun et Øjeblik ind i Restauranten med Fruen.

Rachel vilde sætte sig imod; men Hyde svingede ind gennem Bardøren.

I det lille Rum var der stadig køligt. De store Punkhaer havde viftet Varmen ud gennem Døre og Skodder — her kunde man aande.

Siden de forlod Restaurationen, havde en Del Mennesker været derinde; men kun faa havde taget Plads, de fleste havde ladet sig betjene ved Disken, og opad den stod endnu en Klynge i Færd med at gøre Regnskab med de sorte Tjenere.

Hyde udstødte et Suk af Glæde, da han saa, at det Bord, de før havde forladt, stod urørt. Glassene var der alle, dét, som havde tilhørt Rachel, laa væltet, og midt paa Bordet laa en

lille Hob Pea-nutskaller. Betjeningen havde ikke haft Tid til at rydde op.

— Det var her, De sad, Frue, sagde Hyde, idet han skred frem mod Bordet, Ringen ligger der sagtens — nu skal vi se!

Forsigtigt løftede han Glas og Skaller, indtil Pladen laa blank.

— Maaské paa Gulvet, mumlede Evelyn.

— Ja, maaské, sagde Hyde, sæt Dem og hvil, vi skal nok finde, hvad vi søger, blot Taalmodighed! . . .

Han flyttede omhyggeligt Bord og Stole, saa der blev et aabent Hul, og eftersøgte Gulvet nøje; men uden Resultat.

Saa stod han stille, øjensynlig bedrøvet. Han havde glædet sig til straks at række hende Ringen, og nu gemte den sig.

— Var den for stor til Deres Finger? spurgte han.

— Nej, svarede Evelyn med Skælven i Stemmen, den maa være tabt — her . . .

Hyde tog sig til Hovedet. Saa gennemledte han Skallerne endnu en Gang med urolige Fingre, stødte Glassene omkuld, drejede Bordet op og ned. Men stadig intet!

Man kunde se, at der gik et Sting gennem ham. Han stod atter ledig, medens hans Blik flakkede om i Værelset. Saa styrtede han sig

over de andre Borde og gennemledte hidsigt Stuen.

Intet Resultat.

De sidste Gæster havde imidlertid betalt, de forlod højrøstet Lokalet. Tilbage var Hyde, Evelyn og de farvede Bartendere.

— Den Ring *maa* findes, raabte han. Og igen begyndte han sin Søgen.

Men nu vilde Uheldet, at han saa op, og hans Blik opfangede et Hestesimal paa det ene Negerhoved. Og her forregnede han sig. Han glemte den gamle Sandhed, at det altid glæder en sort Mand, at en hvid er i Forlegenhed, han lagde forkert Mening i Negerens Morskab, og dette var Tegn til Sammenstød. Vreden flammede ham paa Panden, idet han gik frem mod Bar'en.

— Hvis du ved Besked, raabte han, saa sig frem, Slubbert, og straks, ved Djævelen, ud med Sproget, skynd dig! . . .

Øjeblikkelig var Smilet blæst fra Negerens Hoved. Og nu kom en Række Forsikringer om, at han intet vidste, han havde serveret Massa Cocktails, Apollinaris, Cigaretter etc., han havde ingen Ring set, blot faaet 5 Dollars i Betaling og én i Drikkepenge, kendte iøvrigt til intet! . . .

Han stod under dette og legede ved Penge-skuffen; men nu smækkede han den i, rakte

Nøglen til sin Kollega, som stak den i Bæltet og forsvandt i Kælderen gennem et Hul.

Denne Bevægelse gjorde Hyde endnu mere utaalmodig. Hans Blod var allerede kommet i Kog under den forgæves Søgen, det var ham ikke muligt at standse Haanden, hans Harme maatte ud, og han lod sin Stok feje hen over Disken, saa Glas og Flasker og Krus tumlede mellem hverandre, og en bred Spiritusstrøm væltede ud over Kanten og pølede ned paa Gulvet.

Negeren blev graa i Ansigtet. Han mærkede Lynilden.

— Det er ikke mig, der har taget den, Massa, stammede han, ikke mig, spørg ham dernede — han pegede mod Kælderen — jeg tog 5 Dollars for, hvad Massa fik, i Stedet for 4; men ingen Ring, spørg ham dernede!

— Jeg bryder mig ikke om, hvem af jer, der har taget den, raabte Hyde; men én Ting er vist: du skal skaffe den, hører du, og i en Fart!

I det samme kom en Lyd fra Kælderen. Det var den anden Tjener, der havde smækket Lemmen i Laas.

— Han dernede, brølede Negeren aandeløs, han er Tyven, ikke jeg — Massa!

— Hvor har du gemt den?

— Jeg ved ikke — stammede han — jeg ved virkelig ikke, jeg vil se! . . .

Negeren snurrede et Par Gange rundt om sig selv og væltede i Farten en Iskøler, saa de glasagtige Smaastykker hvinende gled ud over Gulvet.

Dette virkede paa Hyde som et Slag. Han sprang bag om Disken, gav den Sorte et tungt Rap over Ryggen og lod sine lange Fingre glide over Buffeten bag Flasker og Glas for om muligt at finde et Smuthul, hvor Ringen kunde ligge gemt. Atter uden Resultat. Saa fik han pludselig en Tanke.

— Den er i Pengeskuffen, brølte han, aaben straks!

Men den Sorte pegede blot mod den lukkede Lem og mumlede:

— Han dernede har Nøglen!

Dette fik Bægeret til at flyde over. Hyde var ikke vant til at møde Modstand, særlig ikke af Underordnede, for Guld plejede han at købe sig Slavelydighed, og nu, netop nu, da han havde Brug for Hjælp, saa klikkede det.

Ude af sig selv rev han en lille Nikkelgenstand op af Baglommen.

— Hallunk! raabte han, du har et halvt Minut til at skaffe Ringen, og holder jeg den ikke da i min Haand, ja, Jesus Kristus, saa fyrer jeg! . . .

Hans Øjne brændte som Lys, og Fingrene spændte sig om den lille Skyders Haandtag.

Evelyn gjorde en Bevægelse paa Stolen, og Negeren kastede sig næsegrus mod Lemmen.

— Daxy, bad han, Daxy, Daxy, kom og aaben Pengekassen for den vrede Massa!

Men nedefra hørtes intet Svar.

Der forløb et Par stille Sekunder, i hvilke man mærkede Varmens Pulsslag og hørte Punkhaernes ensformige Gang. Negeren havde krammet sig sammen i en Bylt, og Evelyn sad stille og hvid paa Stolen.

Da hørtes Skridt paa Gruset, og Rachels Profil viste sig i Døren.

— Nu gaar Bellars fra Vægten, hviskede hun hæst.

En rød Prik tegnede sig paa Evelyns Kind; men Hyde hørte intet, stadig stod han med hævet Vaaben.

— Bekend, Skurk, eller jeg skyder!

I dette Øjeblik rejste Evelyn sig, og medens Taarerne brød ud over hendes Ansigt, sprang hun frem mod Hyde.

— Skyd ikke, raabte hun, skyd ikke, det er mig, der har Skylden, *jeg* har fundet Ringen.

Det gav et Sæt i Negeren. Han vilde springe op, men faldt sammen og gav sig til at græde højt.

— Fundet Ringen? raabte Hyde stiv af Forbavselse.

— Ja, her er den, stammede Evelyn, hun

blev rød og hvid, Taarene strømmede stadig, hun greb efter Stolen, her er den!

Og hun rakte sin højre Lillefinger i Vejret saa dødtræt, at hun ikke kunde give Forklaring. Men en saadan var ej heller nødvendig. Hyde forstod, at hun havde sat Ringen paa den forkerte Haand.

I et Øjeblik skete der et Omslag med hans Væsen. Han gemte Skyderen i Baglommen, gik uden at se paa Evelyn hen til Negeren, klappede denne paa det uldne Hoved og rakte ham en Pengeseddel.

— Her, sagde han, tag denne for Forskrækelsen, drik paa min Sundhed og hold Mund med denne forbandede Historie!

Evelyn var atter sunken om paa Stolen, men Rachel slog en hvinende Latter op, en Latter, hvis Ekko var hult.

Udefra hørtes nu Susen og Brusen. Det var, som Elementerne var komne i Svingning. Og gennem denne Lyd fornemmedes et dumpt og skarpt lille Knald — Startskuddet fra Dommertribunen.

Det store Løb var begyndt.

XI.

Da Hyde, Evelyn og Rachel kom ned til Banen, havde Sadlepladsen skiftet Udseende; i det Øjeblik, de elektriske Klokker forkyndte, at nu startede Hestene, sluttede alle Væddemaal. De Forsinkede, der i sidste Nu vilde placere en Indsats, maatte stikke Pengene til sig, Bookmakerne var sprungne fra deres Skamler til Tribunen for personlig at følge Løbet — den stormende Spænding havde givet Plads for gestikulerende Snakken. Det var klart, at Løbets Begyndelse kun havde ringe Interesse, Hestene skulde rundt tre Omgange, inden Pokalen var vundet, endnu havde man Tid til at puste!

Væddeløbspladsen frembød i dette Øjeblik et festligt Syn: paa den ene Side hævede sig de vældige Tribuner, hvis Bræddeterrasser gyngede under en urolig Menneskemasse, paa den anden saas Sadlepladsen, ligeledes fyldt af en broget

Mængde, farvede Fjer og Baand strittede fra et Hav af gule Hatte, Parasoller hoppede op og ned, og tværs igennem Billedet tegnede sig en bred og tyk Grønsværstreg, der fortsattes ud i Landskabet som en Orm.

Varmen virkede opløsende. Dagen lang havde Solen paa sin Bane Himmelen over gennemglødet Luften. Nu var Klokken henimod seks, ikke en Luftning mærkedes, Atmosfæren var bleven saaa tung, at Folk knap kunde holde sig oprejst.

Som en Lise virkede den Indfatning, Naturen havde givet Væddeløbsbilledet: Banen laa paa et stærkt bakket Terræn, overalt bevokset med Græs, enkelte af Højene kransedes af mørkegrønt Krat, i Udkanterne laa Bræmmer af Tjørn og Hyld, og over det Hele hvælvende sig en Himmel saa hvid og gennemsigtig, at man følte Bly i Saalerne blot ved at kigge til Vejrs.

— Sé! sagde Hyde, har Mennesket og Naturen ikke forenet sig om at skabe noget stort og skønt? Hvadbehager, mine Damer, er vi enige? Baade Publikum og Vorherre har trukket i Galla!

Evelyn smilede og lagde sin Haand paa hans Arm.

— Kan De tilgive mig, hviskede hun, min Kvindagtighed fra før?

— Der er intet at tilgive, svarede Hyde.

Nu gik en Bevægelse gennem Publikum;

Hestene var langt ude i det grønne Landskab, men Rytterne kom netop frem bag en Høj, og Solen fangedes af deres spraglede Bluser. Dog var det ikke muligt med det blotte Øje at skille dem ad, de laa som et broget Silkebaand paa Marken, og skønt Farten ikke var mindsket, saa det paa Grund af Afstanden ud, som om de kun rørte sig langsomt.

— Bellars fører, Timbal ligger lige efter, sagde en Stemme.

Det var Gerson Benjamin, der, udstyret med en lang Kikkert, havde besteget et Gelænder, og herfra holdt sine Omgivelser underrettede.

Nede bagved i Nærheden af Vægten havde »Drengene« slaaet Lejr. Næsten alle holdt de Træpiberne tændte, og nu stod de med Hænderne i Bukselommen og fulgte Hestene. Forrest var Jack og Tommy som særligt Interesserede. Den første var Midtpunkt for en større Gruppe, den anden for en mindre, og fra Tid til anden vekslede de mørke Blikke.

— Bellars leder, mumlede Jack.

— Timbal følger, svarede Tommy.

De øvrige Dreng rystede paa Hovederne, bøjede Hattebræmmerne ned for bedre at holde Solen ude og strakte Hals af Spænding.

— Men dér har vi jo de Cordova! udbød Hyde.

Og ganske rigtig! Advokaten trængte sig

gennem Mængden ned mod det lille Selskab. Tunge Sveddraaber perlede paa hans Pande, Straahatten havde han skudt i Nakken, og Slipset var revet op, saa det hængte over Jakkeopslaget — han saa medtaget ud.

— Hvad er paa Færde? raabte Hyde ham i Møde.

Advokaten sagde intet, før han var helt henne ved Selskabet. Saa bøjede han sig fremover og spurgte:

— Har De sagt Jockeyen Besked?

— Nej, svarede Hyde, jeg blev opholdt af en Ubetydelighed, det var derfor jeg ikke kom til Vægten, men De?

— Nej, nej, ogsaa jeg blev opholdt, jeg troede bestemt, at De kom, jeg var den Gang ovre i Bookmakerhallen, og dér kom jeg i Klemme mellem et Par Jobbere, jeg kunde ikke slippe, der var kun et halvt Minut igen, jeg lod det gaa paa Næverne, men de holdt mig fast! . . .

— Saa har Jockeyen altsaa ikke faaet Besked? Det var Rachel, der spurgte.

— Tilsyneladende ikke, sagde Hyde. Det er for Resten ærgerligt. Jeg havde 1000 Dollars paa den Hest.

— Og jeg, hviskede Rachel. Jeg havde 2000 Dollars paa Dyret, og nu er de maaské tabte, aah, bare fordi du skulde gaa paa Restauration i Stedet for at passe din Forretning!

Rachel var vred. En Flamme tegnede sig paa hendes Pande, og Mundvigerne var ved at synke nedad. I sin Harm slog hun med et Smæk den blodrøde Parasol ned for straks efter igen at lade den gaa til Vejrs.

— Forhaabentlig vinder Bellars alligevel, sagde Advokaten, naar ingen Ordre er givet, er det i Jockeyens Interesse at vinde, Bellars er utvivlsomt bedste Hest.

— Det tror Pokker! sagde Rachel og viste Tænder.

Men Hyde lo.

— Jeg er overbevist om, sagde han, at et Tab ikke vil genere Rachel. Hendes Bankkonto er ikke lille!

Først nu vendte de Cordova sig mod Evelyn. Hun betragtede ham med Øjne store af Forbavselse, vidste knapt hvad hun skulde tro. Hans Frimodighed forvirrede.

Men Advokaten hviskede:

— Vær kun rolig, Evelyn!

Atter gik der en Lyd gennem Mængden, som naar Vinden blæser over en Kornmark. Man hørte Klapren af Hestehove, Folk stimlede sammen, og i et mørkt Sus kom Hestene forbi; men inden man fik Øjenbrynene trukne sammen, var Rytterne en Kilometer ude paa Plænen — Hurraerne blev siddende Folk i Halsen.

— Lad os gaa op paa Taarnet, sagde Hyde, et Sted, hvor der er Overblik.

Og det lille Selskab begav sig op gennem den Træspiral, der førte til Sadlepladsens Taarntag.

Her stod Tvillingerne, John Jacob Astor og W. W. Vanderbilt jr. Hvorledes var de to Herrer komne op? Derom spurgte Publikum, for de unge Levemænd var usikre i deres Bevægelser. Men Kontrolløren ved Taarnet forklarede Hyde: De unge Mænd havde mod en Godtgørelse af en Dollar hver ladet sig transportere derop paa Ryggen af to Opvartere, medens Tvillingerne skubbede bag. Nu nød de den friske Luft og den smukke Udsigt.

— Vi har sat vore Penge paa Timbal, sagde W. W., den Hest var smukkest friseret!

Paa Platformen befandt sig iøvrigt en Del »alvorlige Folk«, Hesteejere, der gennem Kikkerten nøje fulgte Dyrenes Gang over det grønne Track.

— Bellars og Timbal er ved Siden af hinanden, blev der sagt, derefter kommer Jumping Bob, Harum III, Water Lily . . . nu skyder Harum sig frem, Water Lily . . . Timbal er først! . . .

Selskabet strakte Hals. Det forekom dem, som var Hestene umaadeligt langt borte — ovre

paa den anden Side Bakker og Høje øjnedes de, af og til saa man Farverne hoppe en Smule i Vejret, det var, naar Rytterne tog en Hurdle. Men nu forsvandt de, og den almindelige Samtale genoptoges.

— Af Princip, sagde Hyde, er jeg imod Hestevæddeløb. Jeg indser ikke, at den Sport er til Nytte. Hvis det gjaldt om at uddanne hurtigtgaaende Køreheste, da var det en anden Sag. Men Væddeløbene i Amerika er Hasard. Man kunde ligesaa godt foranstalte Løb med Legetøjstravere i en lukket Sal. Det er Dollars, Folk ser paa, ikke Dyrene!

— Hvorfor kommer du da herud, spurgte Rachel.

— Kære Engel! Jeg kommer for at studere mine Medmenneskers Svaghed, for at betragte Folks Løben-sig-Tungen-ud-af-Halsen efter Guld.

Rachel rystede paa Hovedet.

Men nu gik et nyt Raab over Tribune og Sadleplads:

— Bellars leder igen!

Alles Opmærksomhed hvilede paa Hestene, der nærmede sig ude fra den store Kurve, hvor Hurdlerne stod tæt. Da pludselig lød det:

— Bellars er falden . . . falden . . .

Og virkelig! De andre Heste kom alle til Syne over Hurdlerne med Timbal i Spidsen,

efterfulgt af Jumping Bob og Water Lily — kun Bellars manglede.

Hvad var der blevet af Hesten? Gennem Publikum gik et Gys, det var, som om en sort Sky bredte sig over Himlen, Folk turde knapt aande — Bellars falden! Hver Hjerne omsatte dette Fald i rede Penge. Minus eller Plus.

Men Uvisheden varede kun kort. Et Øjeblik efter saas en rød Silkejockey, og den straalende brune Hest satte over Hurdlen — Bellars var sidst; men Bellars var med!

Hestens Tilsynekomst hilstes med Jubel, der havde Styrke ovenpaa den lige overstaaede Forskrækkelse. Og da Hesten et Minut efter som Numer fem passerede Dommerpælen, fik den en Hurrasalve med, der brændte sig fast bagi og skød den frem til Numer to, hvilken Plads den beholdt, da samtlige Heste lidt efter forsvandt ude i Terrænet.

Snakken bruste nu op for sidste Gang: Alle følte, at det gjaldt om i en Hurtighed at faa sagt, hvad der skulde siges, for om et Øjeblik var der ikke mere Lejlighed til at tale, saa var hver Nerve indstillet paa Løbet, og Tavshed vilde sænke sig over Pladsen.

— Se, hvor de tripper, sagde Hyde. Kvinderne er allerede grønne under Øjnene, og Mændene ser ud, som om de frygtede et Hjerneslag! . . .

— Bellars er først! lød det dumpt fra Rachel.

Hun havde grebet fat i Gelænderet og bøjede sig fremover med Gribblikket mod Marken, hvor Hestene kom til Syne.

— Pas paa, at De ikke falder! sagde de Cordova.

Rachel vendte sig og saa paa ham.

Lidt efter indtraadte den Tavshedstilstand, man havde ventet. Publikum rejste sig paa Tærne i Forventning om Opløbet; men Minut vred sig efter Minut, og der kom ingen Heste.

Paa dette Tidspunkt fløj et Rygte over Pladsen, at Jumping Bob var faldet ved 101-Højen, og at Lad Evans havde brækket et Ben. Men kun et Øjeblik interesserede denne Nyhed, nu var Hestene der selv!

Dyrene mærkede vist ikke Varmen. I lange Sæt kom de jagende ned mod Maalet, i Spidsen laa Timbal, klods op ad den, kun et Hestehoved bagved, Bellars, og derefter de andre, med Undtagelse af Jumping Bob.

Mere og mere kom de nær. Folk kunde allerede høre Klangen af Hove mod Banens Skorpe. Og hopla! Hele Kavalkaden løftede sig i Luften og beskrev en Kæmpebue over den sidste Hurdle. Nu gjaldt det Opløbet, de faa hundrede Alen Jord, som maatte tilkæmpes Tomme for Tomme med højtspændte Fiber og Sener.

Timbal var stadig i Spidsen. Timbal, Timbal! Dette Navn kunde faa Tilskuerne til at briste i Graad.

Men da, oh Overraskelse! Pludselig løsnede Bellars sig fra Gruppen og sprang frem foran de øvrige Hest, et langt Sæt . . .

Og —

Under en Orkan af Bifald, passerede Bellars Dommerpælen. Timbal kom halvanden Hestelængde bagefter, derpaa de øvrige i en Orden, som ingen bemærkede.

Baade Tribune og Sadleplads var i Oprør, Publikum svarede paa Resultatet ved at give Lyd som en Tordensky. »Drengene« hoppede og af-fyrede deres Revolvere i Luften, og fra Terrasser og Taarne og Restaurationstage fløj Lommetørklæder og Hatte til Vejrs . . .

de Cordova saa paa sine Ledsagere. Evelyn var kridende hvid, og hendes Blik vandrede spørgende fra Tribune til Sadleplads. Rachel tegnede sig mod Himlen som en rødgul Flamme, og Hyde smaalo.

Bifaldet blev ved og blev ikke mindre, da Hestene kort efter kom tilbage fra det Sted i Marken, hvor Farten havde jaget dem ud.

Da saa Folk Jockeyerne fra Timbal og Bellars springe af og nærme sig Dommertribunen. Her veksledes Ord med de sortklædte Herrer, medens Folk strømmede sammen.

Der gik et halvt Minut. Saa kom Resultatet af Konferencen: paa Maalmasten hejstes et Skilt med Ordet »Protest!«

Ja, saaledes stod der med store Bogstaver! Evelyn greb om de Cordovas Arm. Han kunde mærke, hvor hun skælvede. Selv var han rolig.

Men Publikum havde vanskeligt ved at forstaa. Hvad betød dette Ord, havde man ikke set Bellars passere Linien som Numer Et, havde man ikke raabt af Begejstring, havde man ikke i Tanken været hos Bookmakeren og hævet sine Dollars? Jovel! Og nu hejstes en »Protest«, og man turde næppe aande.

Der kom et Par Minutter, hvor Publikum gik omkring og ikke havde Mod til at spørge. Men saa blev nye Skilte hejste. Man læste:

Timbal Nr. 1.

Water Lily Nr. 2.

Harum III Nr. 3.

Blue Tiger Nr. 4.

Jumping Bob og

Bellars udgaaet.

— Hvorfor?

Det var det Spørgsmaal, der lød. Hvorfor? Og som en Løbeild gik Forklaringen gennem Publikum: da Bellars udeblev midt i Løbet, havde den taget fejl, den var gaaet udenom en Hurdle, havde ikke sprunget — Sagen var konstateret.

Forelaa her Snyderi? Ja, hvem kunde vide? Publikum stod maalløst overfor Kendsgerningen, alle Beregninger ramlede sammen, og de, der allerede havde været paa Spring til Bookmakerhallen for at hæve Gevinsten, blev slappe i Knæene og bad om en Stol.

Evelyn smilede til de Cordova.

— Tak! mumlede hun, Harry er reddet!

— Tak selv! svarede han tilbage.

Men Rachel kunde ikke styres, hendes Ansigt blev flødegult, Underlæben skød sig frem, og hun førte Hænderne vildt gennem Luften.

— Det er Snyderi, hvæsedde hun, Snyderi. Bellars var bedste Hest. Kun ved et Trick er den puffet ud. Jeg har tabt 2000 Dollars. Det hele er de Cordovas Skyld!

Hyde lo.

— Lad os gaa ned, sagde han og komme ind til Byen og lægge Forbinding paa Sorgen. Et Væddeløb giver Appetit. Jeg er overbevist om, at Rachel er sulten.

— Først, sagde hun, maa vi ned og bede Jockeyen om Regnskab. Hvis ingen anden vil, saa vil jeg vride Øret af ham!

— Nej, svarede Hyde, idag er vi ikke op-lagte til Skænderi. Det er for varmt. Lad os vente.

Med disse Ord begav Selskabet sig af Sted.

Ved Indgangen til Spiralen passerede de Tvillingerne og de to unge Rigmænd.

— Kan De se, sagde W. W. stolt, Timbal sejrede, og Grunden, mine Damer og Herrer, er den, jeg for lidt siden nævnte.

Men Folk tog ikke Notits af de unge Mennesker. Tankerne dvælede ved Dagens Tab.

Da Selskabet var kommet ned, blev Advokaten et Øjeblik trukken til Side. Det var en af Sekretærerne, der meldte sig for at aflægge Rapport.

— Vi fik alt sluttet til 16, hviskede denne, her er Anvisninger paa 170,000. Det kneb med at skaffe Pengene. De fleste af Bookmakerne erklærer, at skønt Løbet iøvrigt har været godt, har vort Placement berøvet dem Profitten, ja, én, Emil Schlagmann, paastaar at være ruineret. Anvisningerne er imidlertid i Orden. De spurgte alle, hvem der stod bag; de kunde regne ud, det var en Mand med Tips; men jeg nægtede naturligvis Oplysninger . . .

Advokaten trykkede hans Haand.

— I Knægte, sagde han, har gjort god Tjeneste i Eftermiddag, I skal faa jer Belønning.

— Behøves ikke, svarede den unge Mand, vi har allerede faaet, hvad vi skal have. Da vi saa, at Advokaten risikerede saa store Summer paa denne Hest, stak vi vore Penge paa samme, og Resultatet er, at vi alle har faaet saa meget Guld, vi kan bære!

Han stak Hænderne i Buksefligen, lod Pengestykkerne rasle og forsvandt i Vrimlen.

Fra Spiralen gik Selskabet ned gennem Sadlepladsen. Her rørte sig et sydende Liv, Spændingen var ophørt, Flirten atter begyndt, fra alle Kroge strømmede Damer frem i den nedgaaende Sols sidste Straaler, og fra Restaurationer og Bar'er suste Champagnepropper i Vejret.

— Væddeløbsfolk har deres egen Filosofi, sagde Hyde, vinder de, saa fejres Sejren i Vin, taber de, saa drikkes paa bedre Held!

Kun ét Sted havde Løbets Resultat sat dybe Spor. Det var, hvor »Drengene« stod. Her var Situationen ved at vippe henimod Slagsmaal.

— Det Hele beror paa Gavtyvestreger, raabte Jack med Taarer i Øjnene.

— Den Gamle taler i Vildelse, sagde Tommy, han tilhører en svunden Tid!

— Du, Tommy, du skulde hellere give en Whisky, end haane en Mand, som er Dus med din Bedstefader, sagde En.

Herom var der Enighed, og »Drengene« skridtede støjende hen til en Whiskyshop.

— Jeg vil skyde mig en Kugle for Panden, om jeg kan forstaa det, mumlede gamle Jack; men drikke en Whisky, det kan jeg!

— — —

Væddeløbsbanens finere Publikum var nu i Opbrud. Hvem brød sig vel om de sidste Par Løb, efter at Dagens Kulsyre var brugt? Bilerne svingede nedover den brede, støvfri Chaussé, Togene suste ind, fyldte med Folk — nu gjaldt det om at naa New York.

Solen var ved at sænke sig bag Terrænets blaaende Højder, endnu sendte den sine Guldstrømme over den hvide Himmel, men Lyset have tabt i Styrke, Dagen var paa sin Hældning.

Nedover Vejen drejede en rødakeret Four-in-hand, forspændt med fire isabellafarvede Heste, hvis Seletøj blinkede i Solen.

Vognens Sider, Hjulene og Dyrenes Hovedtøj var pyntet med Blomster og Grønt. Fra Postillonens Horn lød en Trompet-Melodi, der satte Fart i Hestene og fik Gummihjulene til at flyve over Vejen. Paa Bukken sad James Hazen Hyde. Hvor han kørte, skinnede Solen; han lignede en Gud. Højt løftet i den ene Haand holdt han Firspandets Tømmer, medens han med den anden lod Pisken sejle gennem Luften. Og bag paa Vognens Tag sad det øvrige Selskab. Farten fik dem til at glemme Sorger og Bekymringer, de tænkte kun paa at flyve gennem Rummet. Naar Vejen drejede og den tunge Vogn gjorde en Hældning, hujede de som Skolebørn.

Paa bagerste Sæde sad Evelyn alene. Hun holdt Armene ud til begge Sider, klamrede

Hænderne mod Rygpolestret og lænede sig bagover for at indaande Solens sidste Straaler. Et Smil spillede om hendes Mund, ogsaa hun var henrykt over at føres fremefter i den rygende Galop, medens Baand og Lidser blæste bagud, og de store Strudsfjer i Hatten slæbte gennem Luften.

XII.

Hyde havde vist sig at være en fortræffelig Kusk. Fra Væddeløbspladsen havde han styret det store Køretøj til Hovedchausséen, som førte indefter, og derpaa i Firspring gennem den brede Atlantic Avenue, fra hvis Akasiehaver Familier tilvinkede dem en Hilsen. Derfra var Turen gaaet til Brooklyn, hvor Vinduerne var besatte af Folk, der vilde nyde Væddeløbspynten. Selskabet var kørt over Asfalt og Brolægning, havde taget Fulton Street, hvor L-Togene fæg over Hovedet, og havde fortsat ad Brooklyner Broen, der som et mægtigt Springbræt førte til New York. Taarnbyens Klippeprofil laa allerede halvt tildækket af Aftenens Taager, da Vognen rullede forbi City Hall og videre op over det folketomme Boadway til Hotel Astor ved 42de Gade.

Her havde Hyde bestilt Aftensmad. Der stod Ry om hans Gilder. I Sherrys og Delmonicos havde han ødslet Formuer, og paa de andre

Storrestauranter og Hoteller var han blandt de kendteste Gæster. Hos Værten paa Hotel Astor havde han bestilt en udsøgt Væddeløbsmiddag. Han havde reserveret det bedste Værelse paa Taget, 20 Etager til Vejrs, og her stod Bordet dækket med Silke- og Kniplingsduge. Vægge og Loft var behængte med Roser, og ind blev efterhaanden paa Guld og Sølv baaret en Række Retter: Supper, sjældne og besynderligt udseende Fisk, krydderduftende Mayonnæser, Vildt i gule Saucer, Stege i Salater, Bagværk og Konfekt og Kæmpejordbær. Dertil skiftende Geledder af Flasker: rhinske Druer, hede afrikanske Vine, tunge Tokayere og piskede Champagner.

Man var nu naaet saa vidt, at Bordet blev ryddet, og Bakker med Mokka i gennemsigtige Port Saïd-Kopper blev baarne ind, Cigaretterne gnistrede, og Likøren steg i de høje Glas.

— Hvad kan man forlange af Livet, sagde Hyde og viftede Røgen til Side, mere end Lov til at sidde i et herligt Tagværelse som dette. Over vore Hoveder dingler et Flor af Roser, vi er begravede til Anklerne i bløde Tæpper, foran os, i Højde med vore Hænder, findes en glat og behagelig Flade af en Kulør, som er velgørende for Øjet, paa denne Flade hensætter ærbødige Væsener den fineste Mad og Drikke — vi behøver blot at række os frem og føre til Munden. Har vi Lyst til at se smukke Kvinder, drejer

vi Hovedet til højre og venstre. Vil vi have Kildren i Trommehinderne, slaar vi Døren op, og Tagmusik strømmer ind. Og er vi trætte af Omgivelserne og ønsker frisk Luft, behøver vi kun at gaa hen til Vinduet: straks nedenunder os ligger en Verdensby med tusinde Lys. Tror De, Folk havde det bedre i det gamle Rom?

Røgskyerne steg tungt til Vejrs, Glassene klirrede, naar de stødte mod hinanden — Selskabet var ved at glide ind i et lyttende Velvære.

Saa sagde de Cordova, idet han slog Asken fra sig:

— Deres Middag har været udmærket, min kære Hyde, og særlig Deres Vine. Jeg for min Part skal ikke ønske mig dem bedre — jeg føler dem endnu som en Kugleregner paa Hovedet. Men alligevel! Naar vi taler derom, hvorfor skjule det! Vi savner det sidste Raffinement, der ellers er uløseligt knyttet til Deres Middage og som plejer at sætte Prikken over I'et . . . ,

Med disse Ord lagde han Fødderne paa Bordkanten og pustede en Røgsøjle til Vejrs.

— Det kommer, sagde Hyde, blot Taalmodighed!

Saa kaldte han paa Tjeneren og bad ham slukke. Og et Øjeblik efter laa Værelset i Mørke; det eneste Lys var Cigaretternes Ildprikker, der beskrev Buer op og ned.

Da drejedes paa en Kontakt, et sort Silkeforhæng i Baggrunden gled til Side — paa en skinnende belyst Scene saas et Tableau.

Et Sæt af Forbavselse gik gennem Selskabet.

Man havde ventet at se noget letsindigt, en Psyke i Badet, en letpaaklædt Gaardsangerske eller lignende, og i Stedet blev man stillet Ansigt til Ansigt med noget ganske andet.

Et Snebillede fra New Yorks Fattigkvarter. I Midten stod en høj, mager og lurvet klædt Kvinde med Haaret i Uorden og Øjne, der lyste af Vildskab. Op mod sig pressede hun en mager Barnevanskabning, hvis Mund forgæves søgte Næring ved hendes slunkne Bryster, og i den løftede højre Haand holdt hun en blinkende Kniv, hvis Spids var rettet mod Barnets Hjerte.

— Sulten! udbrød de Cordova.

Uhyggens Vingeslag gik gennem Værelset. Men da Forhænget atter gled for, brød alle ud i Bifald. For første Gang var Rachel begejstret:

— Lad det Rak sulte, raabte hun, og giv mig et Glas frisk Champagne!

Tjenerne bar nu flere Flasker; der blev klinket og drukket.

Og som Kvartererne gik, steg Temperaturen. Røgen lagde sig tættere under Loftet, Selskabet blev højroistet, Bevægelserne usikre, og Lysenes Flammer slikkede frem og tilbage.

Klokken blev Et.

Da syntes det, som var Luften opbrugt. Tavs-
hed lagde sig over Stuen, og hver henfaldt i
Tanker over sit Askebæger. Hyde og Evelyn sad
i en dyb Chaiselongue ved Vinduet, og de Cor-
dova og Rachel, der havde tømt et Glas sam-
men, laa over Bordet og pustede Røg mod hin-
anden.

Efter nogle Minutters Forløb rejste Hyde sig:

— Djævlén, sagde han, hviskede mig netop
en Idé i Øret!

Evelyn klappede, de Cordova steppede og
Rachel raabte begejstret:

— Djævlén, han er min Ven!

Hyde fortsatte:

— De maa ikke afbryde! Altsaa, hans Maje-
stæt var i filosofisk Humør. Han sagde omtrent
følgende: Menneskene raaber paa Sandheden.
Blot Sandheden drages frem, ryger alle Hatte til
Vejrs. Løgneren derimod stemples med snavsede
Ord. Og det ikke alene af Præster, men af
Digtere og Tænkere. Imidlertid hævder jeg, at
Menneskene overfor Løgneren er vildfarne som
overfor mange andre Begreber. Thi i Virkelig-
heden forholder det sig saaledes, at Løgneren
er et Gode og Sandheden et Onde. Dette skal
ikke være sagt for at rose egne Varer. Og Be-
viset! Ja, hvorledes tror De, at Folk kunde
komme ud af det uden Løgn? Hvis man ikke

havde den, vilde Verdensmaskineriet køre i Staa. Ønsker De Eksempler, behøver vi ikke at gaa langt. I dette Værelse har to Damer og to Herrers pist Middag. Festen er forløbet, uden at man har kastet hinanden Rundstykker i Hovedet. Men hvorledes tror De, Middagen havde formet sig, hvis man foruden at spise havde brugt Munden til at sige Sandheden? Uden Illusioner: tror De, man var naaet længere end til første Ret? Tag blot dette Øjeblik, hvor der hersker Tavshed i Stuen. Jeg er villig til at sætte mine Horn i Pant paa, at Freden vilde vende sig til Oprør, hvis d'Herrer og Damer stod frem og sagde *den fulde Sandhed* om, hvad der i dette Øjeblik behersker deres Tanker. Ho, ho, De ser, vi behøver ikke at gaa langt for at prøve min Teori. Blot vi tager et eneste Minut af vort Tankeliv, kommer nette Ting frem for Dagen. Det ærede Selskab skal ikke genere sig. Prøv, og De skal se, at Djævelen har talt Sandhed! Med disse Ord overlod hans Majestæt mig til mine egne Betragtninger. Er De nysgerrige efter at vide, hvori disse mandede ud? Jeg skal sige det. Jeg synes, at vi ikke kan andet end at modtage Djævlens Udfordring. Jeg vil derfor gøre et Forslag: Lad os, en efter en, rejse os, og meddele kort og klart, hvad vi tænkte paa, de Par Minutter, Djævelen var i Stuen. Men mærk Dem: kun Sandheden! Det lover vi hverandre

som Verdensmennesker. Og for at tage al Efter smag af Munden, lover vi yderligere endnu ét: ikke siden at bære Nag for, hvad der under dette kommer frem!

— Bravo! Fortræffeligt! lød det fra alle Sider.

— Jeg vil begynde! raabte Rachel og sprang op. Hendes Blik skød blaagrønne Straaler.

— Nej, svarede Hyde, herom trækker vi Lod.

Og han skar Mærker i fire Tændstikker, kastede dem i en tom Champagnekøler og lod gaa rundt.

Første Lod faldt paa ham selv. Han rejste sig, støttede med den ene Haand ved Bordet, medens han med den anden malede gennem Luften.

— Før Djæveln kom, sagde han, drejede mine Tanker sig om det mærkelige i, at jeg havde tre Personer til Middag, skønt jeg i Virkeligheden kun brød mig om at dinere med én

— Den ene var mig, afbrød Rachel.

— Det er idag første Gang, jeg er sammen med Fru Evelyn, fortsatte Hyde, og skønt jeg ellers betragter smukke Damer med Skepsis, saa kan jeg ikke andet end tilstaa, at jeg er charmeret, og at jeg vilde have foretrukket en To Kuverters-Diner med hende, frem for dette Gilde. Jeg er i mit Liv kommet i Berøring med talrige Kvinder. Jeg meddeler dette

hverken til Ros eller Forklejnelse. Jeg har gæstet alle Egne af Jorden, og hvor jeg kom, har bløde Arme aabnet sig. Jeg har indaandet Kalifornierindernes Ømhed, jeg har søgt Lægedom i Geishasmil, jeg har været bundet til parisiske Variétéprinsesser, jeg har kørt i Trojka med Ruslands skønneste Døtre . . . kort sagt, jeg kender Kønnen; men aldrig, jeg siger aldrig, har jeg mødt en Kvinde, der i den Grad som Fru Evelyn var Udtryk for det kvindelige . . . hun er hverken Madonna eller Linedanserske, hverken Fé eller Stuepige . . . hendes Væsen er den Sødme, efter hvilken Mænd tørster. Ja, saaledes laa min Tanke, saalænge den var vendt mod Fru Evelyn. Men hvorledes overfor de Cordova? Ja, han er en ung Mand. Dertil for hensynsløs, for voldsom. Om han idag har snydt mig paa Hesten, ved jeg ikke. I hvert Fald snyder han mig imorgen. Hvorfor omgaas jeg ham? Vel, fordi han ikke er værre end Gennemsnittet, fordi hans Væsen er behageligt og hans Tunge glat. Han er fulgt med til Middagen som en Tilgift til Evelyn. Sluttelig kommer jeg til Spørgsmaalstegnet, til Rachel! Her maa jeg benytte stærke Ord. Ligesom rige Romere i gamle Dage omgav sig med Vanskabninger, saaledes føler jeg mig vel tilpas, naar Rachel er i min Nærhed. Min Glæde ved denne Kvinde skyldes vistnok

det Facit til egen Fordel, som jeg faar ud, naar jeg sammenligner mig selv med hende. Ved en Middag som denne burde hun derfor ikke være til Stede; men da man ikke kan bortskære sin egen Skygge, er hun fulgt med. Ja, kære Selskab, saaledes tænkte jeg, den Gang Fanden hviskede mig i Øret. Paa intet har jeg lagt Skjul. Jeg hæver mit Glas og tømmer det til Ære for Sandheden!

Der herskede Stilhed, medens Hyde talte. Hans Skikkelse ragede op gennem Tobakstaagen som en blaalig Støtte. Sætningerne understregede han med store Haandbevægelser. Nu glimtede et Cigarettfederal i hans Haand; man hørte Lyden af en Vokstændstik, et Øjeblik og han sad begravet i Damp!

Den næste var Rachel. Det var tydeligt, at hun havde drukket, hun vaklede, da hun traadte hen mod Bordet, hendes Øjne glødede, og hun opslog en høj, hvinende Latter, der fik Ispletter til at blomstre paa de andres Kinder. Saa snapede hun et Par Gange efter Vejret:

— Sandheden, begyndte hun, det er Sandheden, I vil vide, ja, hvorfor ikke? Jeg siger ellers aldrig Sandheden, men til en Forandring, lad gaa, det er varmt iaften, og saadant letter! Først et Ord til Evelyn og de Cordova. I skal vide, jeg ynder jer ikke. I har Maskepi med hinanden, det kan ikke nytte, I nægter, det

mærkes paa Luften, I har idag spillet mig og Hyde et Puds. Han har tabt mange Penge; men det gør intet, han har Raad dertil; jeg derimod er fattig — fattig, hører I, og mig har I berøvet Penge. Jeg elsker Penge, og jeg hader jer. Og hvad tænkte jeg paa, da der før var Stilhed! Jeg tænkte paa, at medens de Cordova stjal Hydes Penge, saa stjal Evelyn Hydes Gunst. Og begge disse har jeg Brug for. I forstaar, at I er mine Fjender! Og saa tænkte jeg paa Hyde, som tror, at han kender mig. Men han gør det ikke. Langtfra. Han ved, at jeg snyder ham. Han ved, at naar han giver mig to Dollars til Indkøb, saa bruger jeg kun den ene og gemmer den anden. Han betragter mig som et Snyltedyr, som han morer sig over. Men kendte han mig til Bunds, saa vilde han det ikke. Han ser kun Overfladen. Han tror, at jeg hænger ved ham af Hengivenhed. Men han tager fejl. Der er Forskel paa ham og mig: han er en Solskinslaps, jeg er født i Mørket. Han har haft Medgang, har kun smagt Velvære og er bleven træt. Men jeg, — hvor er jeg født! I en Bowry-Baggaard. Man har trampet paa mig, først forkælet mig og siden kastet mig paa Møddingen. Jeg har altid kunnet gabe højere end over det, som Livet bød mig. Og er det da underligt, nu, da Tilfældet spiller mig en Guldfugl i Haanden, at jeg plukker Fjerene af,

at jeg søger Hævn? James Hazen Hyde! Jeg hader dig paa Grund af dit lyse Haar; jeg hader dig, fordi din Forstand er stærkere end min; jeg hader dig, fordi du har Hjerte; jeg hader dig, fordi du er ligegyldig overfor Livets Smaating. Du er min Modsætning, James Hazen Hyde, og var det i dette Øjeblik i min Fordel at kaste Gift i din Vin, saa gjorde jeg det. For én Gangs Skyld har jeg talt Sandheden. Men om et Øjeblik siger jeg, at alt hvad jeg sagde, var Løgn!

Rachel saa uhyggelig ud. Ordene kom stønnende fra hendes Bryst. Hendes Blik var fæstet paa noget langt inde i Væggen. De store, hvide Fingre spilede sig ud i den blaa Røg. Det var, som fejede hun usynlige Ting til Side. Men nu slog hun sin høje Latter op, greb med begge Hænder om Champagneflasken, satte den til Munden og faldt sammen i en Stol.

Selskabet aandede op. Turen var kommet til de Cordova.

— Ogsaa jeg vil betale min Tribut til Sandheden, begyndte han, jeg vil følge de andres Eksempel! Hvad tænkte jeg paa i det skæbnesvangre Minut? Jeg tænkte paa mit Forhold til Evelyn, jeg gjorde mit Kærlighedsregnskab op og var ved at komme i daarligt Hjørne. Jeg kan uden at prale sige, at jeg i mange Aar har været hende en trofast Kavalier. Men hvad har

jeg haft til Løn! Hun har givet mig Smil og Haandtryk. Jeg har faaet Lov til at gaa bag efter hende, til at lægge Kaaben om hende, naar hun forlod Teatret — disse Smaabegunstigelser, der henrykker en Yngling, men som ikke tilfredsstiller en Mand. Idag havde jeg haabet at vinde hendes Gunst. Men det synes mig, som trak hun sig tilbage. Dette gjorde mig ondt og fik mig til at vende Tankerne hen imod de to Smaapiger, som jeg for hendes Skyld afskedigede. Disse Piger har fuldstændig ofret sig for mig, de vilde gaa i Døden paa mit Vink, og dem har jeg sendt fra mig, inden jeg endnu havde vundet Evelyn. Det var Tanken herom, der naagede

Advokaten talte med sørgmodig Stemme, medens han legende lod Gulduret glide op og ned i Bukselommen. Saa satte han sig pludseligt og fugtede Læberne i en Skaal Vin.

Nu stod Evelyn op og gik smilende hen til Bordet. Hun førte sig med sædvanlig Ynde, var sikkert den eneste i Selskabet, der var upaa-virket af de stærke Drikke. Hun stod et Øjeblik forlegen; men saa sagde hun med sin bløde Fløjlsstemme:

— Jeg er ikke kendt med at holde Tale. Jeg har aldrig forhen gjort det. Men jeg er glad over, første Gang det sker, da at begynde med Sandheden. Naar man har tunge Sten paa

Hjertet, er man glad for Sandheden. Og naar jeg ser Hr. Hyde i Øjnene, er jeg ikke fri for at rødme. Det var det, jeg tænkte paa under Stilheden før. Thi jeg har i Dag besveget Hr. Hyde, endskønt han kun har vist mig Venlighed. Sammen med Advokaten har jeg stiftet et Komplot, der gik ud paa at borttage Bellars som Vinder og sætte Timbal i Stedet. Jeg gjorde dette for at skaffe en stor Sum Penge. Og takket være Hr. Hydeshes Ridderlighed lykkedes Trick'et. Det er første Gang, jeg har bedraget et Menneske, og det smerter mig, at det skulde gaa ud over en Mand som Hr. Hyde.

— Og mig! faldt Rachel ind.

— Ogsaa for Frk. Rachel har jeg Sympati, fortsatte Evelyn; men hun skal intet tabe — hendes Penge vil jeg godtgøre. Men det var Hr. Hyde, jeg talte om. Jeg er i Dagens Løb kommet til at holde af ham. Hvorledes skulde man kunne andet? Det gør mig derfor ondt, at han tror at elske mig. Thi hans Kærlighed kan jeg ikke gengælde. Overfor de Cordova stiller Sagen sig paa lignende Maade. Man kan ikke tvinge sig til at elske. Min Mening er den, at han og jeg kun passer daarligt sammen. Hans Natur mødes bedre af Naturer som Tvillingernes. Han er født til at føre Kommandoen, og jeg har aldrig lært at lystre. Men jeg er i Taknemmelighedsgæld til ham, og fordrer han det, saa vil

jeg indfri denne Gæld. Men mit Hjerte giver jeg ikke. Herpaa tænkte jeg i hint Minut. Og nu løfter jeg mit Glas og beder Hr. Hyde, Frk. Rachel og de Cordova om Pardon — har jeg syndet, saa tilgiv mig!

Evelyn løftede Krystalskaalen mod Lyset. Haaret laa om hendes Hoved som en muldfarvet Bue, hendes Øjne lyste, og Silken faldt om hende i bløde Folder. Alle blev revet med, Champagnen sang i Glassene, selv Rachel sprang op for at klinke, og Hyde udbragte et Leve

— — —

Atter lukkede Tobakstaagerne sig om Selskabet. Virkningen af Røgen, Heden og den gyldne Vin udeblev ikke. Som Natten skred, kom der Feber i Blikkene, Vildskab i Bevægelserne. Hyde fortalte Historier, Evelyn sang, Advokaten dansede Apache og Rachel gav Dyrenumre paa alle Fire.

Uhyggestemningen fra før var glemt — Kl. 3 sad Selskabet ved Bordet og sang *God save the king*.

XIII.

Pr. Telefon havde Hyde ordret en Bil, og Selskabet begav sig ved Halvfjretiden fra Hotel Astor nedover Broadway mod Sydbyen. Gaderne laa paa dette Tidspunkt blanke og tomme, af og til mødte Bilen en Kabelvogn for opadgaende, ved Gadeoverskæringerne saas nu og da Glimtet af et elektrisk oplyst L'Tog, der som en ensom Komet strøg over Jernvejens Stativer — selve Broadway var øde, Skyskraberrækkerne laa til begge Sider som Fabeluhyrer med tusind udslukte Øjne.

Kun ét Sted rørte Livet sig, endda med dobbelt Styrke. Det var i den lille Bydel, der ligger ved Bowrys Sydspids, ved Siden af det italienske Kvarter — *China town*.

Her havde det gule Settlement i New York indrettet sig som i det himmelske Rige, Husene var udstyrede paa kinesisk Vis med Skodder, Balustrader, hængende Skilte, Dragetage og Spi-

raler, og paa denne Baggrund trivedes Livet som i Orientens Hjerter. Centrum for Byen var Templet, der var indrettet som Konfutze-Templerne i Peking. Her samledes de Troende til Andagt under kulørte Papirlamper, medens Røgelsespindene dampede fra Alteret. Men udenom og i Forbindelse med Templet laa en Del Forlystelsesanstalter, Teatre, Tehuse, Syngehaller, Danseboder, Raritetskabinetter, Opiumsbutiker og offentlige Huse, hvorfra stod en sur og kvalm Duft, der mærkedes i den hede Nat. Uden om denne Ring laa en anden og større. Det var Vestens Prostitution, der havde slaaet Lejr, det ene »franske« Hus laa ved Siden af det andet. Overalt var der tændt, og bag de nedrullede Gardiner saas Skygger glide frem og tilbage.

Efter en Væddeløbsdag var der Travlhed i *China town*, Byen straaede som et arabisk Eventyr. Men ikke før over Midnat indfandt Gæsterne sig. Saa kom de Par og enkeltvis eller i hele Selskaber fra New Yorks Hoteller og Restaurationer, og Husene, der før havde ligget som stille Ildslotte, levede op og straaede i Natten.

Ved Mulberry Street gav Hyde Bilen Afsked, og Selskabet gik videre til Fods gennem trange Gader, hvor Luften laa tung og osende. Det mærkedes ikke paa Livet, at Klokken var henimod 4. Gassen brændte højt i Butikerne, Kinesere paa Filtsko smøg ud og ind, gennem en

aabenstaaende Dør saa man et Lokale, hvor Kavalerer sad med pudrede Skønheder, og der lød Raab og Latter.

Hyde var kendt i denne Bydel, han førte Selskabet ad de snævre Gyder og Passager op i Tehuse og Knejper, og siden ned i ildelugtende Huler, hvor Gule og Hvide laa mellem hverandre, sammenkrøbne over Opiumsflammen. Selskabet kiggede ind i flere Haller, overværede en Mavedans og befandt sig endelig udenfor et af de største Huse i Byens Midte. Hyde slog med sin Stok paa Skodderne og gav et Fløjtesignal, og et Øjeblik efter aabnedes Døren. En ældre dekolleteret Dame i hvidgnistrende Silke tog imod og førte Selskabet ind gennem en Gang. Denne mundede ud i et Lokale, fyldt med Damer og Herrer, der sad ved Smaaborde langs Væggen. I det ene Hjørne spillede to Italienere paa Mandolin. Men Tonerne kunde ikke høres, Damerne og Herrerne talte og lo højt, der var Raslen af Glas og af Brikker, som sloges mod Marmor. Saa man nøjere til, opdagede man, at der blev spillet ved hvert Bord, Kort og Jetons, Guld- og Sølvstykker blandes mellem hverandre, og i Luften laa den summende Uro, der tynger et Spillelokal.

— Disse Lykkejægere, forklarede Hyde, har ikke faaet nok paa Væddeløbspladsen. De ønsker endnu en Gang at snydes.

Gennem en portièrebehængt Fløjdør saa man ind i et mindre Rum, hvor der paa et Bord var opstillet en Monte-Carlo-Roulet. Over det grønne Tæppe blinkede høje Guldstabler, og gennem den tykke Luft lød uafsladeligt det franske Croupier-raab: — »Faites vos jeux!«

— Her er henrivende, sagde Hyde, lod os sætte os.

Selskabet tog Plads ved et tomt Bord i Salens Midte. Til højre sad et Par ældre Diplomater med to nedringede Broadway-Skønheder. Paa den anden Side fire unge, blege Herrer, der røg parfumerede Cigaretter og bøjede sig over en lille Roulet. Foran hver af dem laa en Bunke af grønne Sedler, der blev større eller mindre, eftersom Kuglen faldt. Men ligeoverfor var Bekendte. Her sad Tvillingerne, W. W. Vanderbilt og John Jacob Astor, jun. Det syntes, at de to unge Levemænd siden i Eftermiddags ofte havde givet efter for Tørsten, deres Jakkeopslag var plettede med gule og røde Draaber, og Ansigterne havde faaet en blaaviolet Tone. De var komne til det sidste Stadium forinden Søvn. Netop nu rejste W. W. sig i Stolen og sagde, henvendt til Tvillingerne:

— Mine Damer! Det er ikke første Gang iaften, at jeg løfter mit Glas til Ære for Dem . . . men tillad mig endnu en Gang . . . at løfte mit Glas til Ære for Dem . . .

Han drak Bægeret ud og faldt sammen paa Stolen. John Jacob Astor havde allerede overgivet sig. Søstrene talte sagte med hinanden, idet de kastede Sideblikke til det nysankomne Selskab.

Hyde bestilte Champagne og en Bordroulet. Snart skummede Vinen, og den lille Elfenbenskugle snurrede i Træskaalen. Alle fik Penge frem, Spillet jagede Blodet i Ansigtet . . .

Klokken var nu henimod 5, og det begyndte at tynde ud omkring dem. De unge Damer, der havde hjemme i Huset, forsvandt én efter én ovenpaa, ledsagede af Kavalerer, og de fire unge Herrer ved Bordet ved Siden af stak Sedlerne til sig, vekslede dvælende Haandtryk og tændte friske Cigaretter. Kun inde i Monte-Carlo-Salen blev Termometret ved at stige.

— Jeg holder 1000 Dollars paa Rødt! raabte Rachel pludselig og lagde Sedlerne paa Bordet.

Hidtil havde man spillet med Guldstykker — denne Flothed kom overraskende.

— Top! svarede de Cordova og smed en Anvisning fra sig.

Hyde satte Rouletten i Bevægelse. Et Øjeblik. Sort kom ud. Rachels Øjne lynede.

— De tager alt fra mig, raabte hun, men lad os prøve endnu en Gang: 2000 Dollars paa Rødt!

— Taget! svarede Advokaten.

Og atter snurrede Rouletten, og Sort kom ud. Rachel opslog en djævelsk Latter.

— Jeg har ikke en Cent tilbage, raabte hun, nu maa du skaffe mig Revanche, Hyde!

Smaa hoppende Luer tegnede sig i de Cordovas Øjne. Han smed en Anvisning paa Bordet.

— Værsaagod, Hyde, raabte han, jeg tager 5000 paa Sort!

— Godt! svarede Hyde.

Rouletten gik, Kuglen løb længe omkring, inden den fandt sit Leje. Saa faldt den paa Rødt — Hyde havde vundet.

— 10,000 Dollars paa Sort, svarede Advokaten.

Rouletten sattes atter i Bevægelse, og Kuglen tumlede rundt.

— Pas paa! hviskede Evelyn.

Men nu blev hun kaldt bort. Det var Tvillingerne, der gennem den hvidgnistrende Dame havde sendt Bud efter hende. Ingen ved Bordet bemærkede, at hun rejste sig, og da hun saa, at de to unge Rigmænd var faldne i Søvn, lod hun sig glide ind paa Sofaen ved Siden af Irælænderinderne.

De betragtede hende et Øjeblik uden at sige noget. Det var klart, at de kæmpede med For-

legenheden. Men saa tog endelig den ene Mod til sig og sagde:

— De undskylder, Fru Evelyn, at vi sender Bud efter Dem uden at kende Dem; men det drejer sig for os om en Sag, der er stor og alvorlig, det gælder min Søsters og min Fremtid.

Hun talte med sagte Stemme. Saa skottede hun hen til Søsteren, som for at bede om Hjælp.

— Ja! nikkede denne.

Og hun fortsatte:

— Vi ved, at De er Ven af Advokat de Cordova, ja vi tror ikke, vi fejler, naar vi siger, at De besidder større Magt over ham end nogen anden. Og derfor er det, vi kommer — De er i Stand til at bringe os den Mand tilbage, som vi elsker!

Hendes Stemme skælvede.

— Advokaten har, fortsatte hun, i de sidste Aar været alt for os. Det var ham, der førte os ud af Fattigdommen, det var ham, der fødte og klædte og lærte os, og nu, nu tvinger et af hans Luner os ud i det Morads, fra hvilket vi saa lykkeligt var sluppet. Vi ved ikke hvor meget, Frue, De holder af ham. Men hvis det kun for Dem er et Øjeblik's Passion, hvis De kan give Slip paa ham, aah, da vil De gøre baade min Søster og mig lykkelige.

Den anden nikkede.

— Hvad vi ønsker, fortsatte hun, er kun at alt maa blive som før idag. Vi kan ikke hindre, at Advokaten forelsker sig i andre. Blot beder vi om at faa Lov til at blive hos ham. Vi egner os ikke til dette nye Liv, vi synes ikke om Flitter, vi bryder os ikke om Hr. Astor og Hr. Vanderbilt. Og vil Advokaten ikke vide af os, vil han ikke tage os tilbage, da har vi fattet en Beslutning. En Morgenstund, endnu før Folk er staaede op, spaserer vi ud i Centralparken til den lille Sø. Og saa tager vi hinanden i Haanden og gaar saa langt ud, at Mudderet holder os fast og vi dør. Det er vor Beslutning. Og derfor, hvis De har Medlidenhed med os, hvis De vil hindre . . . saa søg at faa Advokaten til at tage os tilbage; vi beder kun om ét, om Lov til at komme hjem!

Evelyn vilde svare; men hun skræmtes ved et Raab fra det andet Bord. Derovre havde Rouletten snurret, og hver Gang Kuglen faldt, havde Rachels Latter givet Genlyd i Lokalet. Nu hørtes hæst fra de Cordova:

— 100,000 paa Sort!

Evelyn blegnede og stirrede forfærdet frem. Hvad var der sket? Men nu opfattede hun fjernt Lyden af den lille Kugle, der styrtede rundt, hun huskede Advokatens Galskab, og anede, hvad der var foregaaet. Og i dette kvart Minut fore-

kom det hende, at hun blev gammel, Trækkene strammede over hendes Ansigt, Øjnene blev svage, og Haaret skiftede Farve . . .

Hun sad stille og lyttede til, hvor Kuglen vilde falde. Og endelig: Plump! Den faldt. *Hvor* behøvede hun ikke at spørge. Rachels Latter, der som et Kuldegys bølgede gennem Luften, fortalte, at Advokaten havde tabt!

Hvad der skete i det paafølgende blev hende ikke siden klart. Men hun stod pludselig ved det andet Bord og rettede Blikket mod sine tre Ledsagere. Rachels Latter var endnu ikke standset, de Cordova havde skjult Ansigtet i Hænderne, kun Hyde sad uberørt med Bunken af Anvisninger foran sig. Han strøg en Tændstik og tændte en Cigaret.

— de Cordova har tabt 170,000, hujede Rachel.

Evelyn følte, at hun blev endnu blegere. Alt, hvad hun i Dagens Løb havde bygget op, laa sønderslaaet foran hende. Men hun samlede sig og sagde til Hyde med en tonløs Stemme.

— De har vundet mine Penge, Hr. Hyde, og det var ikke andet end retfærdigt. Advokaten og jeg har jo ført Dem bag Lyset. Men De skal vide, hvad disse Penge skulde været benyttede til, og De vil forstaa min Sorg. Disse Penge skulde bruges til at løskøbe min Mand. Hele

Verden tror, at jeg ikke bryder mig om ham, at jeg er glad ved, at han sidder indespærret, at jeg ikke ønsker ham fri. Men man tager fejl. Jeg har trods alt holdt af Harry; der var Baand, der trak mig mod ham, den Gang vi giftede os, og fra det Øjeblik paa Madison Square, da han viste, han havde Mod, fra det Øjeblik elskede jeg ham. I Mandfolk, der til daglig gaar omkring og intet udretter, kunde lære af ham. Han havde Mod til uden Betænkning at sætte Livet ind paa at afvaske sin Hustrus Skam. Han havde Mod til, medens tusind Mennesker saa derpaa, at feje den Mand af Vejen, der eftertragede hans Kone. Jeg elsker ham, og derfor var det mit brændende Ønske at købe ham løs . . .

Evelyn aandede dybt, og der blev Tavshed. Alle var grebne af Raadvildhed. Advokaten havde lagt Armene paa Bordpladen og gemt Ansigtet i Ærmernes Folder. Rachel vred med sine lange Fingre en sort Haartjavs frem og tilbage. Og Hyde sad med Blikket rettet mod Gulvet.

Evelyn vaklede. Det suste for hendes Øren, Blodet løb til Hjertet, hun svøbtes ind i en iskold Taage. Hun følte, at Tænekraften i dette Øjeblik forlod hende. Gal maatte hun være. For hun hørte sig selv tale; men Ordene blev ikke sat sammen i hendes Hjerne; nej en

anden Magt lagde hende dem i Munden. Hun sagde:

— Jeg er ikke i Besiddelse af Værdier, der kan stilles op mod de 100,000, som er tabt. Jeg har idag maattet pantsætte mine Smykker. Men én Værdi besidder jeg: mig selv. James Hazen Hyde! De har i Aften forsikret, at De elsker mig. Godt! Jeg lægger mig selv paa Vægtskaalen mod de 100,000. Jeg holder paa Rødt! Vinder jeg, da er Pengene mine. Vinder De, da tilhører jeg Dem!

Hvad havde hun sagt? Havde hun med disse Ord solgt sig for Penge? Var hun en Skøge, der tingede med sit Legeme om Guld? Saaledes skreg det i hende; men Jesus, alt dansede for hendes Øjne, hun vidste kun ét: Harry maatte befries.

Hyde ytrede ingen Overraskelse. Han satte Rouletten i Gang. Men idet Kuglen gled over Inderskaalen, mumlede han:

— Jeg taber i hvert Fald. Kommer Rødt, taber jeg 100,000, kommer Sort, faar jeg en Kvinde, der elsker en anden!

Alles Øjne var nu vendte mod den lille Roulet, der suste rundt som et Evighedshjul. De røde og sorte Lakrubrikker flød over i hverandre; hvor vilde Kuglen falde?

Selv Hyde havde bortkastet sin Ro. Han fulgte foroverbøjet den roterende Skaal. Rachels

Øjne lyste, Evelyn støttede sig til Bordet for ikke at falde, og Tvillingerne var kommen op og kiggede over hendes Skuldre. Kun Advokaten saa intet. Han sad stadig med Hænderne for Ansigtet.

Det syntes, som skulde dette Minut aldrig faa Ende. Rouletten gik omkring den tynde Akse med en sagte, snurrende Lyd. I Lokalet var der iøvrigt stille. Kun ved enkelte Borde hoppede endnu Terningerne. Et Par Steder var Damerne krøbne op paa Skødet af deres Herrer og strakte Munden frem. Og fra Monte-Carlo-Værelset lød Kroupierens hæse »Faites vos jeux«, der gav Ekko under Murstenshvælvingen.

Tankerne styrtede i dette Øjeblik gennem Evelyns Hjerne. Hvad skulde der blive af Harry, hvis hun ikke skaffede Penge? Dette var maaské den sidste Chance. Hun følte en klam Haand nærme sig, og et Syn brændte sig fast: hun saa Fangevogterne føre ham ind i et skummelt Fængselsværelse, og dér, bag et Forhæng, stod den elektriske Stol. Fangevogterne ledte Harry frem, Præsten traadte til og foldede Hænderne, det blev ganske stille, nogen drejede paa Kontakten, og Klik . . .

— Rødt har vundet! kom det i et Suk fra Rachel. Hendes Falkøje havde først opdaget, hvor Kuglen faldt.

Evelyn var ved at synke sammen; men Hyde samlede roligt Anvisningerne og rakte hende dem:

— Værs'god, Fru Evelyn, sagde han, her er Deres Ejendom. Jeg er nær ved at tro, at De er lige saa modig som Harry. Pas godt paa Pengene, og laan dem ikke til nogen!

Han vendte Blikket mod de Cordova, der stadig sad uden Bevægelse.

Blodet steg nu atter Evelyn til Ansigtet, og hun sagde til Tvillingerne:

— Tag jer af Advokaten. Han er syg og har Brug for jer. Plej ham og raad ham til aldrig at spille!

De to smaa Taterpiger gik frem mod de Cordova, rystede Bjælderne til Side, tog ham lempeligt ved Armene, løftede ham op af Stolen og førte ham væk. Han gjorde ingen Modstand . . .

— Stakkels Fyr! sagde Hyde, da Portiøren faldt, dette vil kurere ham; men lad os faa en sidste Flaske til Farvel!

Et Øjeblik efter stod Vinen paa Bordet, og Evelyn, Rachel og Hyde klinkede.

— Endnu, sagde Hyde, er der 70,000 tilbage. Jeg vil være flot og forære dem til Rachel som Tak for, at hun før sagde Sandheden. Den havde jeg aldrig tænkt mig at høre af hendes Mund.

Han rakte Anvisningerne til Rachel, der forretningsmæssigt stak dem i sin Taske.

— Tak, *darling!* sagde hun.

Der hørtes Lyd fra de to unge Levemænds Bord. Det var W. W., som løftede Glasset og vendte sig mod den tomme Sofa, hvor han troede, at Tvillingerne sad:

— Mine Damer, snøvlede han, det er ikke første Gang i Aften, at jeg har den Ære at løfte mit Glas til Ære . . . men tillad mig endnu en Gang mine Damer . . . at løfte . . .

Her slog Tungen klik, Benene klappede sammen, og han sank lydløst ned under Bordpladen. John Jacob Astor jr. havde lagt Panden paa Stolekanten. Han sov.

— Rachel er træt, sagde Hyde, hun længes efter at komme i Seng, skal vi tage hjem?

Selskabet brød op, og befandt sig et Øjeblik efter ude i det klare Dagslys.

China town var ukendelig! Vel stod Husene paa samme Plet som før, vel løb snørklede Skilte og Dragetage til Vejrs; men Nattens Mystik var veget for de plettede Mure. Til Gengæld laa Himlen høj og blaa, Skyer sejlede af Sted, belyste af tidlige Solstrejf, og en frisk Brise kom skyllende mellem Husrækkerne.

Evelyn sagde Farvel, hun vilde gaa. Men Hyde og Rachel satte sig op i en Bil, han med Armen om hendes Hals. Hornet tudede, da

Køretøjet svingede bort. Det lød som en Fanfare. Og Hyde løftede sin høje Hat, lod Solen glimte i et kridhvidt Smil og raabte muntert til Afsked:

— Henrivende Morgen, Fru Evelyn!

XIV.

Da Evelyn begav sig op gennem Broadway, var den ny Dag allerede begyndt. Foran City-hall blandedes Strømmene — fra Brooklynbroens Gab kom en Hær morgenfriske Arbejdere, fra øvre Broadway skød sig en uafbrudt Kæde Kabelvogne fyldte med avislæsende Kontorister, over Højbanens Stativer klaprede pakfyldte Tog, og fra Subwayens Huller spredtes sorte Menneskemasser vifteformigt ud over Torvet . . .

Evelyn standsede foran et Spejlglas. Mærkeligt, hvor denne Nat var gaaet sporløst hen! Kjolens Silkerundinger sad fast og stramt, Plisséerne bruste til alle Sider, ja, selv Frisuren var i Orden. Hun smilede til et fejlfrit Billede.

Samtidig følte hun, at hun ikke passede ind i det morgenfriske Tempo. Det var, som gik hun op mod en Brænding. Hun mærkede Uvillie i de glatbarberede Ansigter, hvis Staaløjne allerede spejdede mod Dagens Forretning. Hun var

tilovers her — i Sydbyen havde man ingen Brug for hende.

Denne Følelse klemte endnu paa Brystet, da hun drejede om ved New York Life Bygningen og gik ned til »Gravene«s Fængsel.

Hun ringede paa, der rasledes med Nøgler, en Staaldør faldt i bag hende, og hun stod i Fængslets Vestibule. Efter nogen Forhandling førtes hun op i 3dje Stokværk til Harrys Gang.

Her havde Fru Lydia om Natten vaaget hos sin Søn. Det havde kostet en Del Besvær, for Fængselsinspektøren havde ment, at noget saadant ikke kunde tillades. Men Fru Lydia havde afskaaet Diskussionen og anbragt sig i Cellen.

Da Harry var kommet i Seng, flyttede hun en Stol hen til Hovedgærdet, tog hans Haand og begyndte at synge de Sange for ham, som han havde hørt som Barn. Virkningen udeblev ikke. Harry faldt for første Gang i dyb Søvn. Og ogsaa Fængslets andre Beboere hørte Sangen. Fangevogteren kunde siden fortælle, at Neger-Morderen Sambo Smitson, hvis Sjæl, efter hvad Aviserne skrev, var lige saa sort som hans Skind, havde ligget paa Sengen og hulket den hele Nat.

Nu blev Evelyn meldt, og Fru Lydia kom.
— Tys, sagde hun, Harry sover.

Evelyn tog en Pakke fra Lommen og rakte den til Svigermoderen.

— Her Frue, sagde hun, er de 100,000 Dollars, som jeg lovede.

I Fru Lydias trøtte Ansigt tændtes et Smil.

— Tak, Evelyn, sagde hun, tak, tak, min Svigerdatter!

Og medens Taarerne trængte sig frem i hendes Øjne hviskede hun:

— Disse Penge vil være nok til at skaffe Harry fri. Jeg føler det — en Moders Hjerte tager aldrig fejl.

Saa omfavnede hun den unge Kvinde:

— Tilgiv mig, hviskede hun, tilgiv!

Og Fru Lydia drog Evelyn hen til Døren, bag hvis Gitter en Celle aabnede sig. Og hun pegede paa en ung Mand, der laa under Fængsels-sengens pjaltede Tæppe. Det var Harry.

Evelyn saa, at der var foregaaet en stor Forandring med ham. Hun huskede hans skælvende Ansigtstræk og flakkende Bevægelser. Nu var der kommet Ro i hans Ansigt, Linierne om Munden havde trukket sig sammen, Skuldrene var blevet bredere — han lignede en *Mand*.

Men hvad var det? Anede han i Drømme, at hans Elskede havde skaffet ham Friheden? Følte han, at hun stod tæt ved hans Side? Thi se! Om hans Mund tegnede sig et Smil.

Evelyn mærkede sit Hjerte blive stort, hun vilde ind i Cellen og trykke hans Læber mod sine. Men Fru Lydia tog hende ved Haanden og bad:

— Tys, lad ham sove!

Sammen traadte de to Kvinder hen i Vinduesnichen, hvorfra Udsigten over Byen aabnede sig.

Luften var allerede fyldt med Støj, Dagen var i Svingning. Med L-Tog, Kabelvogne og Subway jog Folk til Arbejde, Skorstenene spyede Røg, Fløjterne peb, fra Stilladserne hørtes Sang, Staalhamre suste op og ned, Kraner og Hejseværker svingede, Lastvogne skubbede sig frem, Staden gyngede . . .

Det tegnede atter til at blive varmt. De tynde Morgentaager, der havde hængt om Hustinderne, sugedes op gennem Atmosfæren. Himmelen gik fra blaat til hvidt. Kæmpebygningerne rejste sig som lyse Klipper. Midt i Landskabet saas Park Rows spinkle Taarne, Solstraalerne var paa Vandring nedeftre gennem Vinduesrækkerne — det var, som tændtes Baal bag de kolde Ruder. Klipperne stod i Brand!

Til venstre laa Brooklynerbroen. Den strakte sig som et Kæmpediadem ud over Østfloden. Paa Brovejene boblede sorte Prikker: Mennesker og Vogne i indadgaaende Bevægelse. I Floden og Havnen krydsedes Færger og Baade, Flag hejsedes og sænkedes, og udefra hørtes dybe Dampbrøl, det var fra Transatlanterne, der bugserede ud og ind.

Ikke langt borte laa Italienerbyen. Dampene,

der steg herfra, havde en særegen Farve. I det Fjerne øjnedes Central Parkens Løvtræer, og midt i Byen laa Madison Square Bygningens Hvælving med det høje Spir, bygget af Stanford White. Dets fine Linier steg mod Himmelen, Taarnet lignede en gylden Naal! Til højre laa Nordfloden, bag hvis Bælte Hoboken og Jersey City. Fabrikerne sendte Røgvifter til Vejrs, og nu og da, naar Brisen bar paa, opfangedes travle hamrende Lyde fra Dokkerne . . .

Fru Lydia trykkede Evelyns Arm.

— Dérnede, sagde hun, ligger den By, som Harry og du skal erobre. Dér, Evelyn, hvor du gaar, følger Lykken.

BAYERS BILLIGE BØGER

Samlingen vil blive forøget.

		Op- rindelig Pris	Nedsat Pris
Nr. 1.	C. A. Cudell: En ung Kongopiges Kærlighedshistorie.....	2.75	1.00
»... en saare ejendommelig Bog, netop fordi den bevæger sig blandt Mennesker, der staar den hvide Race saa overordentlig fjernt, og som har levet deres Liv saa godt som uberørt af evropæisk Kultur og evropæisk Indflydelse. Den fine og stemningsfulde Bog er oversat af en dansk Officer, der er nøje kendt med Livet i Kongostaten.«			
2.	Anthony Hope: Phroso. Roman.....	3.75	1.50
»En Læser, der først er kommen ti Sider ind i den, skal nok blive ved til Enden.... Og saa findes der endda i den en udmærket tegnet Figur, den flegmatiske, tilsyneladende saa godmodige, i Virkeligheden næsten djævelsk grusomme tyrkiske Pascha. Alene for denne Mønstertyrks Skyld er »Phroso« værd at ofre et Par Timer paa.«			
3.	Anthony Hope: En Skuespillerinde. Roman.....	4.00	1.75
»Saa forunderlig og sammensat denne Kvindeskikkelse end er, kan man dog ikke undgaa at interessere sig for den. Indenfor Teaterverdenen er den ikke langt fra at være typisk; i hvert Fald er den langt fra at være nogen Sjældenhed. Romanen er i det hele taget fængslende, og Translatør P. Holms Oversættelse fortjener Pris for det omhyggelige danske Sprog. »En Skuespillerinde« vil da yderligere styrke Anthony Hopes Popularitet ogsaa i den danske Læseverden.«			

		Op- rindelig Pris	Nedsat Pris
Nr. 4.	Thomas Hove: Erik Bangs Skæbne. Fortælling fra 1864.....	2.00	1.00
	»En fortræffelig Skildring af en ædel Personligheds opofrende Liv paa Baggrund af Krigsbegivenhederne.«		
- 5.	Thomas Hove: Arbejderliv. Nutidsfortælling.....	2.25	1.00
	»Til de af Efteraarets Bøger, der ikke bør forsvinde i Vrimlen, hører Thomas Hoves fine og stemningsfulde Fortælling: »Arbejderliv«. Den er en Kerne blandt de mange Avner.		
	Hver Linje i Bogen taler om Forfatterens Deltagelse for de Mennesker, han skriver om. Fortællingen er ikke noget Agitations-skrift. Den er en sund, varmtfølende og troværdig Skildring, som man ikke fortryder at stifte Bekendtskab med.«		
- 6.	Nicoline Kirkegaard: Provstinden. Fortælling.....	2.50	1.00
	»Livligt og fornøjeligt fortæller Fru Kirkegaard, og sikkert og dybt rammer hun, naar hun med jævne Ord maner til Kamp mod Livsleden, der er paa Veje til at kvæle Menne-skeslægtsens Lykke.«		
	»Bogen er fin og ligefrem skreven, fuld af Moral, og ikke findes her noget opstyltet eller unaturligt Effekthjageri.«		
- 7.	Ole Korch: Borg og Hytte. Fortælling.....	2.50	1.00
	»»Borg og Hytte« er en Bog, der fortjener stor Udbredelse, fordi dens Indhold er sundt, lærerigt, fornøjeligt og spændende.«		
	»Helt igennem er Bogen fortrinlig, egner sig ypperlig for Sognebiblioteker og fortjener en stor Læsekreds.«		
- 8.	Chr. C. Korgaard: En vaagnende Sjæl. Fortælling.....	2.50	1.00
	»Denne lille Fortælling vil sikkert vinde mange Venner, saa vist som den kun kalder alvorlige og gode Tanker frem.«		
	»En Bog, der har Ærinde til alle.«		
- 9.	Chr. Langgaard: Frisk Luft. Fortælling.....	2.50	1.00
	»en fortrinlig, hyggelig Fortælling om brave Mennesker egner sig godt til Højtlæsning i de lange Vinteraftener.«		

		Op- rindelig Pris	Nedsat Pris
Nr. 10.	Chr. Langgaard: Fangne Fugle. Fortælling.....	3.50	1.25
	»Yndere af Sophus Bauditz' harmløse Historier bør læse denne Bog. Den er nemlig ganske i Smag med Bauditz' Fortællinger. Man er hyggelig beskæftiget, medens man læser »Fangne Fugle«, der fortæller om mange brave Mennesker og giver morsomme Interiors fra en Herregaard.«		
	»En elskværdig Bog, fuld af Lune og Hygge. Man er i godt Selskab under Læsningen. Den er fuld af harmoniske, retliniede Karakterer, lidt vel idealistiske maaske, men ubetinget klart opfattede og dygtigt skildrede.«		
- 11.	Chr. Langgaard: Sol og Skyer. Fortælling.....	2.50	1.00
	»En Samling underholdende og let læste Fortællinger, der vil skaffe Forfatteren mange nye Venner.«		
- 12.	N. Ø. Lassen: Proprietærliv. Nutidsfortælling.....	2.00	1.00
	»Denne Bog er en velskreven, realistisk, uden Tvivl ret paalidelig, Skildring af en vis Klasse danske Proprietæres »Leben und Treiben«. Den er ikke just smigrende for d'Herrer, men den er morsom — og fortjent.«		
- 13.	Emile Marriot: Hans Guddom. Roman	3.50	1.50
	»Den foreliggende Roman handler om en ung Mand og en ung Kvinde, der er bestemte for hinanden, men som alligevel maa skilles.		
	Hun er frygtsom, kommer under religiøs Paavirkning og foretrækker til sidst Korset for sin Brudgom.		
	Denne sygelige Udvikling er skildret med megen Virkning. Da Elskeren til sidst stormer ind til hende for at rive hende bort fra den formentlige Vildfarelse, klamrer den hysteriske Pige sig til Korset og bliver Dødens Bytte.«		
- 14.	Hans Morsing: Præstens Døtre. Fortælling.....	2.50	1.00
	»en Bog, som fortjener at læses, fordi den er skrevet ud af et varmt Hjerte.«		
	»... skrevet ud af et bevæget religiøst Sind.«		

		Op- rindelig Pris	Nedsat Pris
	»Alt i alt en Bog, som enhver vil have Glæde og Udbytte af at læse.«		
Nr. 15.	V. Røse: Rejsekommeraten. Lyrisk Eventyrdigt.....	3.00	1.00
- 16.	— Bygevejr. Digte....	2.75	1.00
- 17.	— Rosmer Havmand. Lyrisk Eventyrdrama.....	1.50	0.50
	»Vi anse Røse for en af de Unge, der gaa den rigeste og smukkeste Fremtidsbane i Møde. Der findes mangfoldige fine og form- fuldendte Ting i disse Samlinger.«		
	»Sin Betydning som Lyriker har Røse paany godtgjort ved det foreliggende Bind Digte.«		
- 18.	Rich. H. Savage: Mandarinens Skat. Det 20. Aarhundredes Monte Christo..	2.75	1.00
	»Forfatteren har udfordret til en Sam- menligning med selve Dumas den ældres navnkundige »Greve af Monte Christo«, og han risikerede ikke stort derved. Hans Bog kan, hvad spændende Begivenheder angaar, meget vel nævnes i samme Aandedræt som denne gigantiske Røverroman.		
	Det er altsammen meget spændende for- talt, og Rammen om Romanen er en for- træffelig Skildring af Begivenhederne i Kina under den store Invasion.«		

NB. Ved Indsendelse af Ordre til Bogladen er
det tilstrækkeligt at opgive Bøgenes Nr.

Bøgerne faas hos:

